KAPOSVÁR

XI. évfolyam, 49. szám
1955. december 8.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Tapasztalatcsere

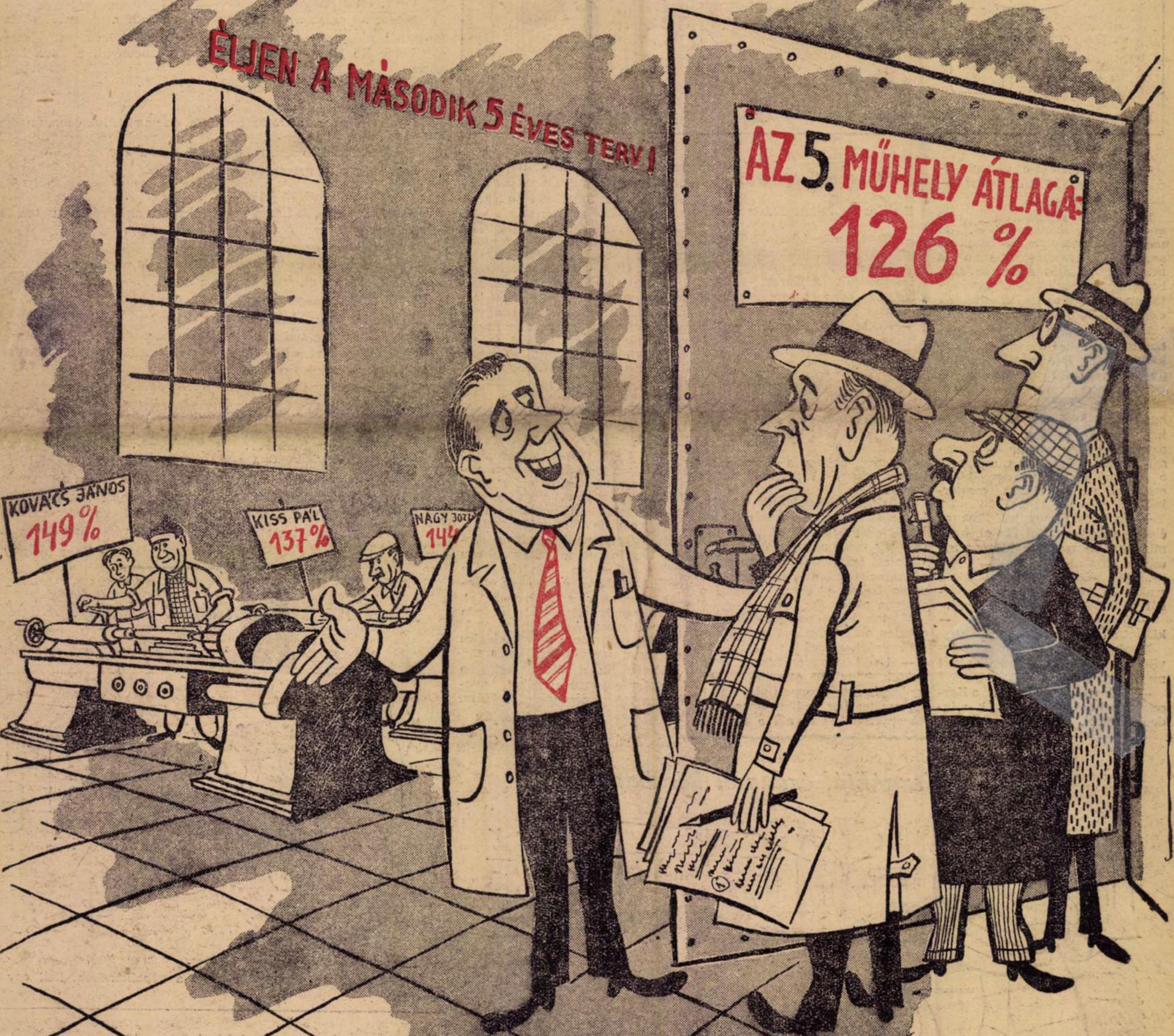
ÉLJEN A MÁSODIK 5 ÉVES TERV!
AZ 5. MŰHELY ÁTLAGA: 126 %
KOVÁCS JÁNOS 149%
KISS PÁL 137%
NAGY JÓZ 14
Várnai

— Nem értem, miért nem tudjuk mi is ezt a szép eredményt elérni?

— Mert maguknál a módszerek régiek és az emberek újak, nálunk pedig az emberek a régiek és a módszerek újak...

MODERN SEHEREZÁDE

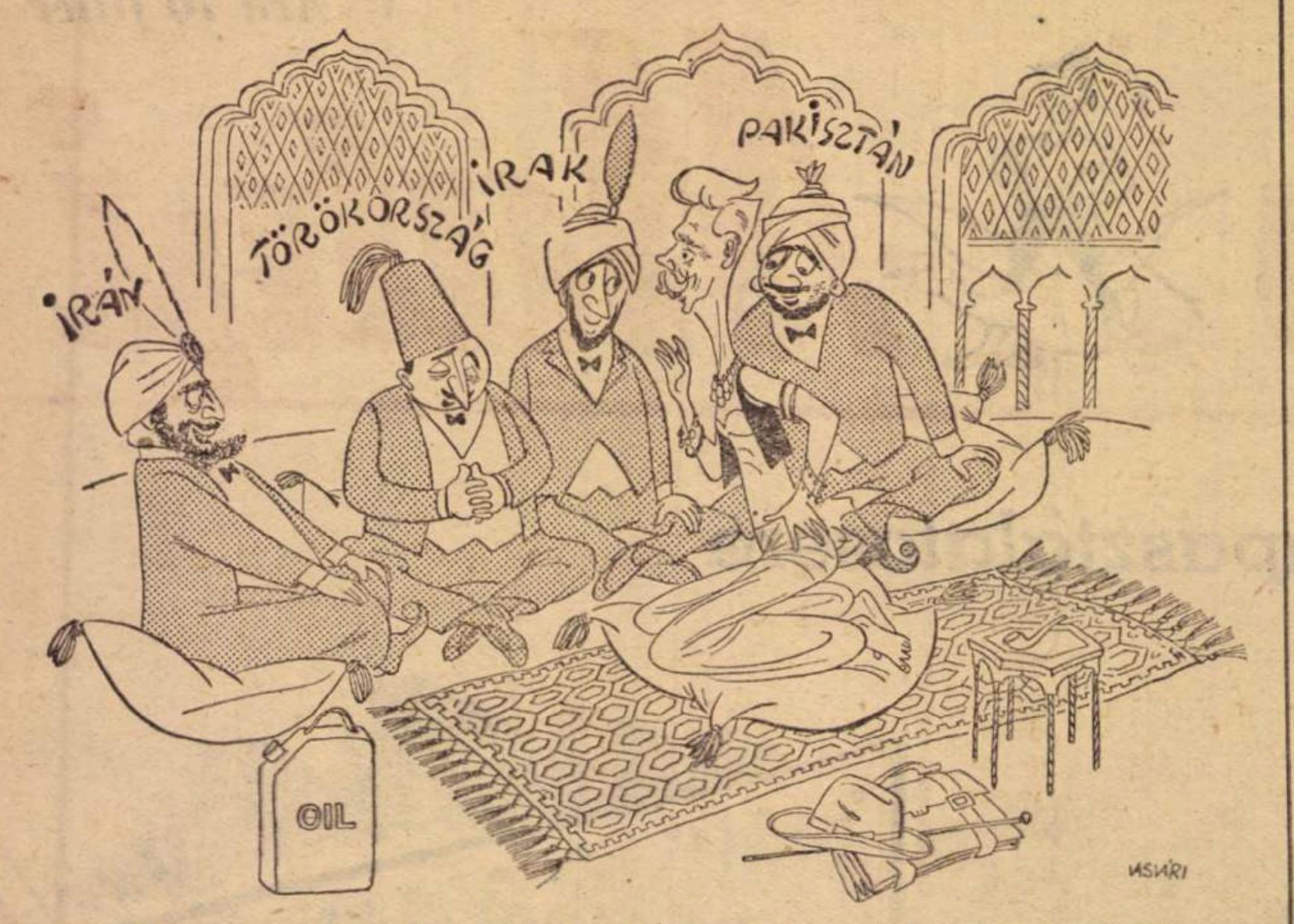

Eden: ... és most mesét mondok nektek, Világ Ékességei, a bagdadi paktum előzményeiről...

Csattanós história

— Aztán történt-e valami vidám eset a tanműhelyben? — kérdezte az újságíró.

Ilyenkor rendszerint régi anekdotákat mondanak el, de most széles mosolyra húzódtak az arcok és egyszerre hárman is mesélték a történetet Márton bácsiról, aki annyira elragadtatta magát... No, de kezdjük az elején a históriát.

Uj mestereket ünnepeltek szombaton este fehér asztalnál, fehér kadarkával. Három fiú „szabadult", három fiú emelkedett a szakmunkás rangjára. Márton bácsi, az oktatójuk morcosan hallgatta a feléje áradó dicséreteket. Karcsi, a legjobb tanuló, azaz most már mester — a társai nevében izgatottan motyogta a köszönő szavakat, egy kicsit megilletődve, egy kicsit mesterkélten:

— És most, hogy kilépünk az életbe, sohasem felejtjük el, hogy mindent, de mindent Márton bácsinak köszönhetünk.

„Éljen, éljen!" — kiáltották a szakik és jókat húztak a pohárból a felköszöntő tiszteletére.

— Halljuk Márton bácsit! — kiáltották többen.

Fészkelődött az öreg a nagy invitálásra, de csak nem akart megszólalni.

— Válaszolj már ennek a Karcsi gyereknek! — nógatták minden oldalról.

Erre aztán felállt Márton bácsi:

— Gyere már közelebb Karcsi fiam, hadd adjam ki, ami nyomja a lelkemet!

Hozzáhajolt a Karcsi gyerek, mire az öreg lekent neki egy csattanós pofont.

— Nesze fiam, ez a tiéd! — toldotta meg, nehogy a fiú azt higgye, hogy tévedésből jutott hozzá.

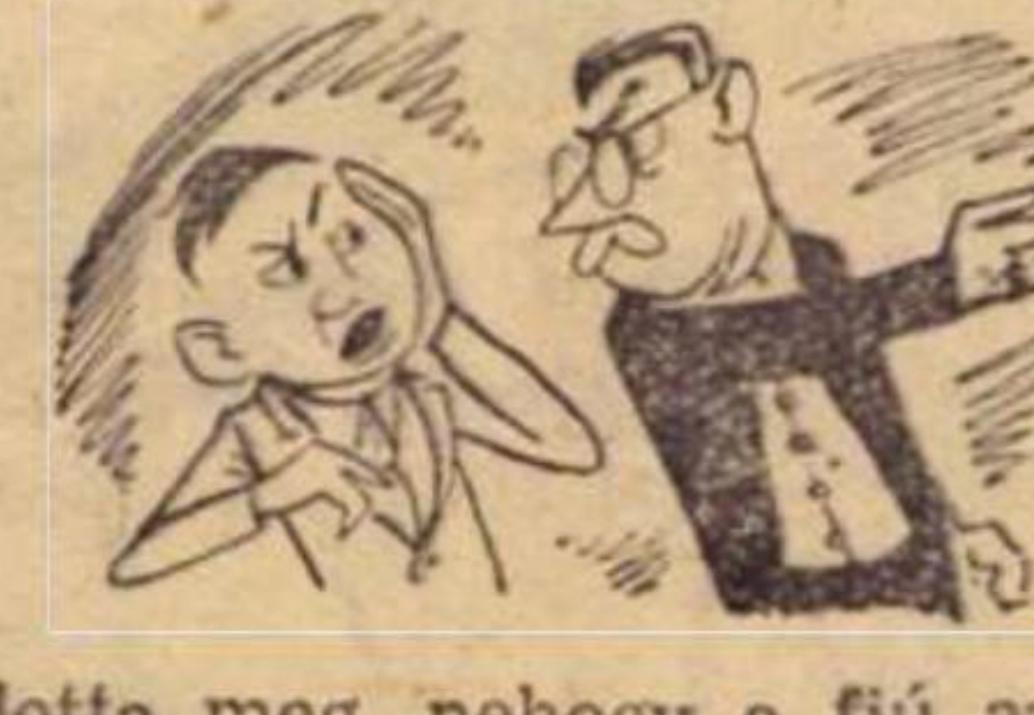

Felhördült az egész asztal. Talán csak nem háborodott meg Márton bácsi? Vagy ez a pár pohár bor vette el az eszét?

Karcsi megrendülve fogta a képét, amelyet nem is az enyhe kis pofon festett pirosra, hanem a szégyen pírja.

Márton bácsi pedig felállt és minden szót tempósan ropogtatva a társasághoz fordult:

— Hadd magyarázzam meg nektek, hogy mit csináltam. Pofonlegyintettem egy fiatal fiút, aki mester lett, velünk egyenrangú szakmunkás és aki a szorgalmánál és tehetségénél fogva nagy eredményeket fog elérni. Ez a fiú eleinte nem igérkezett jó munkásnak. Sok bajom volt vele. Rossz társaságban forgolódott. A futballon járt az esze, a lógáson, no meg a lányokon. Fusermunkát végzett. Gyakran felbosszantott és ilyenkor nagyon, de nagyon szerettem volna neki egy taslit adni. Aztán eszembe jutott a törvény és lecsillapítottam magamat: Márton, nem szabad a tanulógyereket pofozni. Kaptam én pofont eleget inaskoromban és éppen ezért szégyelltem volna, ha megsértem az emberséges szabályt. De az a pofon itt maradt a tenyeremben és még most is viszket tőle. Most aztán édes Karcsi fiam, hogy velem egyenrangú kolléga vagy, rád már nem vonatkozik a tilalom, és ezért gondoltam törlesztek valamit a régi adósságomból... Kiszaladt a tenyeremből, ne haragudj érte!!!

Mélységes csend borult a szobára. Az öregek az inaskorukban kapott pofonokra gondoltak, a fiatalok azokra a pofonokra, amelyek már nem csattanhattak el. Karcsi meghatottan tartotta oda az arcát mesterének:

— Tessék már a másik oldalra is lekenni egyet. Megérdemlem.

Márton bácsi félreérthette a felhívást: cuppanós csókot nyomott a fiú pirospozsgás orcájára.

Stella Adorján

A teaszűrő

(Történik egy vidéki Háztartási Boltban, ahol az Eladó éppen egyedül tartózkodik háztartási cikkeitől körülvéve.)

Vevő: (Harcsabajszú parasztember. Bejön.): Jónapot adjon isten!

Eladó: Jónapot kivánok! Mit tetszik parancsolni?

Vevő: Egy teaszűrő kék nekem.

Eladó: Milyen legyen a teaszűrő?

Vevő: Hát nyeles, oszt a közepén szita legyék, hogy körösztül menjen rajta a lé.

Eladó (kicsit mérgesen): Ezt én is gondoltam, de a minősége?

Vevő: Az jó, ha jó.

Eladó: Milyen árban legyen?

Vevő: Hát mutassa meg, majd kiválasztom.

Eladó: De kérem, nem hordhatom ide az összeset! Van háromötvenes, négynegyvenötös, öthuszonkettes, hatkilencvenes.

Vevő (megijedve a sok számtól): Gondolom, olyan középen lévő...

Eladó: Tehát a négynegyvenötös?

Vevő: Mondjuk.

Eladó: Ebben az árban több fajta van. Fémből legyen vagy műanyagból?

Vevő: Fémből.

Eladó: Egyenesnyelű, vagy görbenyelű legyen?

Vevő: Mi a különbség a kettő között?

Eladó: Az egyik kérem így megy, a másik meg így... *(Kezével mutatja.)*

Vevő: No jól van, mer még összegubancolódik a keze. Legyen görbe.

Eladó: A szita milyen legyen rajta?

Vevő: Likas.

Eladó (mérgesen): Azt tudom én is, de van kis luk és van nagyobb luk.

Vevő: Aztán számos az, hogy millen az a lik?

Eladó: De még mennyire!

Vevő: Akkor legyen nagy....

Eladó: A nagyobb lukon keresztül megy az apró orosz tea, míg az aprón nem tud.

Vevő: Akkor legyen apró...

Eladó: Az aprón pedig a planta, hársfa és egyéb nagy levelű teát nem lehet megszűrni, mert eltömi a szitát.

Vevő: Akkor mégis a nagyot adja inkább.

Eladó: Na és az alakja milyen legyen?

Vevő: A kórság tudja, hogy milyen van.

Eladó: Van kérem gömbölyű, enyhén ovális, ovális. Körülbelül ilyenek. *(Mutogatja a kezével.)*

Vevő: Hát legyen az a enyhén micsodás...

Eladó: Tehát kérem, önnek lesz egy négynegyvenötös, fém, görbenyelű, nagylukú, enyhén ovális teaszűrő, igen?

Vevő: Az, ha má adná...

Eladó: Egy pillanat az egész, nem kell türelmetlenkedni... *(A háta mögött lévő szekrény tolóajtaját félrehúzva és az ott pompázó mindenfajta teaszűrők közül kiválasztja azt, amelyik mind az öt követelménynek megfelel. Odaadja a Vevőnek.):* Látja, kérem, ha pontosan kiválasztotta volna előre, egy perc alatt végeztünk volna...

Gera Mihály

Ahol nem használják ki a gépeket

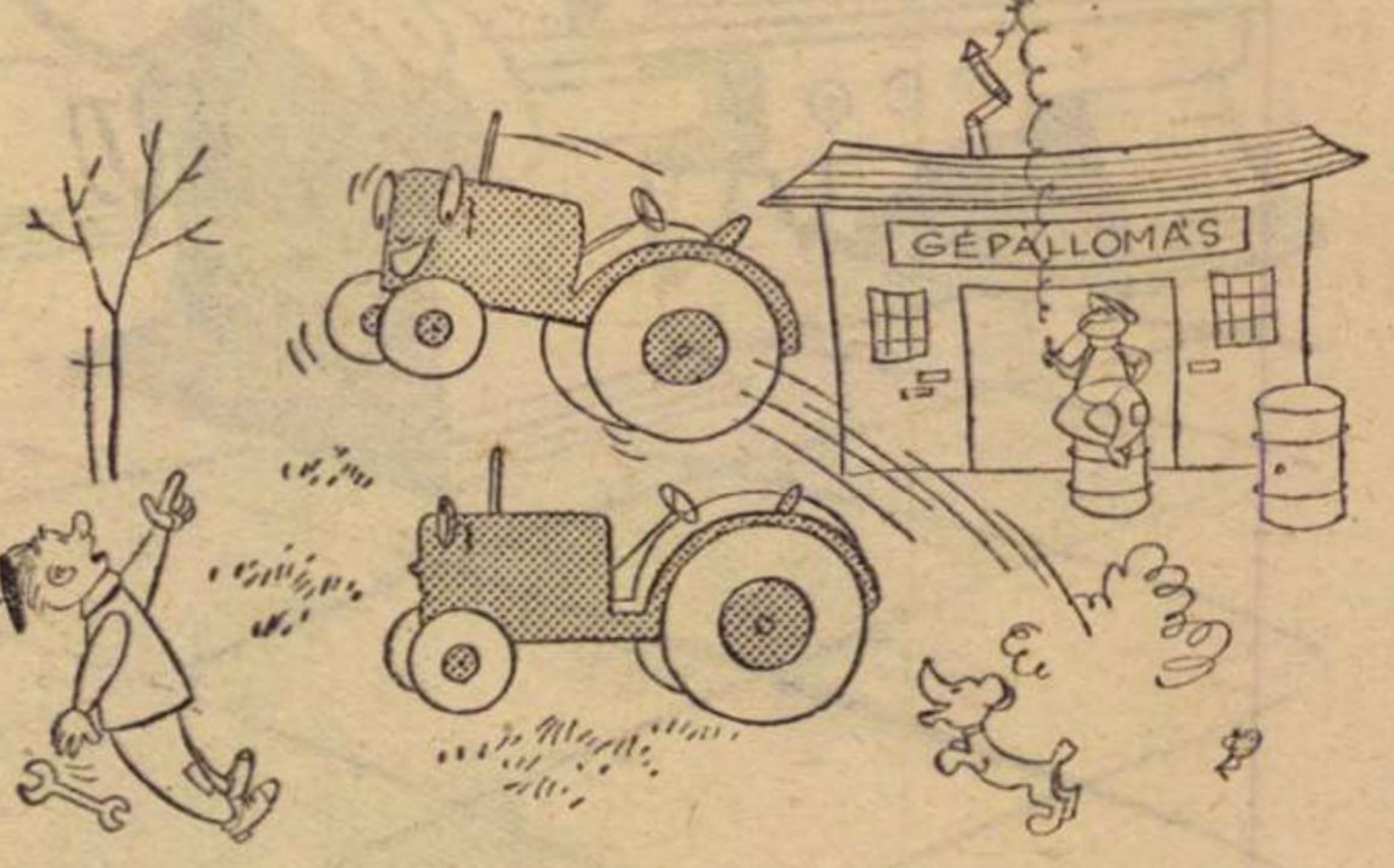

— Hát te mit csinálsz?

— Tudod, már napok óta állok a gépállomáson, kell egy kis testmozgás!

Csak a disznóktól érdemel köszönetet

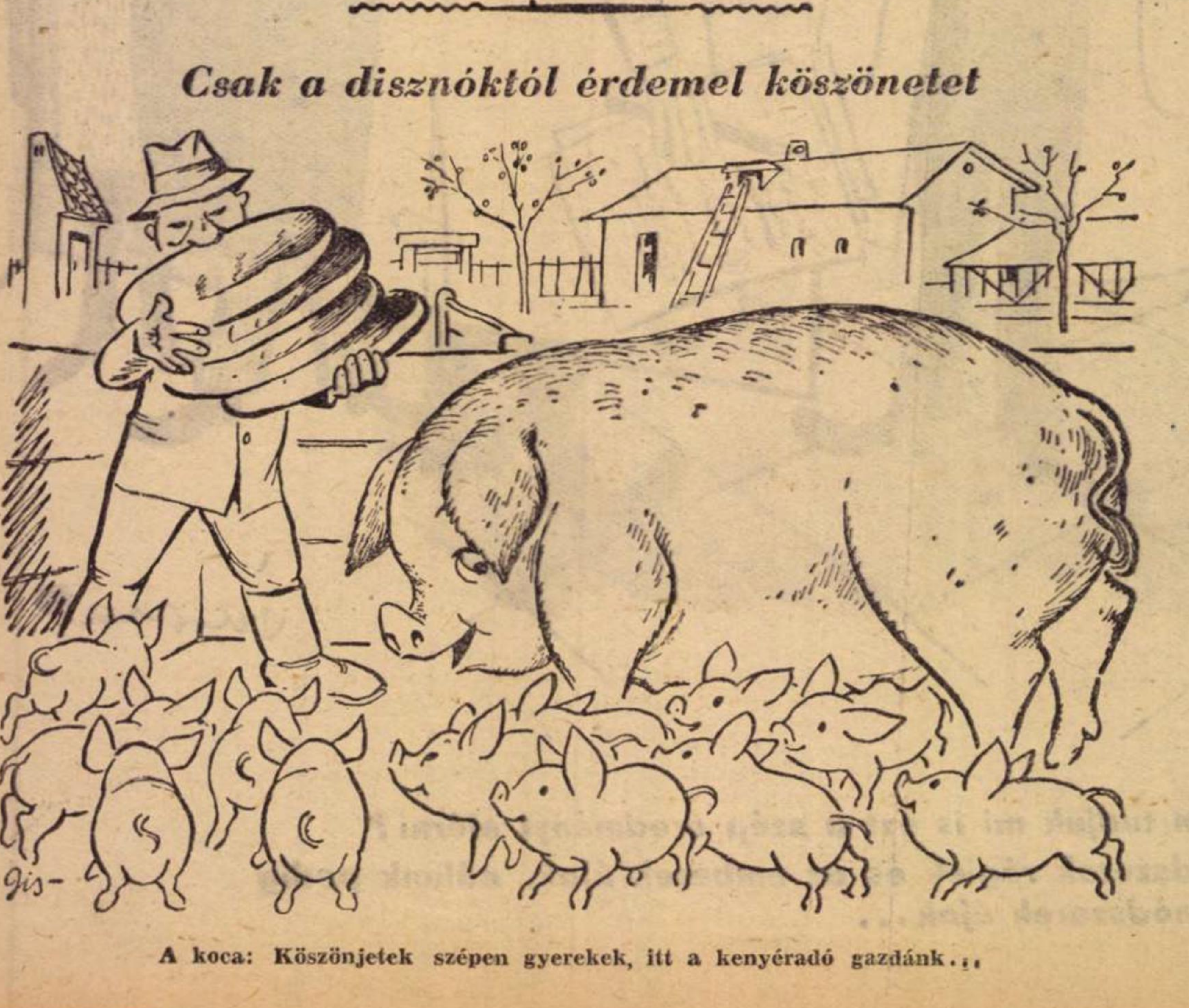

A koca: Köszönjetek szépen gyerekek, itt a kenyéradó gazdánk...

A legmaradibb bánya-lőmester

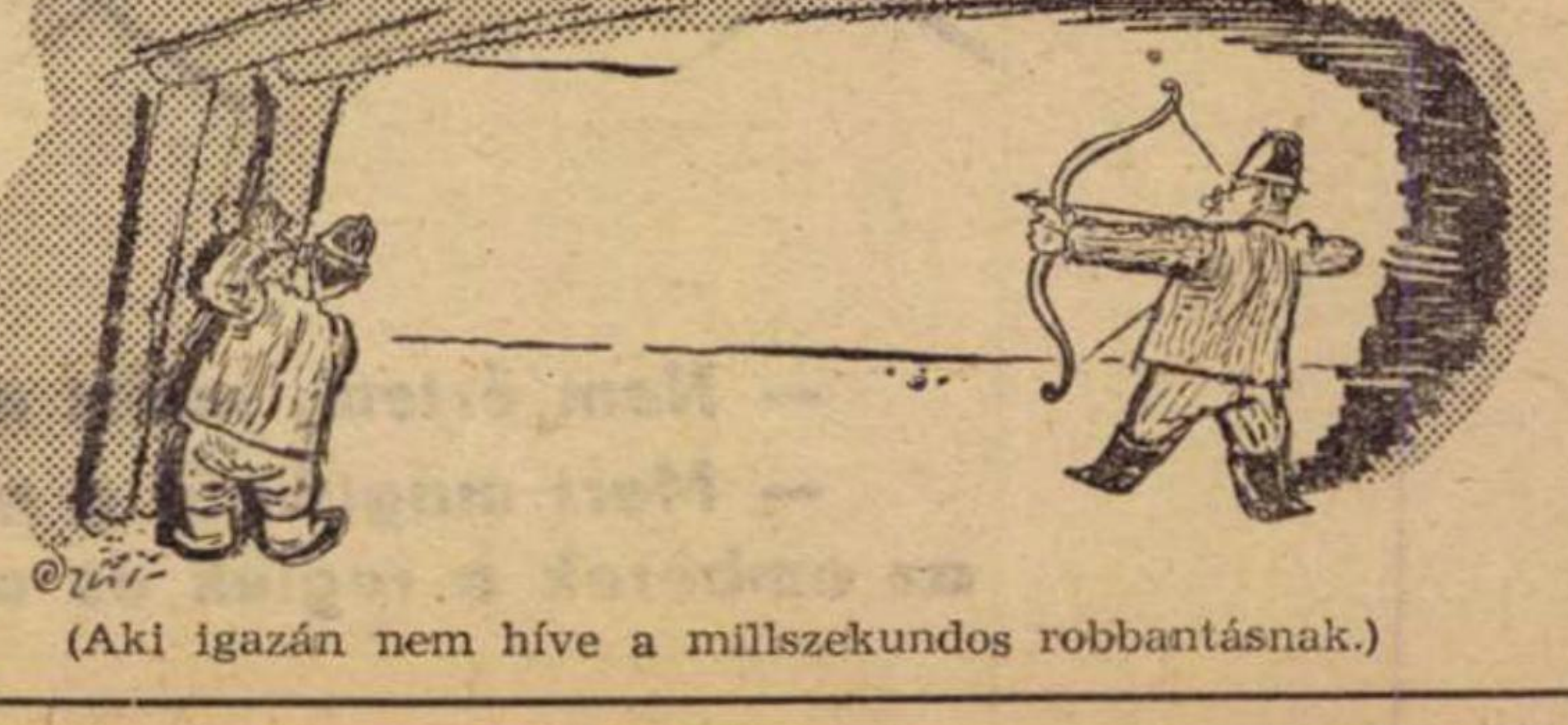

(Aki igazán nem híve a millszekundos robbantásnak.)

Három epigramma

Egy tizennégyéveshez

Lopva veszed meg a boltban a filléres cigarettát,
mert az a lányok előtt hirdeti: nagy fiú vagy.
Állj, gyermekem, mérlegre, tüdődre leszíva a füstöt,
mozdul-e akkor a nyelv? Több vagy-e egy kicsivel?
Ám amikor köhögés húz és hányinger gyötri a gyomrod,
állj be a mérce alá: egy arasz ott a hiány!

Zsuzsi

Kék szeme van Zsuzsinak, ragyogó haja szőke,
ám ő barna hajat vágyna s szemet feketét.
Szája, a szépvonalú sem jó neki, csöppre cserélné
s mért telt ő, amikor karcsú alak csak a szép?
Formás mindene, hajlékony, kitűnő az alakja.
Mért nem lett magasabb? Oh, ez a mostoha sors!
Körme se szép s keze, lába se, karja se, semmi.
Jaj, mért így született? Mindig ezen kesereg.
Én buta vágyaidat vágynám, Zsuzsi, csak kicserélni
s messze se lenne talán ily hibanélküli lány!

Költő, légy realista!

Meggypirosan ragyogó száját, haja éjszínű selymét
s rózsás arca csodás szépségét dalolod?
Költő, nyisd ki szemed jobban, s dícsérd meg a gyárat, a munkást:
festékük kitűnő, príma a rúzs, meg a krém!
És költs dalt fodrászáról, meg a kozmetikusról,
mert ami szépet látsz, abban az érdem övék!

Lázár István

Egy newyorki hetilap szerkesztőségében

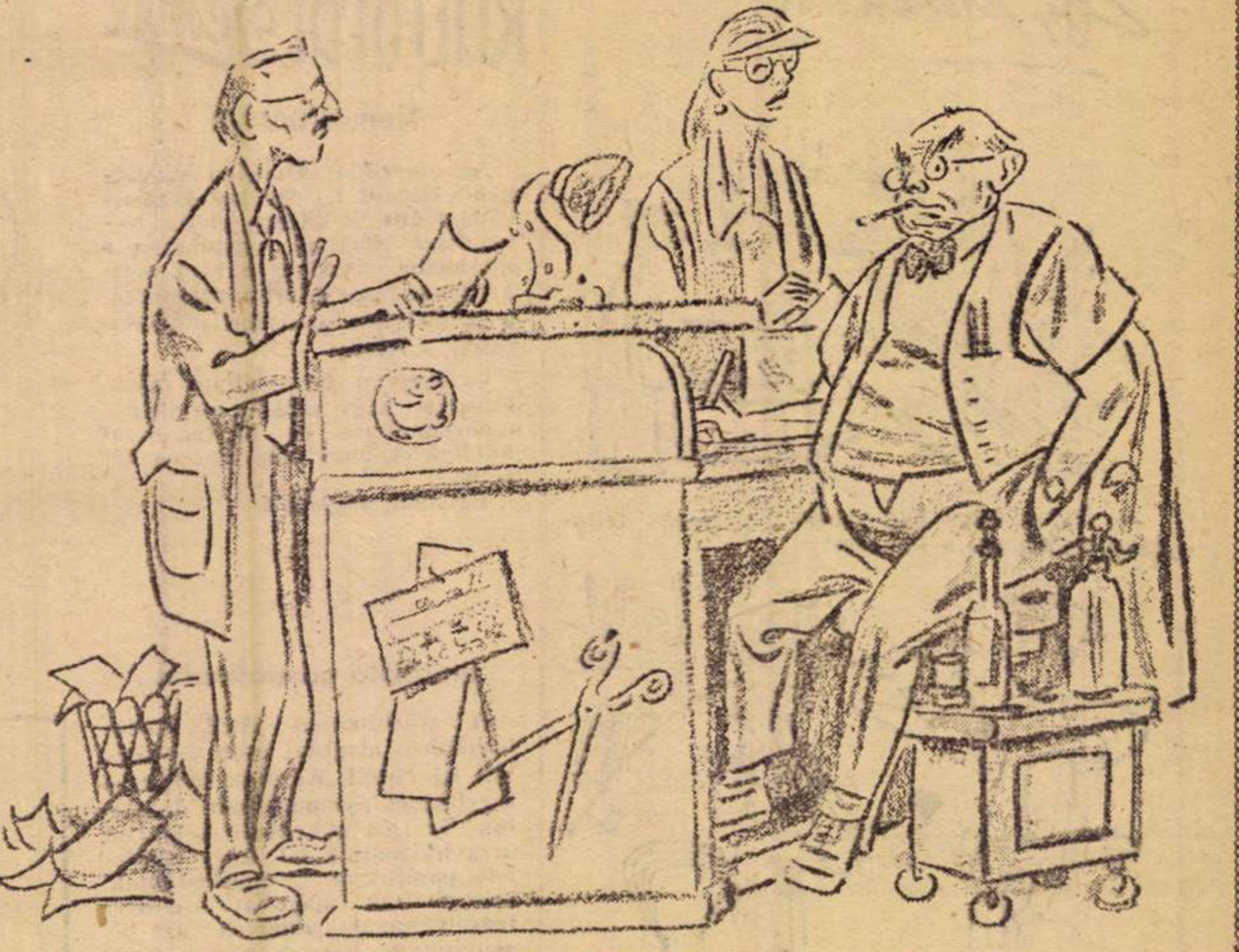

— Újabb turista-csoport tért vissza a Szovjetunióból.
— Szóval megint csökkent az előfizetőink száma.

(Ganf rajza a moszkvai Krokodilból.)

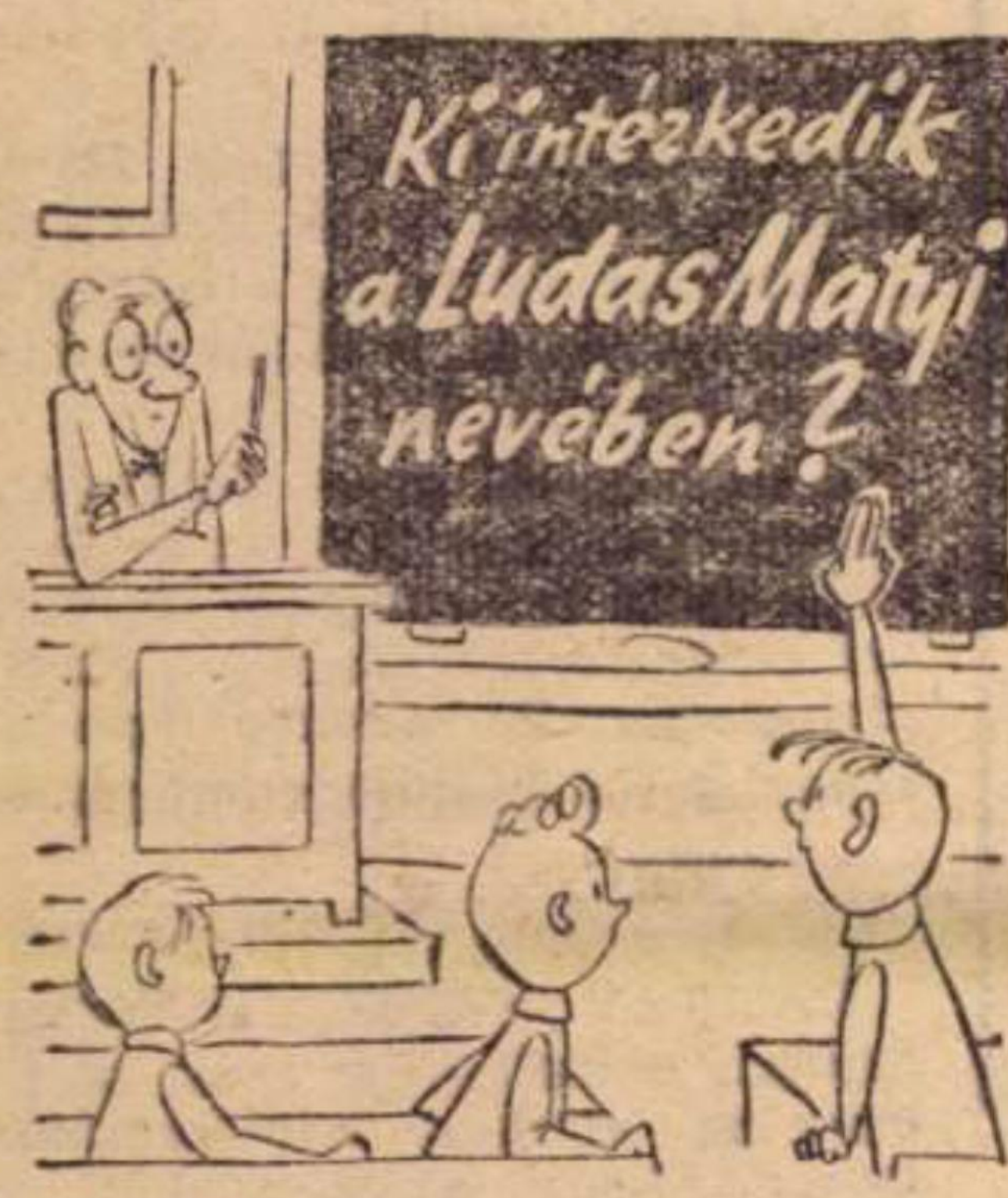
Ki intézkedik a Ludas Matyi nevében?

Kedves Ludas Matyi!

Hadd meséljem el neked, mi történt a piliscsabai Általános Iskola hatodik osztályában. A tanár Fazekas Ludas Matyijáról beszélt és megmagyarázta, hogy Ludas Matyi sohasem élt, hanem képzelt alak. Erre felnyújtja a kezét az egyik fiú és amikor megkapja az engedelmet a szólásra, a következőket mondja:

— Hogyne élt volna Ludas Matyi! Hiszen az újság hátsó lapján minden héten olvasható, hogy a Ludas Matyi „elintézte". Hogyan intézi el, ha egyszer nem él!?

A tanárnak még ideje sem volt válaszolni, amikor a hátsó padból megszólalt egy hang:

— Te csacsi, hát nem tudod, hogy Soós Imre a színész intézi el, hiszen ő a Ludas Matyi!

Hegedűs Hubertné, tanár

Ugye vannak ilyen ruhatárosnők?

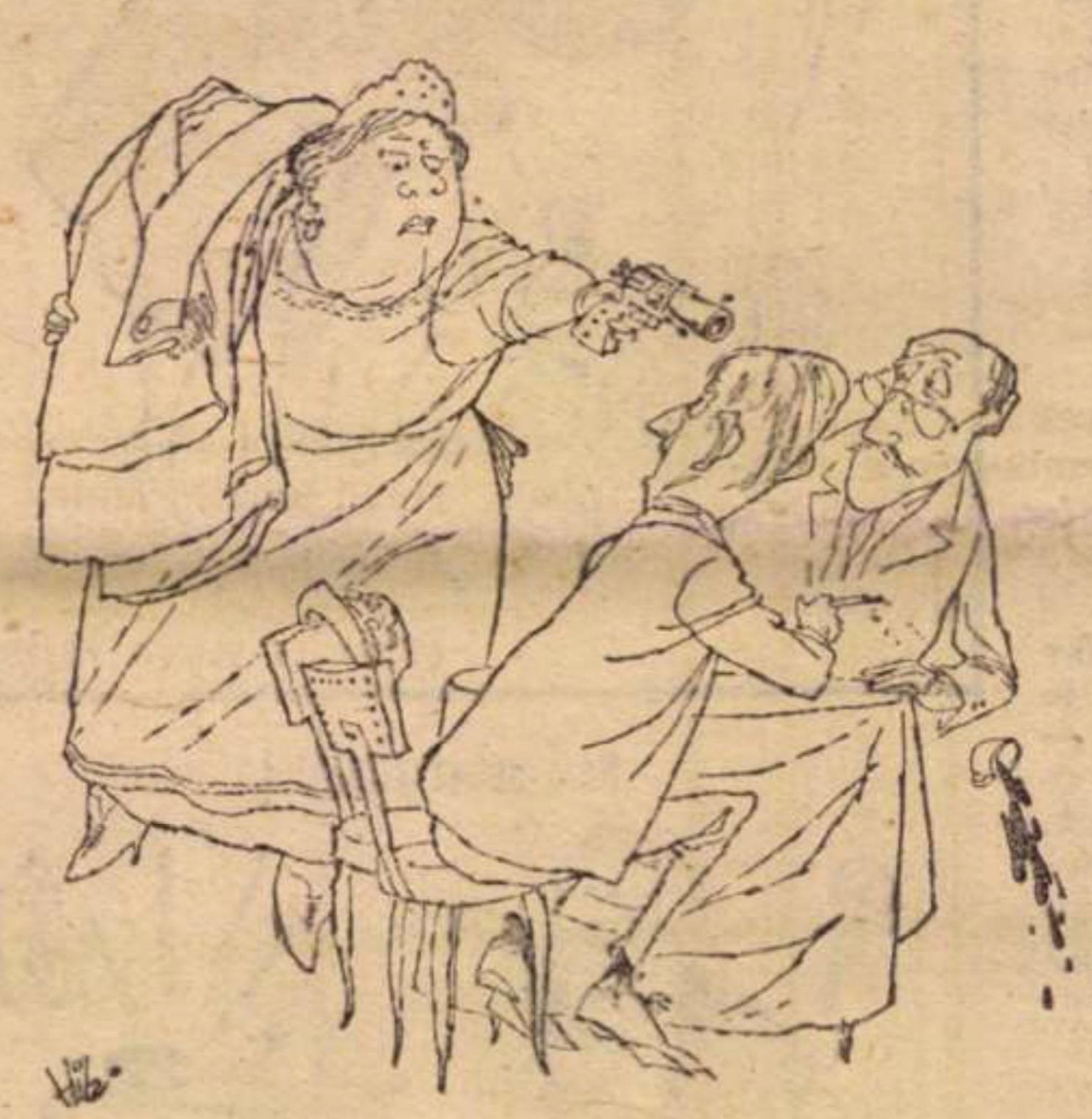

— A kalapot is!

Félálom

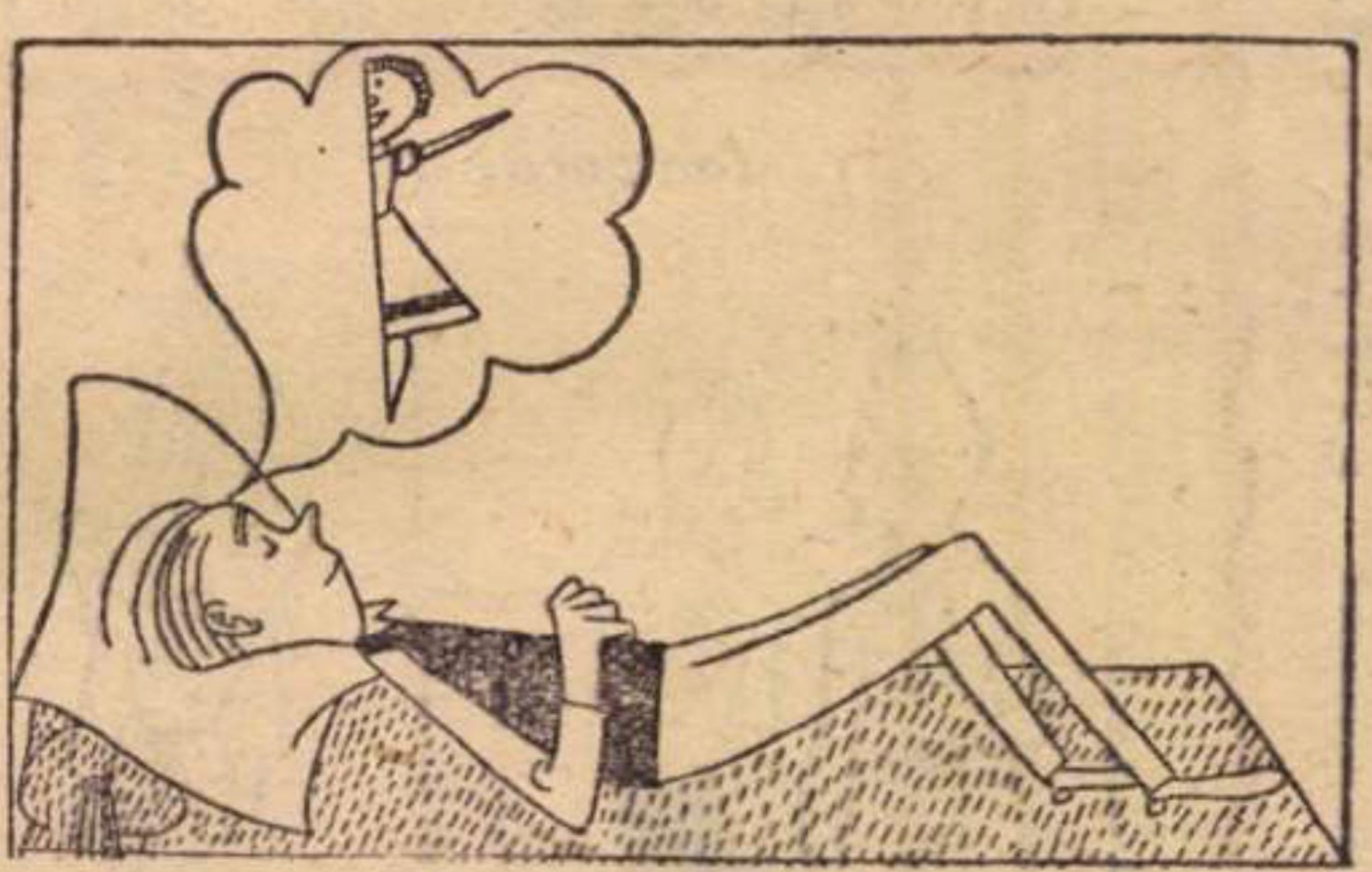

A sükösdi asszonyok nem érnek rá a téeszben dolgozni...

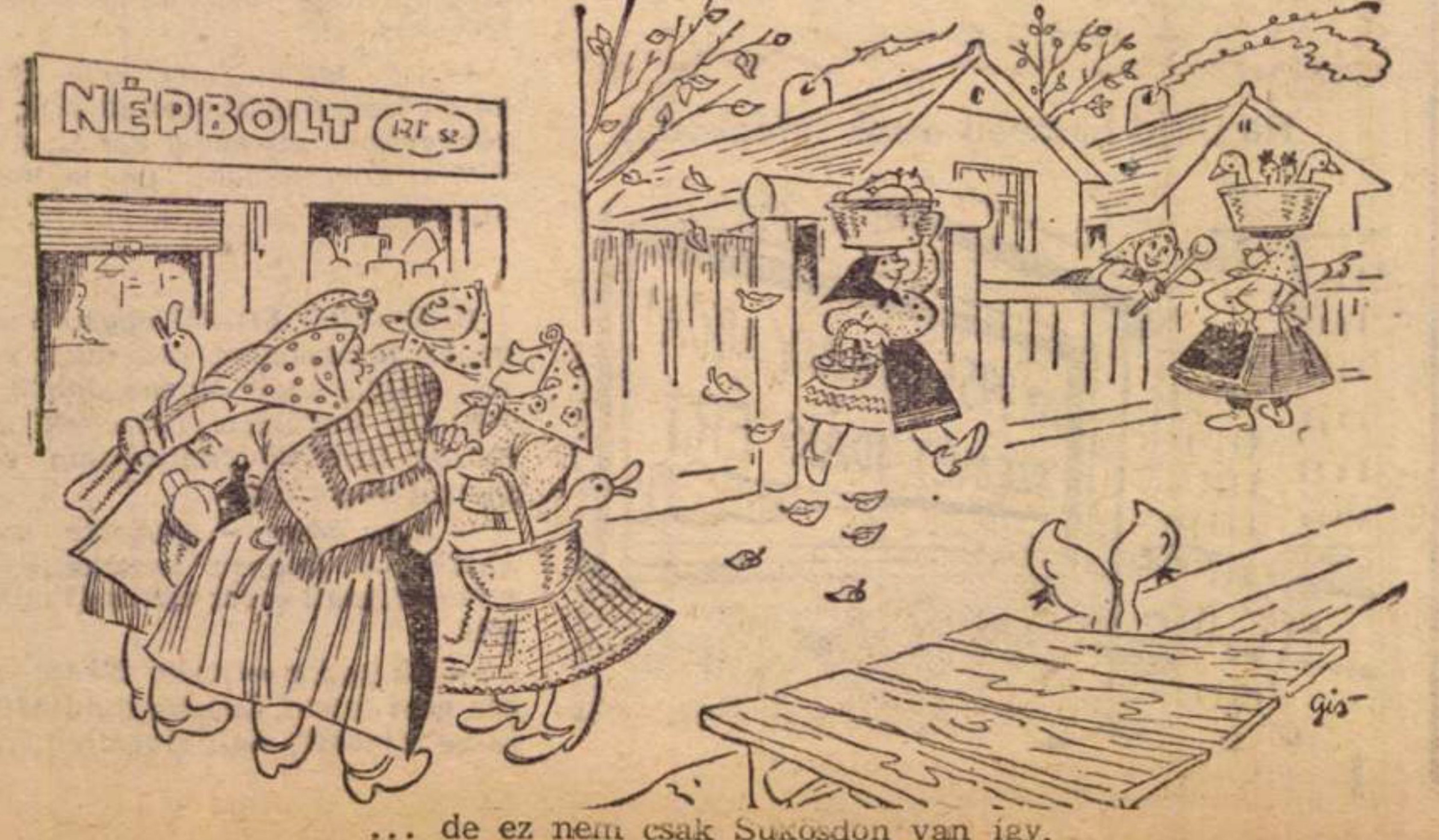

... de ez nem csak Sükösdön van így.

RÖPTÉBEN

GERGELY MIKLÓS
UTINAPLÓJA

A szári Somogyi Béla téeszben

1. jószág: Muuu...

2. jószág: Mit bőgsz, te marha?

1. jószág: (nem sértődik meg, mert valóban bőg és valóban marha): Két éve épül már az istállónk...

2. jószág: Na és? Minél tovább épül, annál jobb lesz. Hamarmunka ritkán jó...

1. jószág: De az anyag... az építési anyag...

2. jószág: Az príma, te marha! Gyere, megmutatom! *(Mennek.)*

1. jószág: Hát ilyen marha vagy? Ez nem építési anyag, ez egy jó kis családi ház! Az a másik is! Az a harmadik is! Vadonatúj! Tyű, de gusztusos... De nem istállóépítési anyag! Mondtam, hogy marha vagy, barátom!

2. jószág: Te vagy a marha, barátom! Mert ez istállóépítési anyag, csak kölcsönvették házépítkezésre... Most már érted, hogy miért épül olyan lassan az istállónk?

1. jószág (szomorúan): Értem.

2. jószág: Na látod! Nem is vagy te olyan marha...

A pletykás tehén

Riska, a pletykástermészetű zalagyömörői tehén mesélte el nekem ezt a dolgot, de megkért, hogy ne mondjam el senkinek. (Megírásról nem volt szó.) Átadom a szót Riskának.

— Éppen egy érdekes problémán kérődztem, amikor lelkendezve beszaladt az istállóba egy boci. „Vendég jött!" — bőgte izgatottan. Egy kicsit ideges lettem, mert nem voltam éppen felkészülve vendégfogadásra. Hamarosan kiderült azonban, hogy a vendég voltaképpen nem is hozzám jött, hanem a zalagyömörői Béke téeszhez, ahol teháni minőségben működöm. Szita György volt az, a megyei törzskönyvi felügyelő. Ellenőrzésen volt éppen. Hamarosan megnézett bennünket, megcsóválta a fejét, aztán így szólt: „Mossák le ezeket!" „Minek?" — kérdezték csodálkozva a mieink. Én se értettem a dolgot, mert csak kétcentiméteres réteg volt rajtam mindenféléből és — jó memóriám van — volt már háromcentiméteres is. Mindegy, a törzskönyvi felügyelő ragaszkodott a lemosáshoz. Féltíztől négyig mostak bennünket, huszonkettőnket.

— Jól van! — sóhajtott fel a végén elégedetten egyik tehén-kolleginám. — Értem már, miért mosatott le bennünket! Most már látni, hogy melyik állatfajhoz tartozunk...

★

Eddig mondta Riska, aztán a fülemhez hajolt és hozzátette:

— Tisztesség ne essék szólván, ez a nagygörbői Szabadság téeszben is megesett. De azt nem kell megírni...

— Miért?

— Azokon nem fog a bírálat...

Víz-totó

Van Sáregresen a Kossuth téeszben egy gyönyörű kút. Olyan kút az, hogy meg lehet nézni. Minden szög a helyén van rajta, mit cifrázzam, olyan kút az, ahogy a nagy könyvben meg van írva. Aki kutat álmodik magának, biztos ilyet álmodik.

A kút körül most nagy viták folynak. Egy szakértői vélemény szerint nincs benne víz; egy másik szakértői vélemény szerint van benne víz. Azok szerint, akik vizet akarnak merni belőle, ugyancsak nincs benne víz; dehát azok nem szakértők. Van olyan szakértői vélemény, amely szerint a kútban van víz, de rossz a szivattyúja; ezzel szemben van olyan szakértői vélemény is, amely szerint a kútban nincs víz, de kitűnő a szivattyúja. A szomjas ember mindezen hosszan elgondolkozhat; de a szomja nemigen múlik el tőle. A kutat a várpalotai Mélyfúró Vállalat építette 85 000 forintért és valóban tökéletesre sikerült, csak éppen víz nem volt benne. Több szakértő szerint azonban ez a tény egyáltalán nem érinti a kútrendelő fizetési kötelezettségét, mert a fúróvállalat feladata csupán a kifogástalan kút kifogástalan megépítése; hogy olyan helyre rendelték-e a kutat, ahol víz van, vagy netán olyanra, ahol nincs, az más lapra tartozik. Ha egy kút megépül Fejér megyében, lehet találgatni, lesz-e benne víz, vagy sem. Ezt nevezik víz-totónak.

A vita folyik, a víz nem.

Tapintatos emberek

A mihályfai Dózsa TSZ remek fehér hússertés tenyésztörzset kapott annak idején. Hanem csuda történt: amikor eljött az ideje, feketetarka, meg hörcsögszínű malacaik lettek a fehér hússertéseknek.

— Hát ez hogy lehet? — csóválták meghökkenve a fejüket az ellenőrzésre lejött veszprémiek.

— Tapintatos emberek a mihályfaiak — magyarázta meg valaki a dolgot. — Nem akartak beavatkozni a sertések érzelmi ügyeibe...

Egy pillantás a raktárra

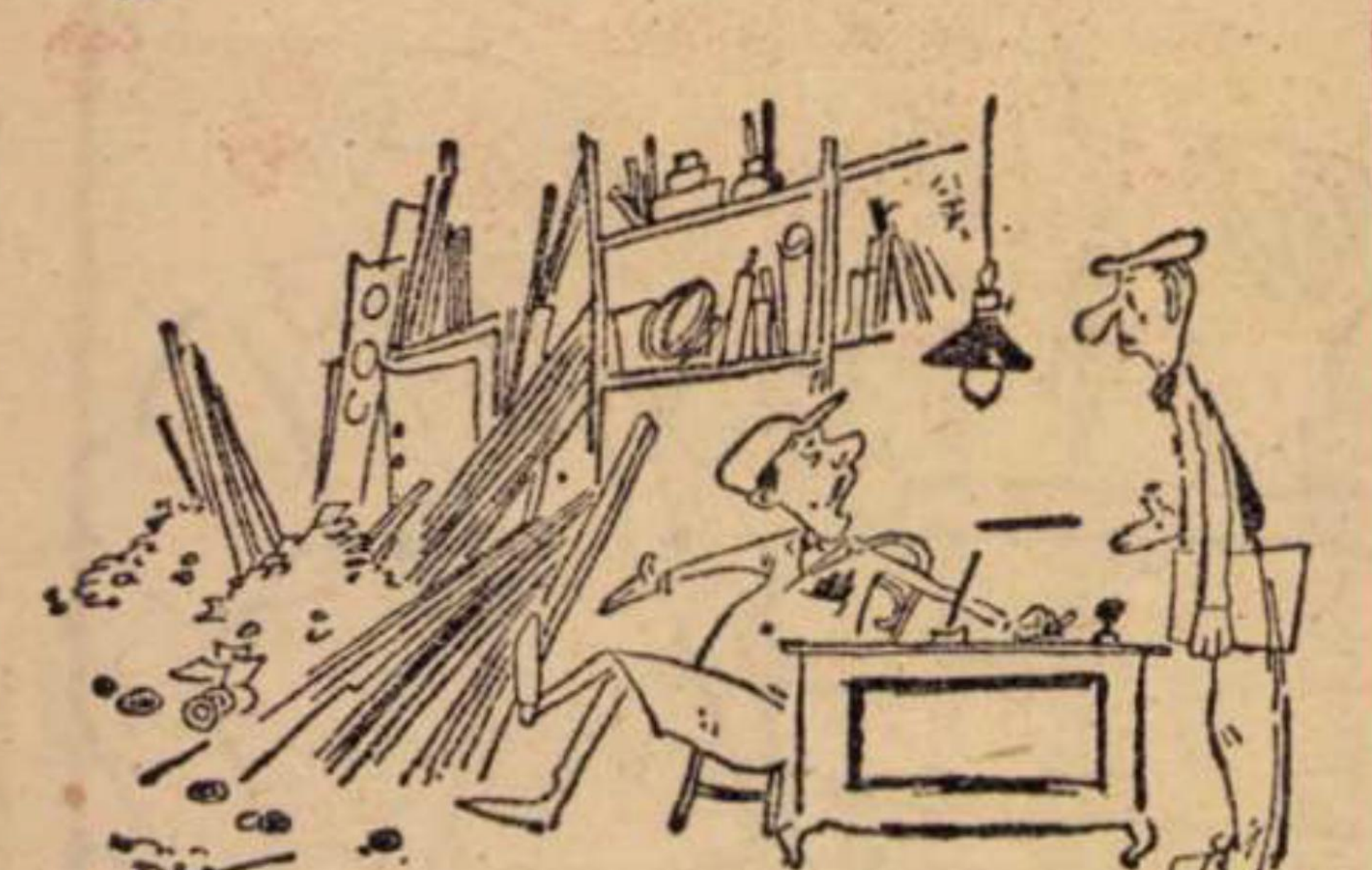

— Volna szive hat vacak rézalátétért felturatni velem ezt a kupacot!

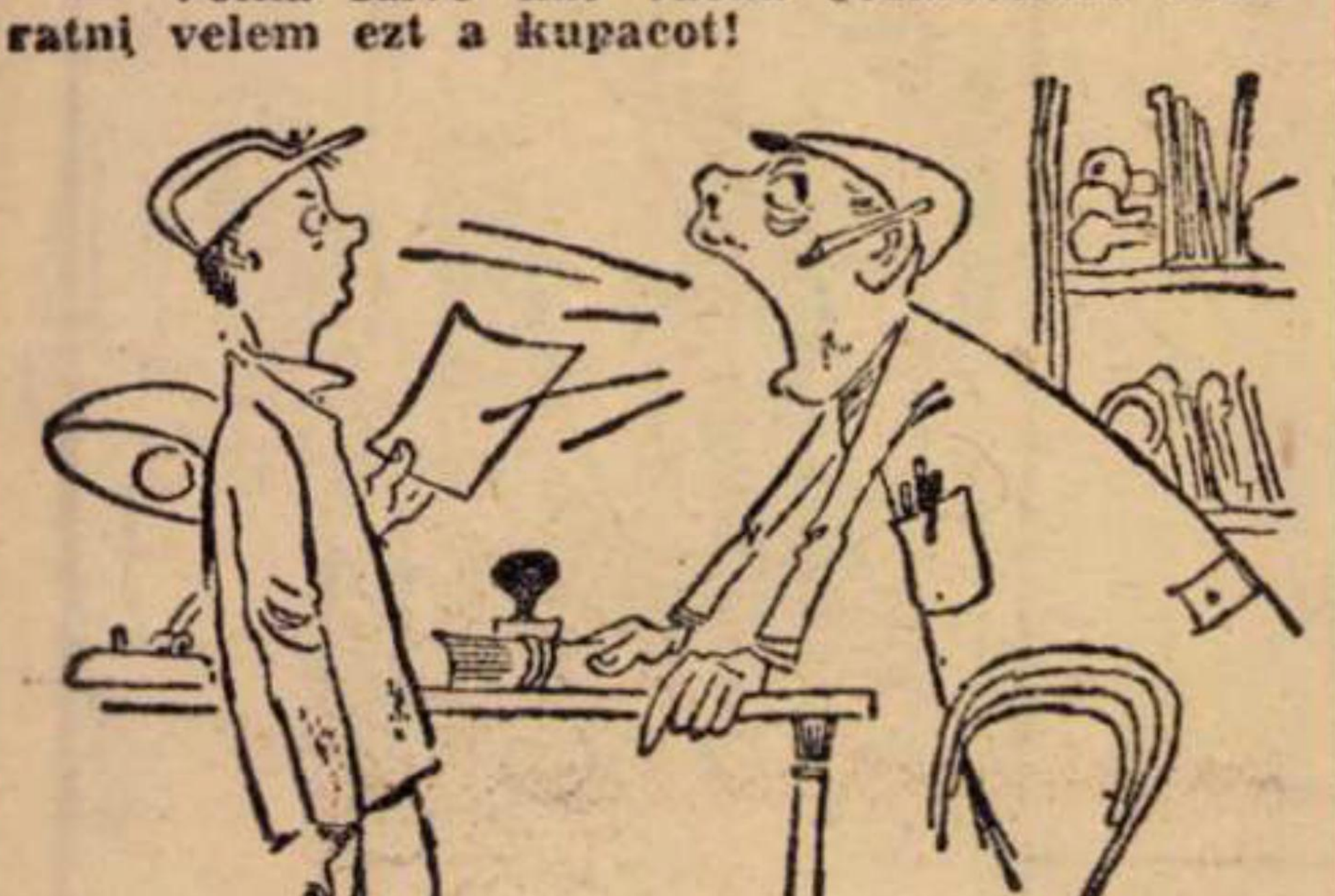

— Van, de nem adok, mert nem hozzátok vissza!

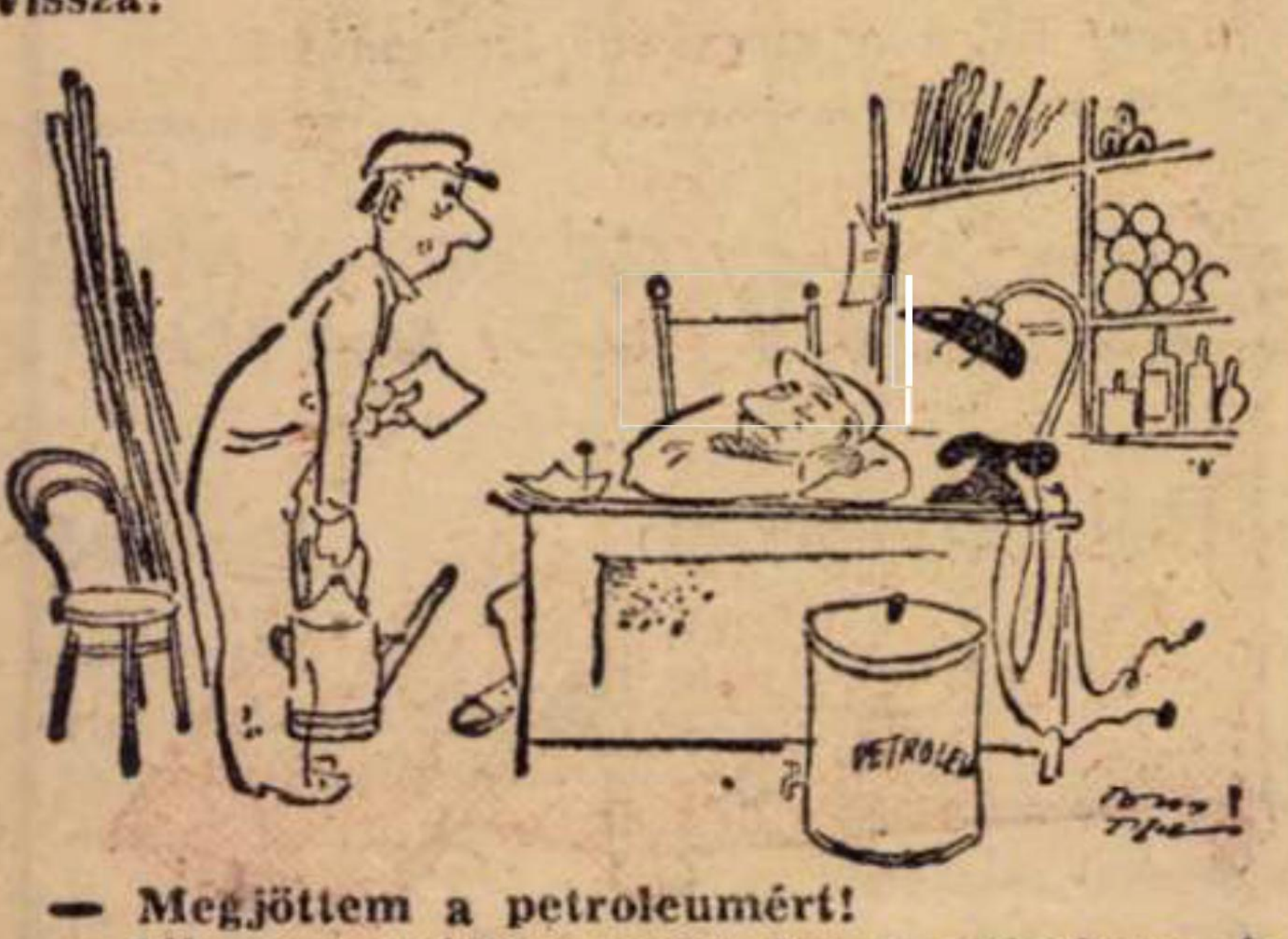

— Megjöttem a petroleumért!

— Jól van, szóljon majd, ha a petroleum is megjött...

Külföldi szemle

Nemes bosszú

Az amerikai Houston városában Robert L. Manley különös váddal állt a bíróság előtt. Negyedszer tört be ugyanabba a mosodába. Amikor a biró megkérdezte, hogy miért ragaszkodott a színhelyhez, a vádlott indulatosan így felelt:

— Nagyon haragudtam rájuk. Egyszer nagy szükségem volt a fehérneműmre és folyton azzal küldtek el, hogy még nincsen készen...

Patyolat, vigyázat!

Előrelátó gondoskodás

A washingtoni Walla-Walla börtönben alagutat ásott és kisétált tíz elítélt. Közülük többen a fegyintézet nyomdájában dolgoztak és ezt a kedvező beosztást arra használták fel, hogy megfelelő papírokról gondoskodjanak. Igy ellátták magukat személyi igazolvánnyal, amelyek azt bizonyították, hogy a börtön tisztviselői. Születési bizonyítványt, soförigazolványt, útlevelet és hamis csekk-könyvet nyomtak maguknak. Ezenkívül minden szökevénynek volt egy ajánlólevele dr. Thomas Harris-nak, a börtön igazgatójának aláírásával. Amikor az első „lebukott", megkérdezték tőle, hogy az ajánlólevélre miért volt szüksége, így felelt:

— Gondoltuk, okozzunk egy kis kellemetlenséget az igazgatónak is...

Kisbirtokosok a Holdban

Aránylag olcsón, két dollár ötven centért vásárolhatnak a jó amerikaiak egy hektár földet — a Holdban. Ez nem tréfa. Egy törvényszékileg bejegyzett cég, amely „Interplanetáris Területeket Kiaknázó Társaság"-nak nevezi magát, erősen hirdeti, hogy azonnali lefizetésre bárkinek helyet biztosít a Holdban. Az ingatlanon — mint a közlemény mondja — lehet vadászni, halászni és mindenféle egzotikus növényeket termelni. De az „Interplanetáris Területeket Kiaknázó Társaság" kiköti, hogy a terület ércállománya, elsősorban az arany és az uránium, a társaság tulajdonát képezi. Long Island főügyésze magához rendelte a társaság vezetőit, akik már eddig szép pénzeket zsebeltek be hiszékeny emberektől. Nem valószínű, hogy az ügyész is földet akar vásárolni, a jelek inkább arra mutatnak, hogy a kiaknázó társaságot a közönség kiaknázásával gyanúsítja.

Begyűjtési versenyben állnak a községek, falvak, utcák

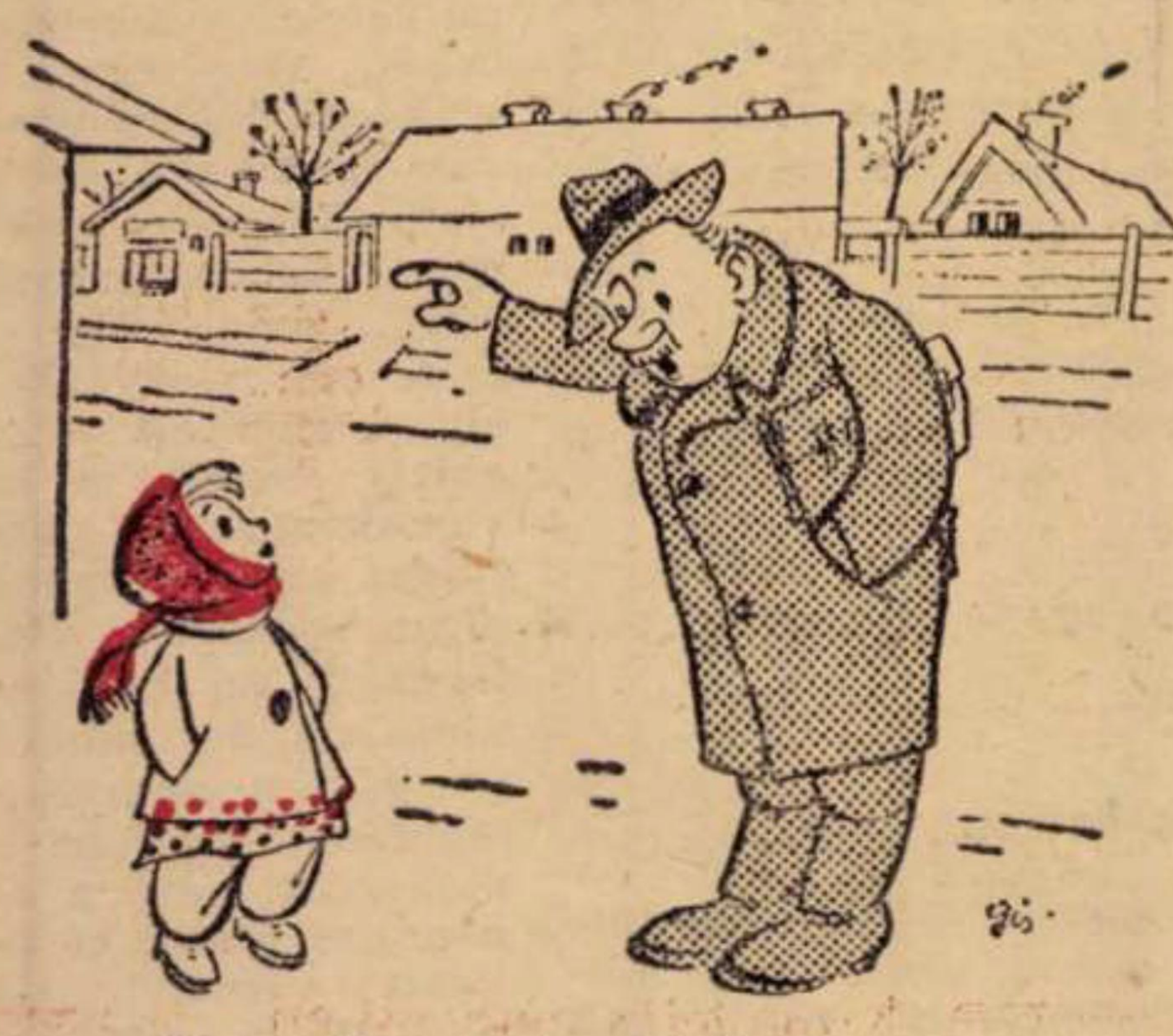

— Hol a Vasut utca, kislány?

— A harmadik helyen!

ÁLCÁZÁS

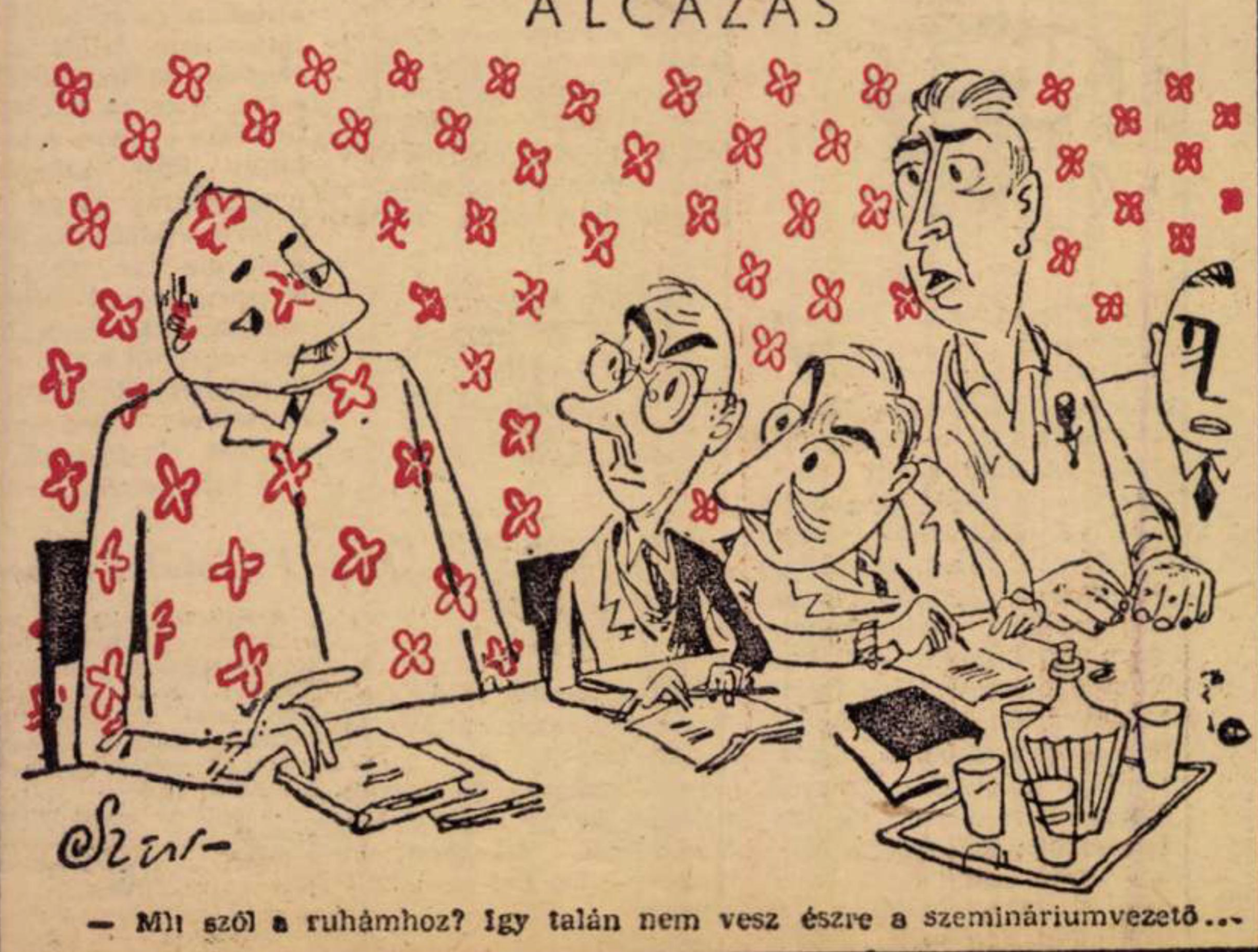

— Mit szól a ruhámhoz? Igy talán nem vesz észre a szemináriumvezető...

GONDOLATOK MÉLYSZÁNTÁS KÖZBEN

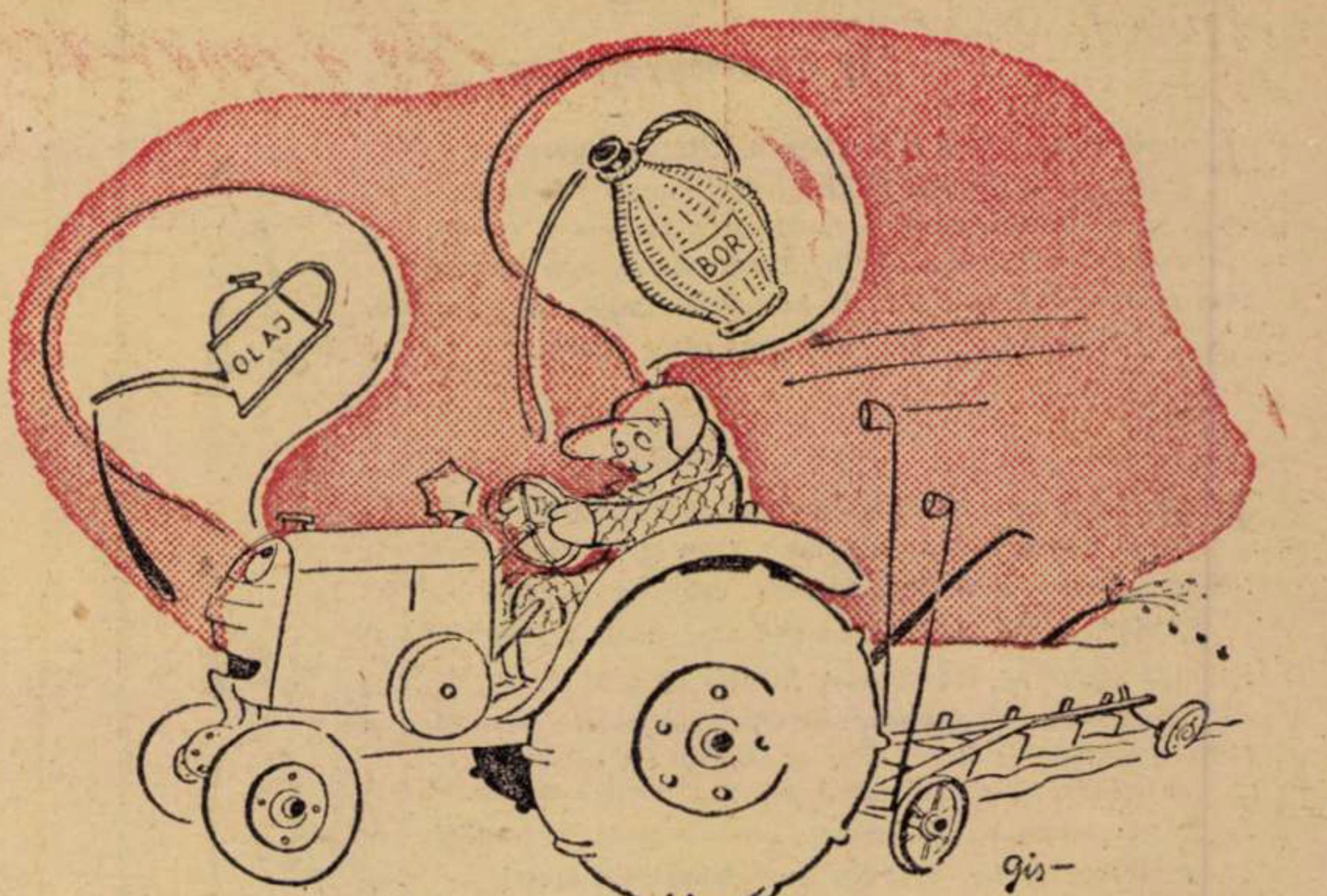

Női dolgok I.

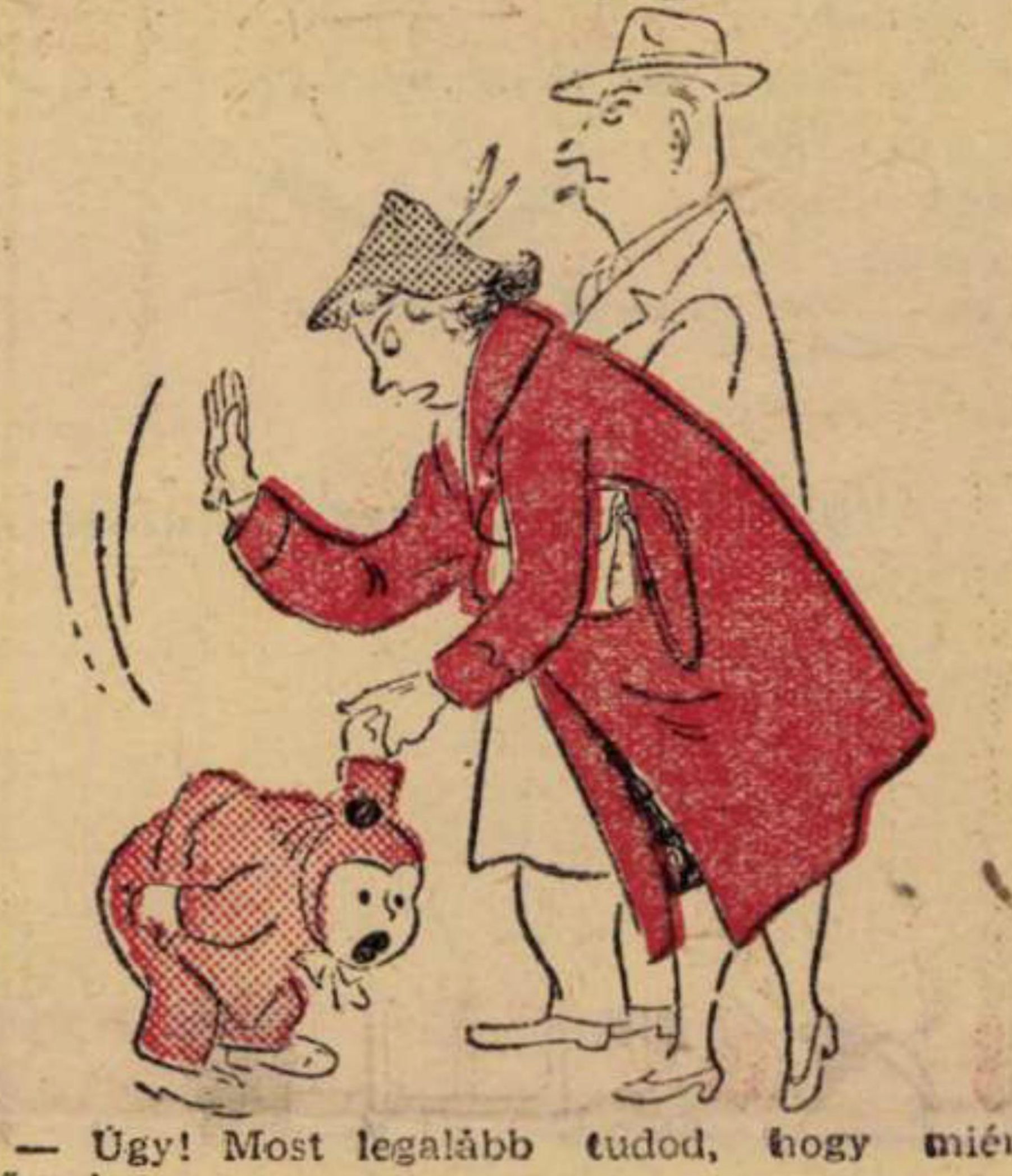

— Úgy! Most legalább tudod, hogy miért bőgsz!

(Vasvári Anna rajza.)

Nem nehéz kitalálni

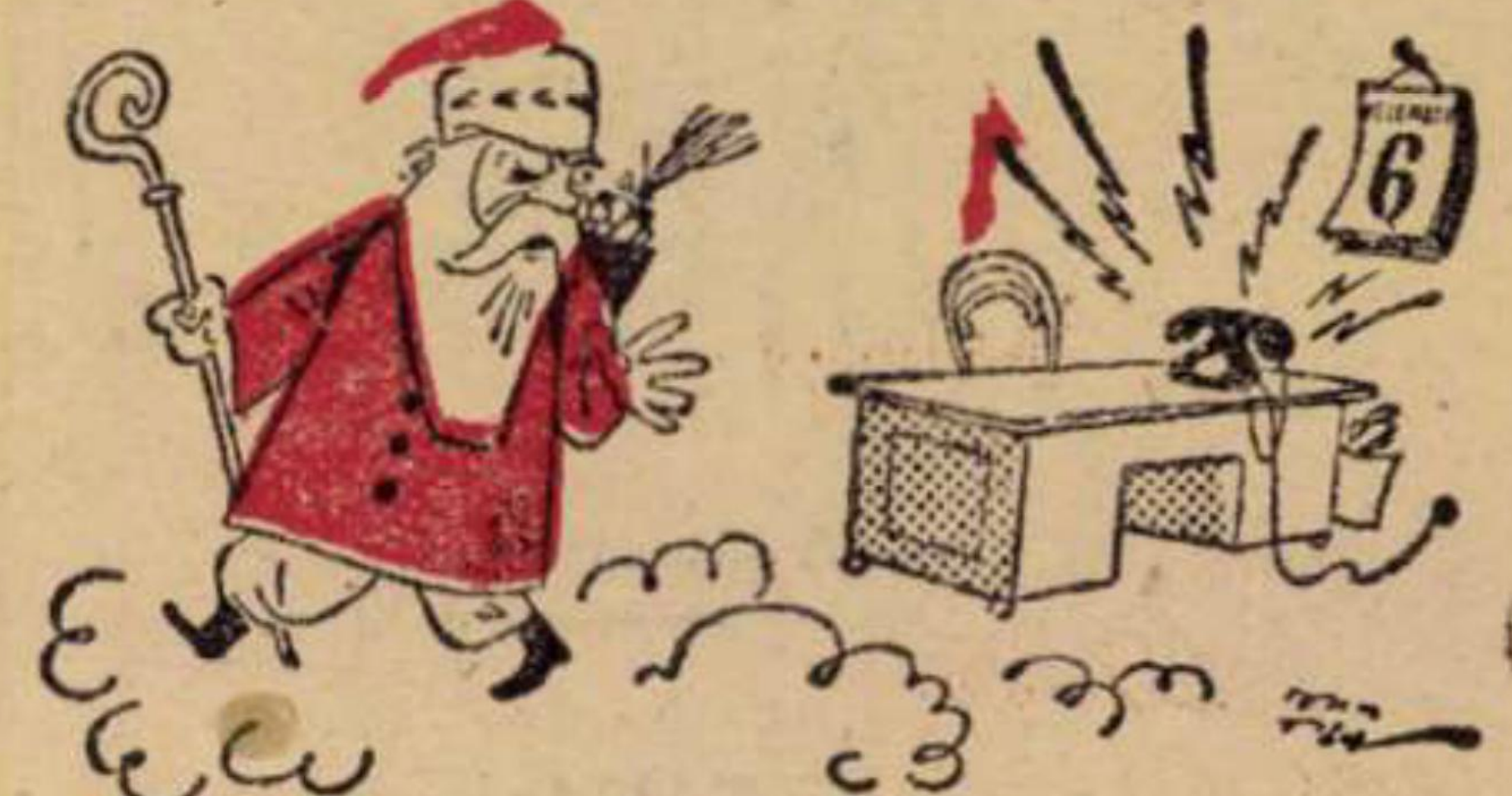

— Mi van ma, hogy folyton szól a telefon?

Jampecdivat

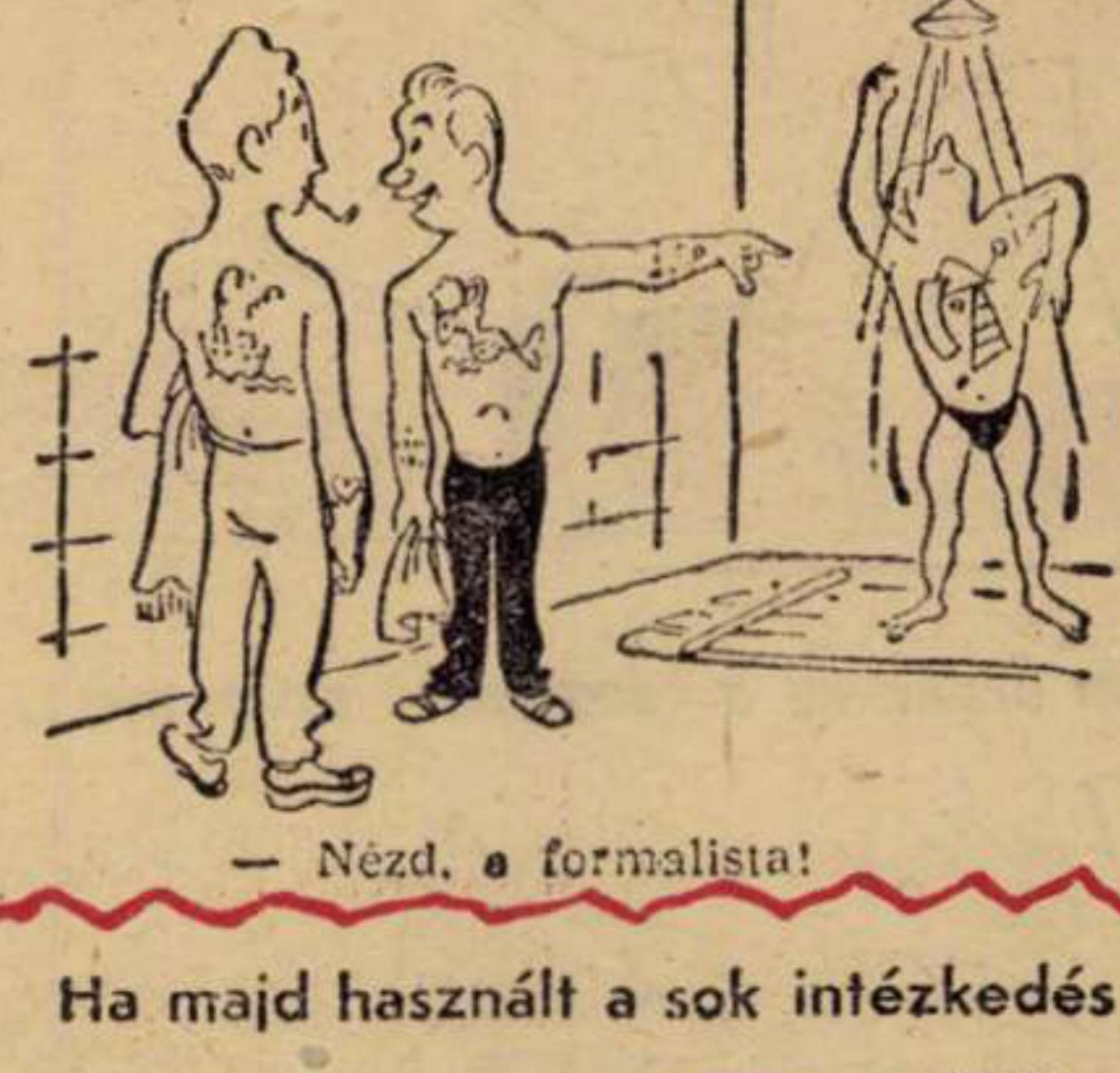

— Nézd, a formalista!

Ha majd használt a sok intézkedés

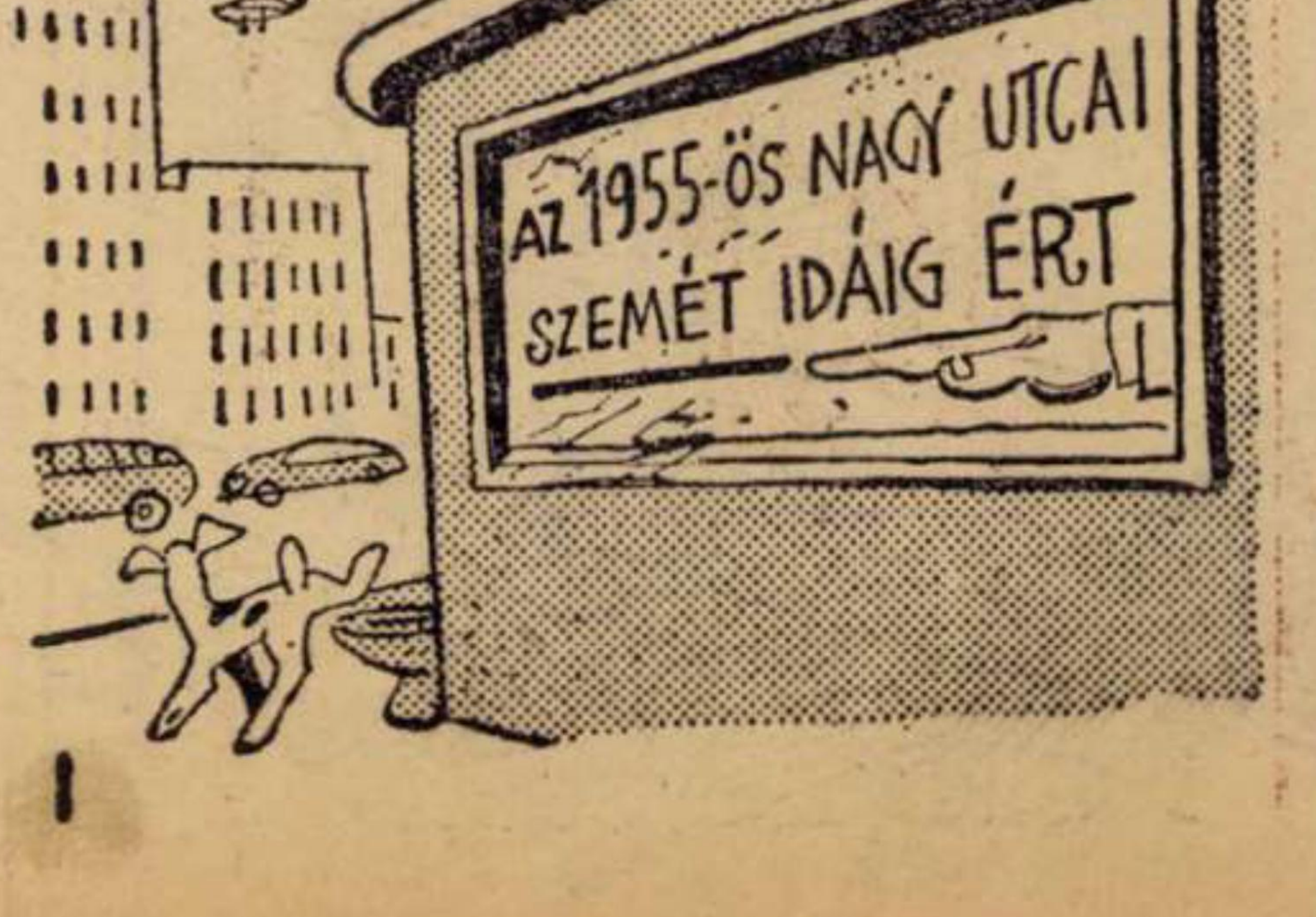
AZ 1955-ÖS NAGY UTCAI SZEMÉT IDÁIG ÉRT

A humor KÖNYVÉBŐL

DAMJANICH tábornok az alföldi táborozásban sokat járt csapatszemlére. Egyszer egy falusi kocsmában kellett megszállnia. A zsúfolt fogadóban folyt a bor és olyan lárma éktelenkedett, hogy lehetetlen volt tőle aludni. A tábornoknak pedig szüksége volt nyugalomra.

— Korcsmáros — szólt Damjanich — holnap korán kelek, mert a tiszaháti cserjében elvesztettem az aranyórámat. Költsön fel és segítsen megkeresni!

A vigadozók erre összesúgtak, lassan elszállingóztak és amíg égő fáklyákkal az aranyóra keresésével hiába törték magukat, Damjanich zavartalan álomba merült és reggelig jól kipihente magát.

●

PAULAY ERZSI, a Nemzeti Színház művésznője arról volt ismert az egykori színésztársadalomban, hogy okkal-móddal tud titkot tartani. Igy első kézből rendszerint neki mondták el bizalmas dolgaikat pályatársai.

— Igazán borzasztó! — fakadt ki egyszer Paulay Erzsi egyik barátnője előtt. — A szivemre kötötték, hogy senkinek el ne mondjam. És eddig mindenki, akinek csak elméseltem, ismerte már a történetet.

●

SCHOPENHAUER, a pesszimizmus és a kételkedés nagy német filozófusa így sóhajtott fel halálos ágyán:

— Isten, ha vagy, mentsd ki a sírból lelkemet, ha van!

●

STRAUSS JÁNOS, a kiváló bécsi zeneszerző, egy alkalommal nem találta meg két téma közt a megfelelő átmenetet. Órák hosszat kínlódott a zongoránál, amikor végre a szomszéd szobából bejött hozzá 12 éves, ugyancsak János nevű fia — a későbbi „valcerkirály" — aki akkoriban osztályának legrosszabb tanulója volt. A kis Strauss szó nélkül odalépett a zongorához, leütött pár taktust s mindjárt megvolt az átmenet. Az öreg Strauss megkönnyebbülten lélegzett fel:

— Ugy látom, fiam, jobb lesz, ha a jövőben te komponálod az én valcereimet, én pedig ezalatt a te iskolai dolgozatodat fogom megcsinálni.

●

BERNARD SHAW egyszer nagyobb társaságban volt, ahol éppen Anglia egyik legnagyobb iparosának bukásáról beszéltek. Az iparos tízmillió fontsterling vagyonát elvesztette.

— Nem értem — jegyezte meg valaki —, hogyan veszthette el mindazt, amit egész életén át gyűjtött.

— Én pedig — szólt Shaw — azt nem értem, hogyan gyűjthette össze mindazt, amit elvesztett.

A főnök kedvence

— Nahát, maga a gondolataimat is kitalálja! — kiáltott fel meglepetten az osztályvezető, amikor Balogh megállt előtte és átnyújtott egy tűhegyes piroscéruzát.

— Ó, gondoltam, hogy szüksége lesz rá! — habogta pirulva a megdicsért és a füle remegett a gyönyörűségtől.

Az osztályvezető jutalmul elmesélte, hogy az éjjel álmában kenderice volt és szakmányban ágról ágra repdesett. Balogh tátott szájjal hallgatta és szívből sajnálta, hogy ő nem álmodta ugyanazt, mert akkor feltétlenül a főnöke után repdesett volna.

Később megbeszéltek egy fontos ügyet, illetve az osztályvezető beszélt és Balogh bólogatott, időnként közbemakogva: „ezt akartam mondani én is", vagy: „nekem is ez a véleményem". Egy pillanatra sem vette le éber tekintetét főnöke szájáról, hogy egy kötőszó sem guruljon a szekrény alá észrevétlenül.

Munkaidő után egyedül indult el hazafelé. Utközben hirtelen az eszébe jutott, hogy virágot kell vennie Elza néni születésnapjára. Utolsó pénzén vett egy hervadt rózsát, és amikor messzire eltartva magától a virágot, kilépett a boltból, rádöbbent, hogy nem ismer semmiféle Elza nénit, akinek virágot kell vinnie. Csak egyetlen élő rokona volt, de nem néni, hanem bácsi és nem Elza, hanem Ödön.

Tűnődve bandukolt tovább, egyideig szórakozottan szagolgatta a rózsát, aztán megúnva, idegesen zsebregyűrte. Néhány pillanat múlva azonban még furcsább dolgok jutottak az eszébe. Arra gondolt, hogy másnap későn jön haza a felesége, mert valamilyen értekezleten lesz, s akkor ő felugrik a Cicukához és elviszi moziba az árvát.

Ekkor már azt hitte, megőrült. De más rendes ember ilyenkor Napoleonnak, vagy a tridenti zsinatnak képzeli magát, ő viszont nős embernek, akinek ráadásul még egy Cicukája is van, akit moziba kell vinnie.

Megpróbálta összeszedni gondolatait, de hiába erőlködött, mindenféle marhaság jutott az eszébe, hogy sétáltatni kell a kutyát, Róberttől ki kell kérdezni a visszaható névmásokat és aztán ez a mondat futott keresztül az agyán: Balogh kartárs kicsit mulya, de azért végtelenül rendes ember...

Kétségbeesetten megrazta a fejét, hátha kihull a fülén az a bizonyos Elza néni, a kutya, no meg a Cicuka és aztán újra a régi lesz, a régi Balogh, a derék Balogh, az ügyes Balogh, az osztályvezető kedvence.

De hiába, nem tudott szabadulni ezektől a különös gondolatoktól és egyszer csak azt vette észre, hogy a Pintyőke utcában jár holott ő nem is erre lakik, hanem egészen másfelé, odakünn Zuglóban. A Pintyőke utcában semmi dolga.

— Ki is lakik a Pintyőke utcában? — töprengett és ütögette a homlokát, hogy hamarabb eszébe jusson.

Végül rájött

A főnöke.

Sőt, arra is rájött, hogy az osztályvezetőjének van egy Róbert nevű fia — sokszor beszélt róla —, neki van kutyája is — arról is szokott beszélni — és valószínűleg Cicukája is, de róla csak mások beszéltek a háta mögött.

Nem értette a dolgot. Csak hosszú, gyötrelmes percek után ébredt rá arra, hogy ő a főnöke fejével gondolkozik. Gyorsan sarkonfordult, futólépésben elindult hazafelé és közben igyekezett rendbeszedni a saját gondolatait.

De nem voltak saját gondolatai.

Sírva ment az utcán, hogy megkeresse őket.

Másnap reggel bevitte a teljesen elfonnyadt rózsát a hivatalba és egy csorba pohárban elhelyezte a főnök asztalán, aki meglátva a virágot, így kiáltott fel:

— Most jut eszembe, ma van Elza nénémnek a születésnapja, elviszem neki ezt a rózsát, hadd örüljön...

Mikes György

Minőségi oldal

Meglepetés egy új lakásban

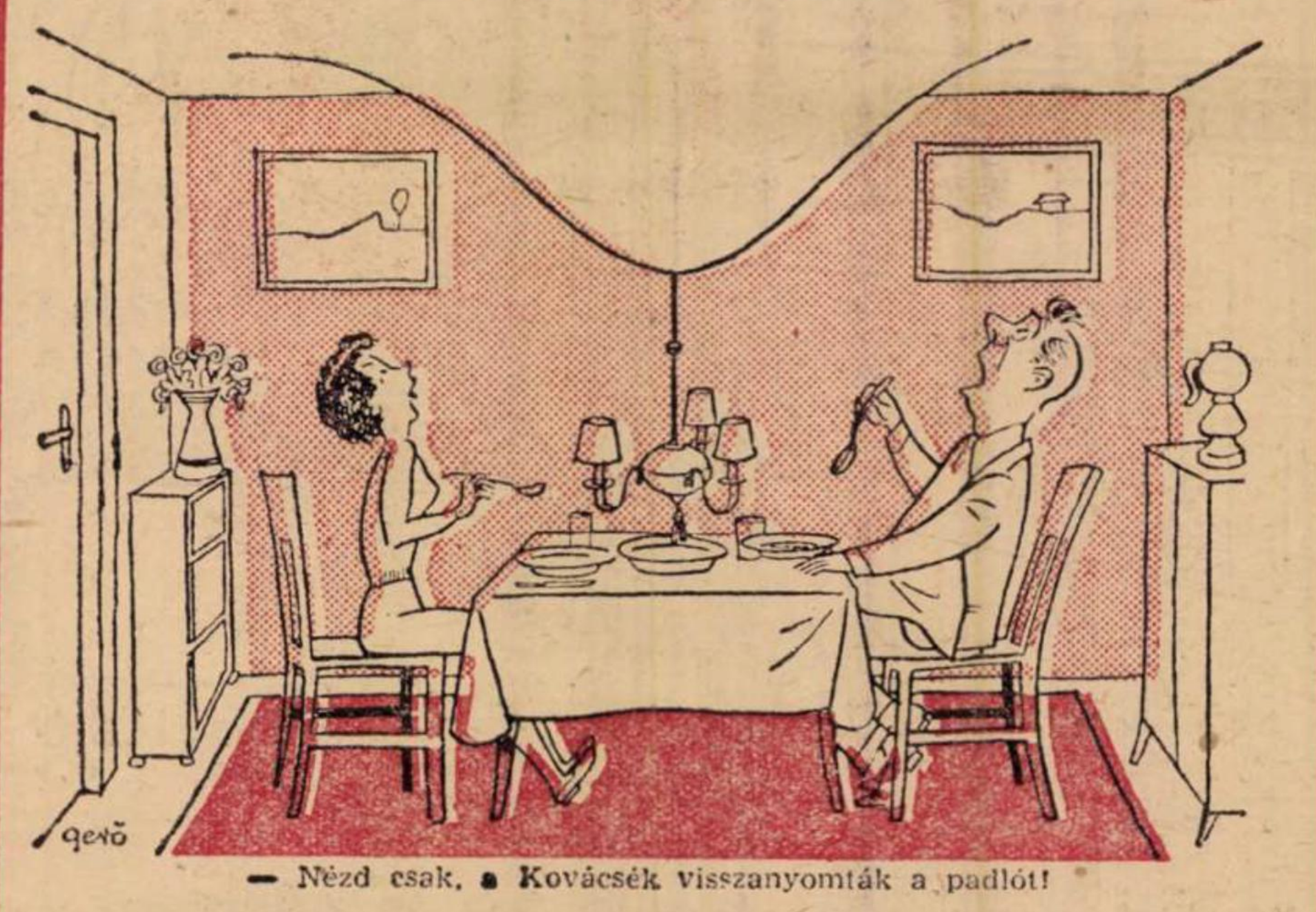

— Nézd csak, a Kovácsék visszanyomták a padlót!

Ez igen!

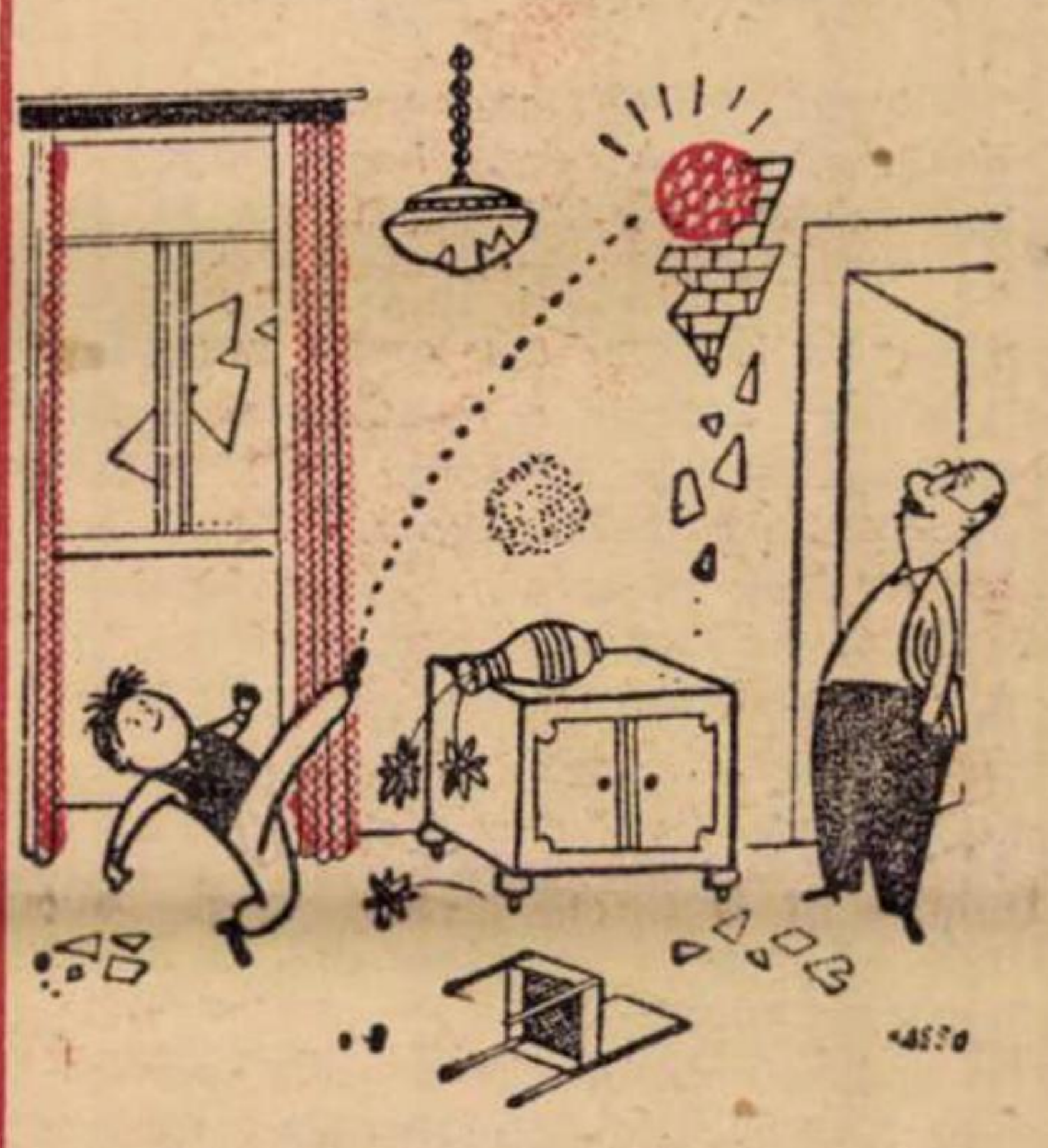

— Látod, fiam, milyen nagyszerű labdát vettem? Nem történik semmi baja!

Jóindulatú elmélkedés egy meósról

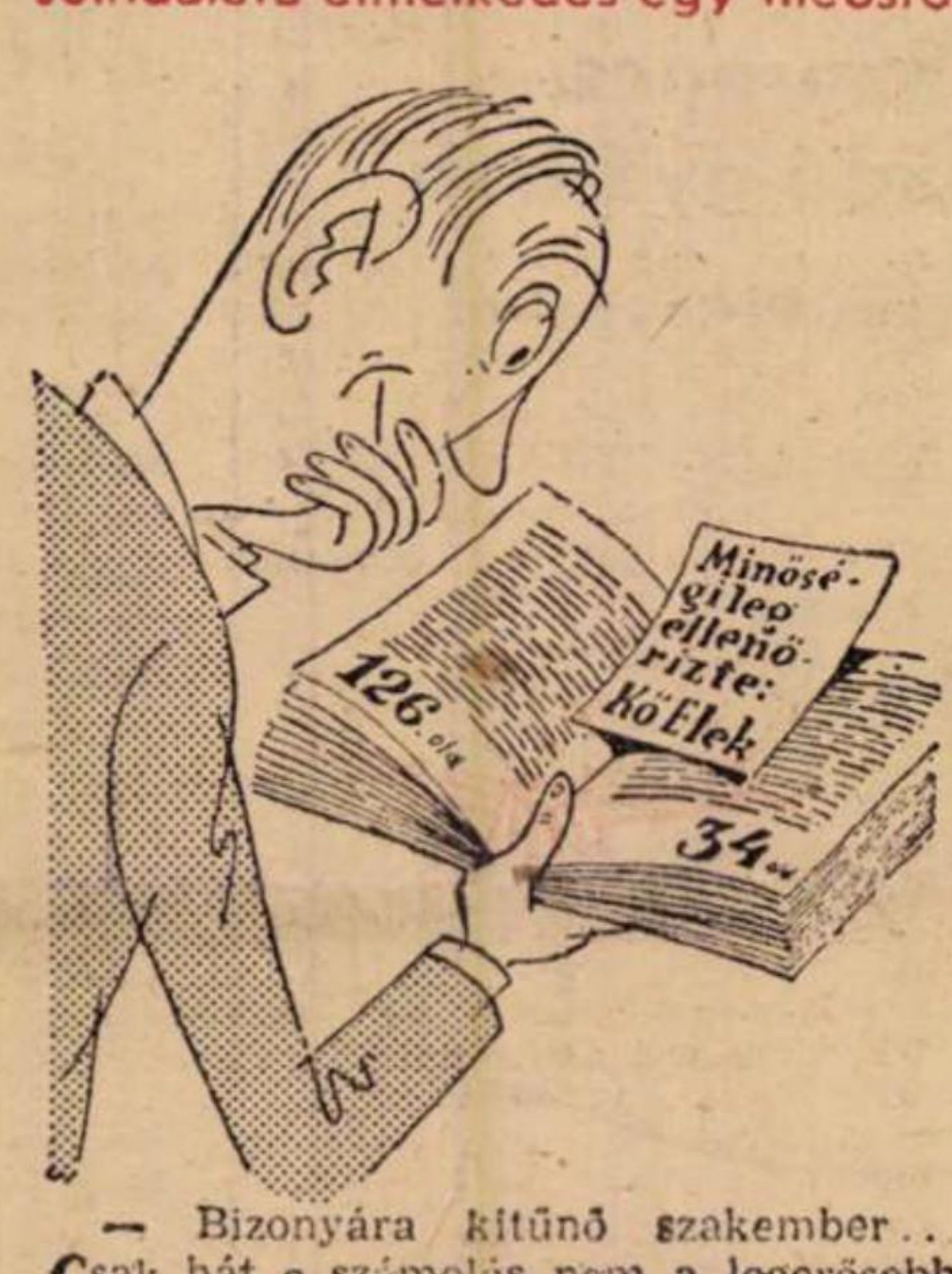

— Bizonyára kitűnő szakember.. Csak hát a számolás nem a legerősebb oldala .

Textilbolt I.

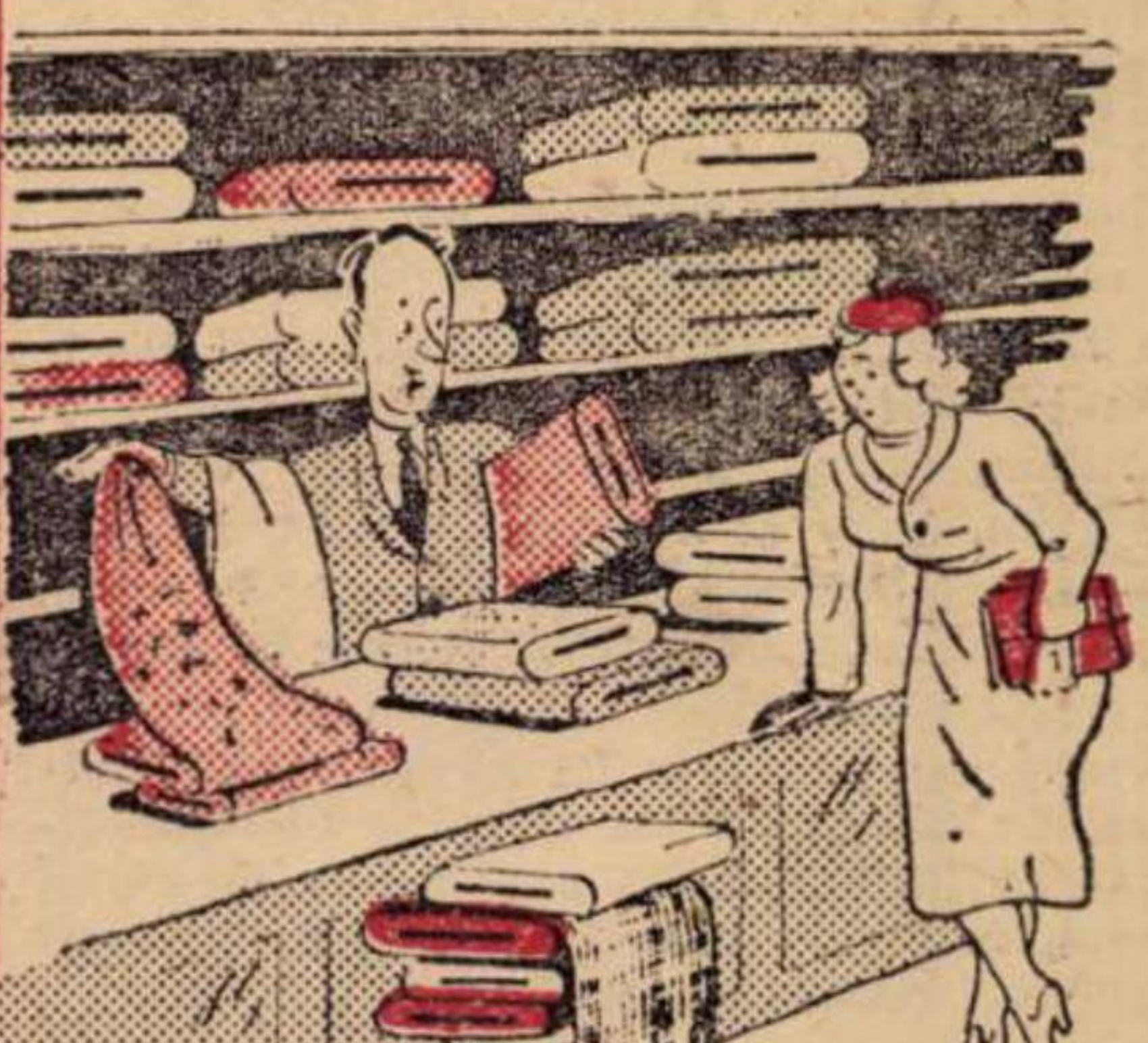

— Láthatja a molyrágásról, hogy tiszta gyapjúanyag!

Textilbolt II.

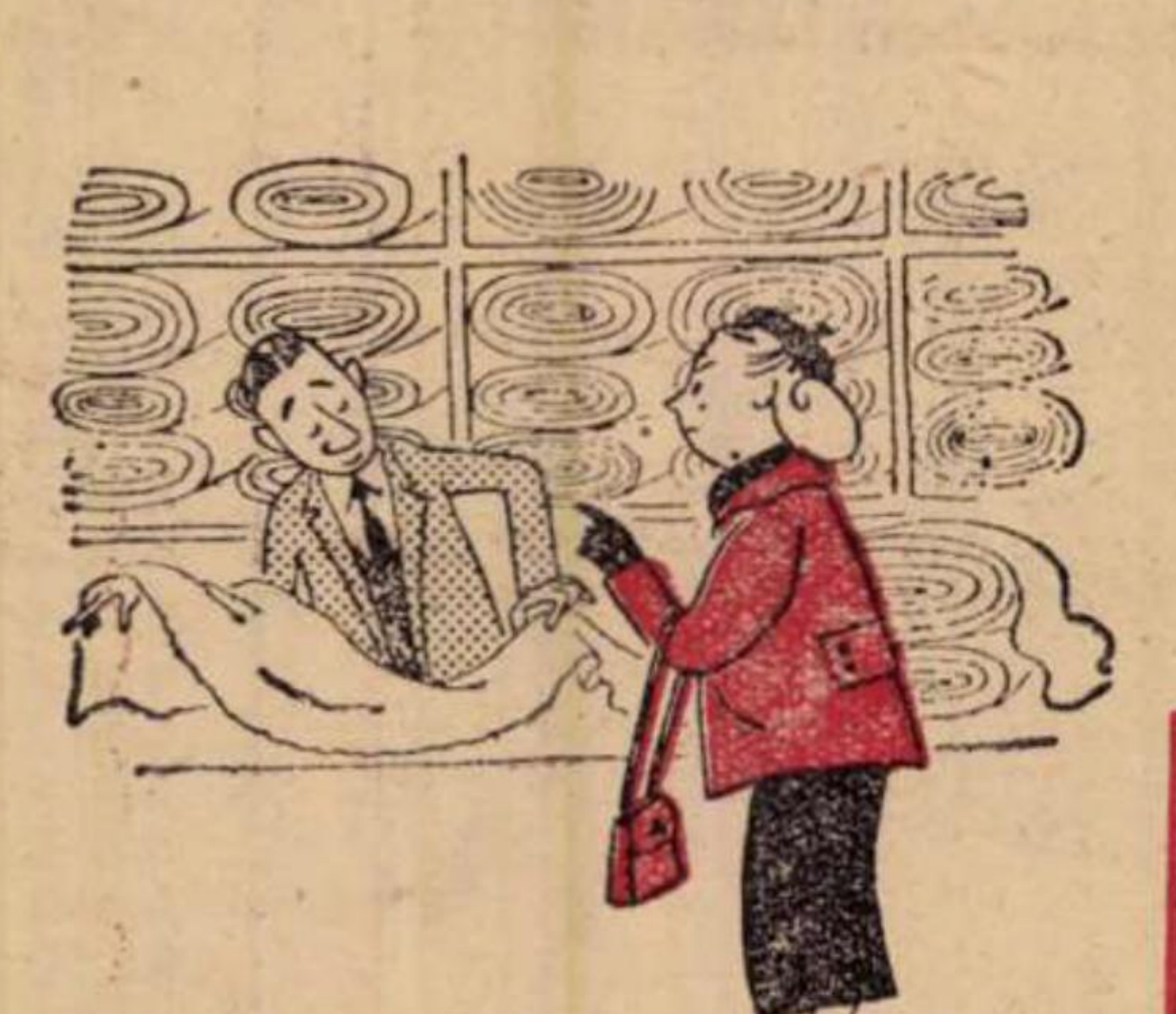

— Csak elsőosztályú vatelinnal szolgálhatok...

— Valami jobb nincs?

Délelőtt öröm délután üröm!

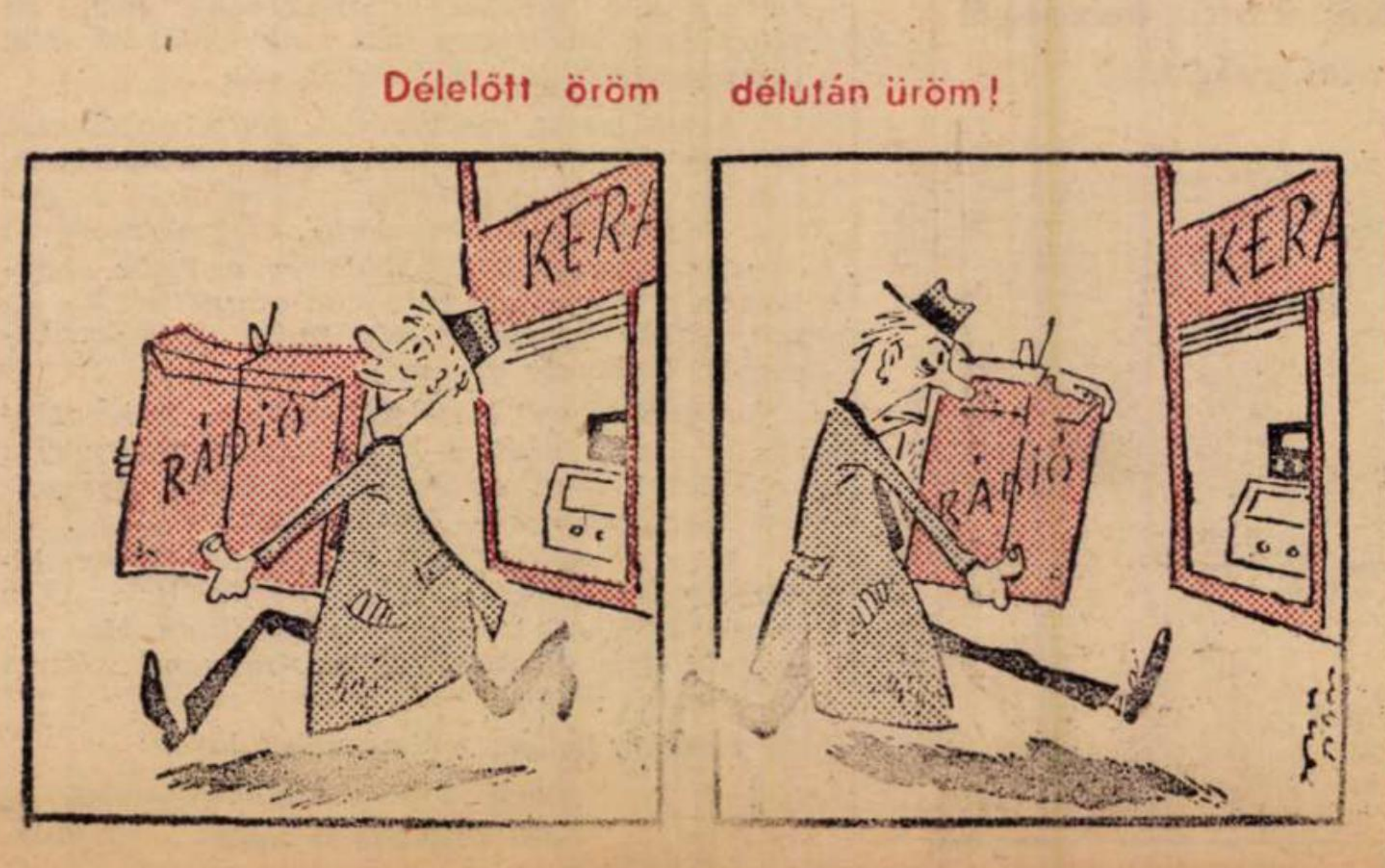

Meo-dráma

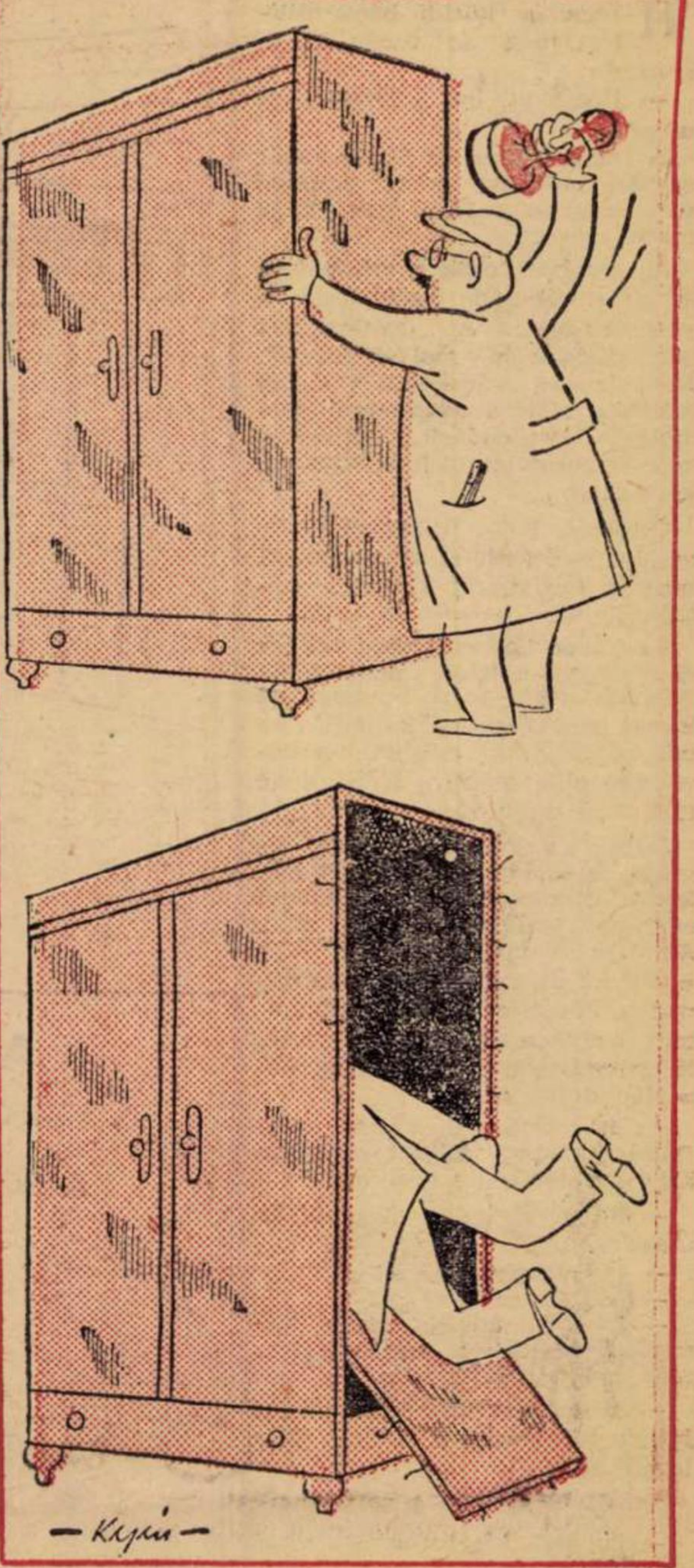

Vicclap-szerkesztőségben

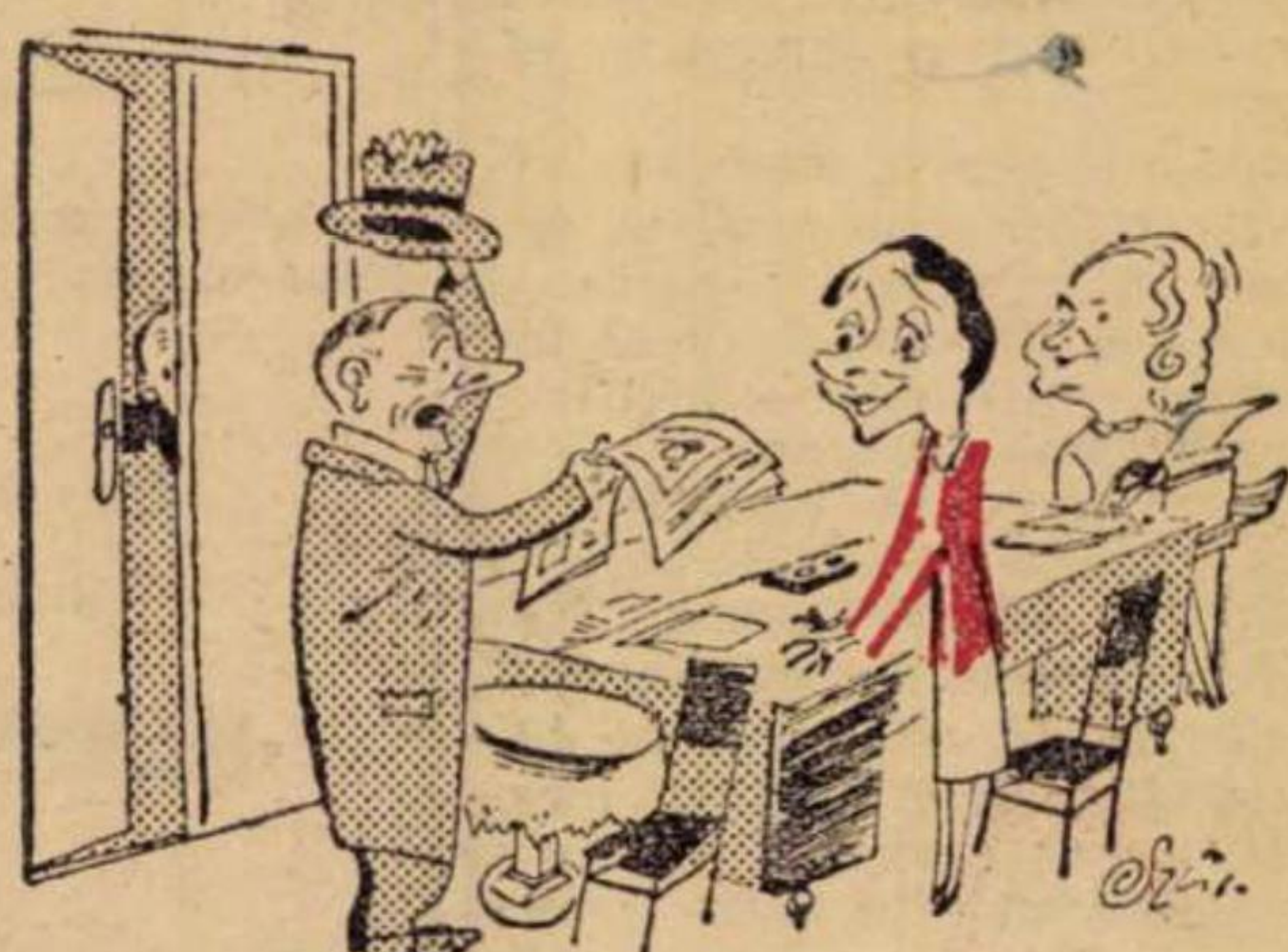

— Visszahoztam kérem, a lapot, két viccnek rossz a poénja!

Kirándulás négyesben

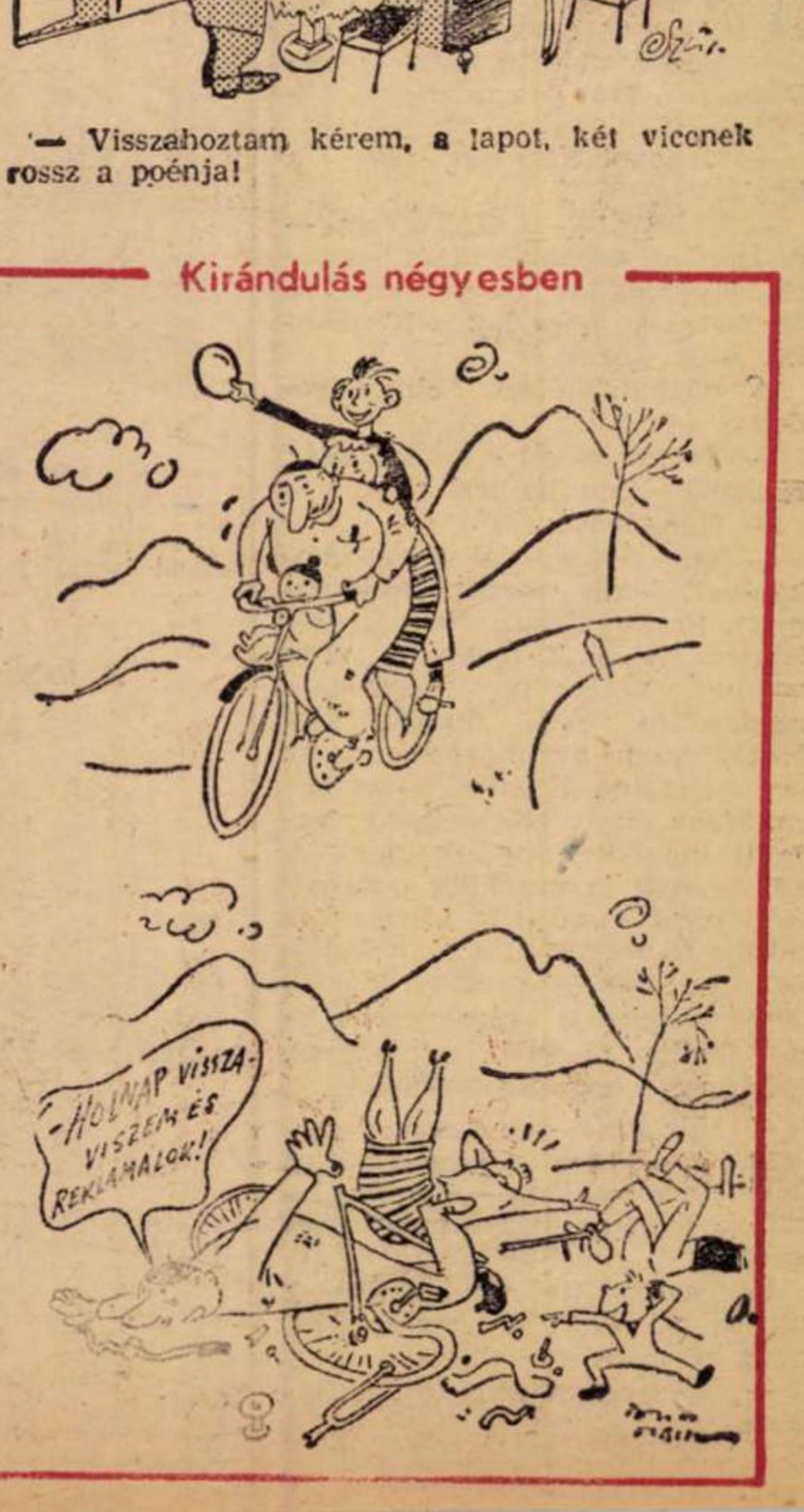
HOLNAP VISSZAVISZEM ÉS REKLAMÁLOK!

Nem vidám TÖRTÉNET

Hetven év körüli bácsi állított meg az utcán. Megkérdezte:

— Bocsánat, hol a Népszínház utca?

A Dohány utca és Lenin körút sarkán állunk, tehát könnyű volt megmagyarázni neki, hogy merre menjen.

Az emberek csak a villamoson és az autóbuszon hajlamosak a veszekedésre. A gyalogjárók barátságosak és szolgálatkészek. Ha a buszra várakozók a jármű érkezése előtt a megállónál beszélgetni kezdenének, talán kevesebb gorombaság hallatszana a kocsikban.

Örültem, hogy útbaigazításommal jó cselekedetet végeztem, és meg is fordultam: kiváncsi voltam, jó úton halad-e az öreg.

És ekkor bosszankodva vettem észre, hogy a bácsi nem bízik bennem. Nem hiszi el, hogy jó irányt mutattam néki, mert íme egy nőt szólított meg, aki a következő pillanatban a Népszínház utca felé mutatott.

Nem volt sietős dolgom, és figyelni kezdtem az öreget. A Rákóczi út közelében a papírüzlet előtt egy kisfiút kérdezett meg. Az Éjjel-Nappal Csemege előtt ötven körüli férfit. Mint az árnyéka, követtem... Kiváncsi voltam, hogy a Népszínház utcáig hány embertől kérdezi meg: hol a Népszínház utca.

Az 1. számú gyógyszertár előtt fiatal lányt állított meg. Az alábbi párbeszédet lestem el:

— Bocsánat, hol a Népszínház utca?

— Itt a sarkon, bácsi!

— Melyik sarkon?

— Itt a pirostéglás nagy ház mellett. Annak a másik oldala már a Népszínház utca.

— Komolyan? Én pedig azt hittem, még egy félórát is gyalogolhatok.

— Dehogy! Még egy percet se!

— Nagyon köszönöm. De most ugyebár sokáig feltartottam magácskát.

— Dehogy, bácsi! — válaszolt a lány, és kedvesen integetve elsietett.

Azon már nem is csodálkoztam, hogy a Népszínház utcában egy szabadnapos tűzoltót kérdezett meg: hol a Népszínház utca? Így jutott el egy hatalmas bérházig, ahová bement. Én utána. Az öreg kulcsot vett elő és kinyitotta az egyik elsőemeleti lakás ajtaját. Tehát itt lakott. Közben üdvözölte az udvaron álldogáló házfelügyelőnőt. Amikor az ajtó becsukódott az öreg mögött, megkérdeztem az asszonytól:

— Bocsánat, ez a bácsi mióta lakik itt? Ma jött talán vidékről?

— Dehogy! Negyven éve a ház lakója!

— Érdekes! — csodálkoztam. — A Dohány utcától idáig szinte tíz lépésenként megkérdezte a járókelőktől, hogy hol a Népszínház utca. Tőlem is...

A házfelügyelőnő elmosolyodott:

— Ismerem ezt a szokását. Hangokat akar hallani.

— Hangokat?

— Igen. A lányával és két unokájával lakik együtt. Azok nagyon türelmetlenek hozzá. Ha kérdez valamit, igennel, vagy nemmel válaszolnak. Kérdéseire rendszerint azt felelik, hogy hosszú lenne megmagyarázni. Az öreg társtalan. Szomjas a szavakra. Néha én is elbeszélgetek vele, de nekem sincs sok időm. A szomszédok is munkába járnak és a bácsi unatkozik. Lemegy az utcára és megszólítja a járókelőket. Igy beszélget szegény. Még az idegeneknek is türelmesebbeknek kellene lenniök egymáshoz. Hát még a hozzátartozóknak.

— Már jön — mutatott az asszony az öregre, aki most lépett ki a lakás ajtaján. — Evett valamit és újra az utcára megy „beszélgetni".

Egy gondolattal előbb értem az utcára, mint ő. Nem ismert meg, mert megkérdezte tőlem:

— Bocsánat, merre van a Rákóczi út?

Palásti László

Sajnos, ez is előfordul néha

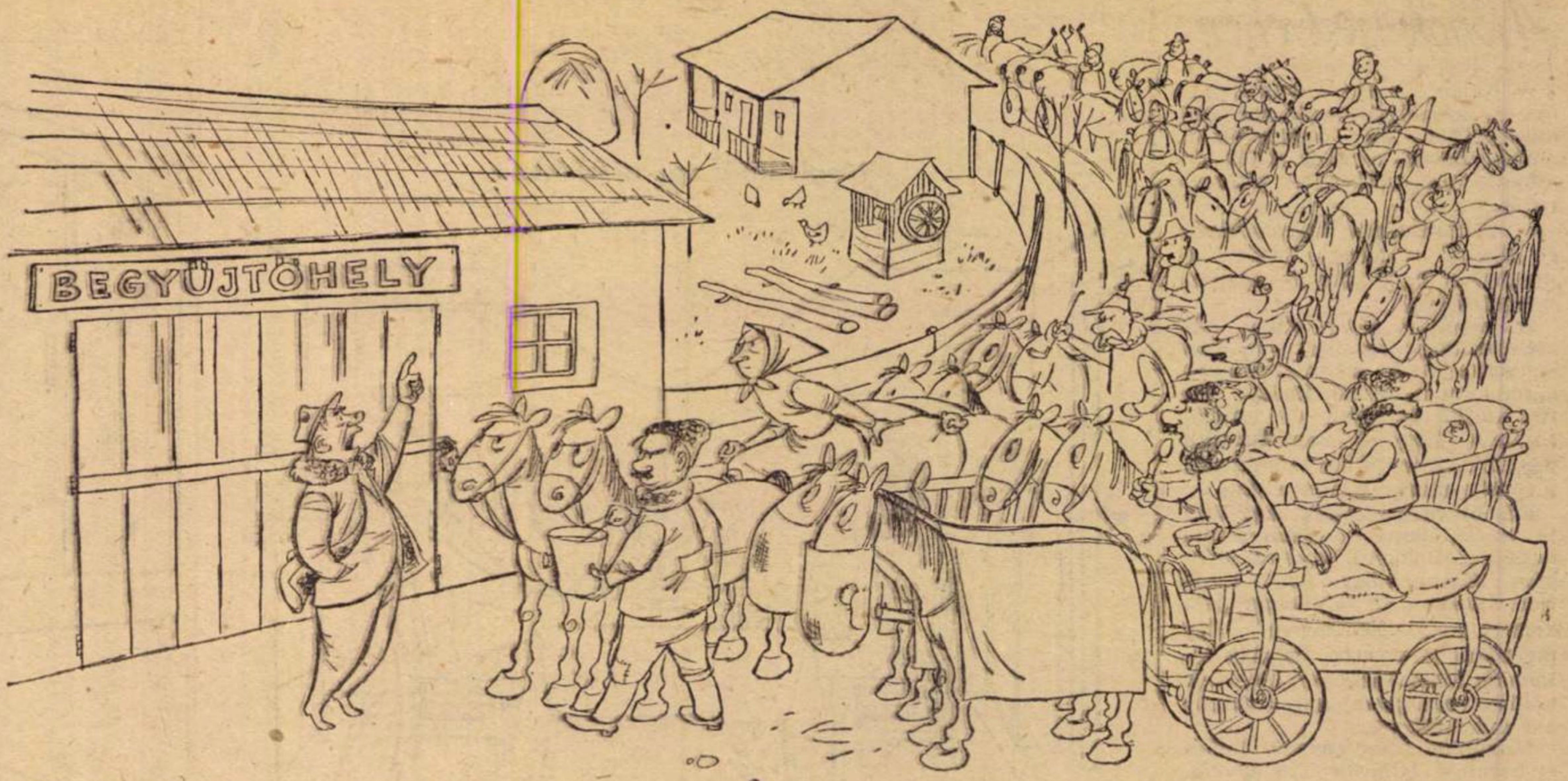

— Itt van az egész falu?
— Itt!
— Akkor jó, legalább mindnyájan hallják: jöjjenek holnap!

A Szerencsi Csokoládé-gyárban

A tejcsokoládé-keverőnél

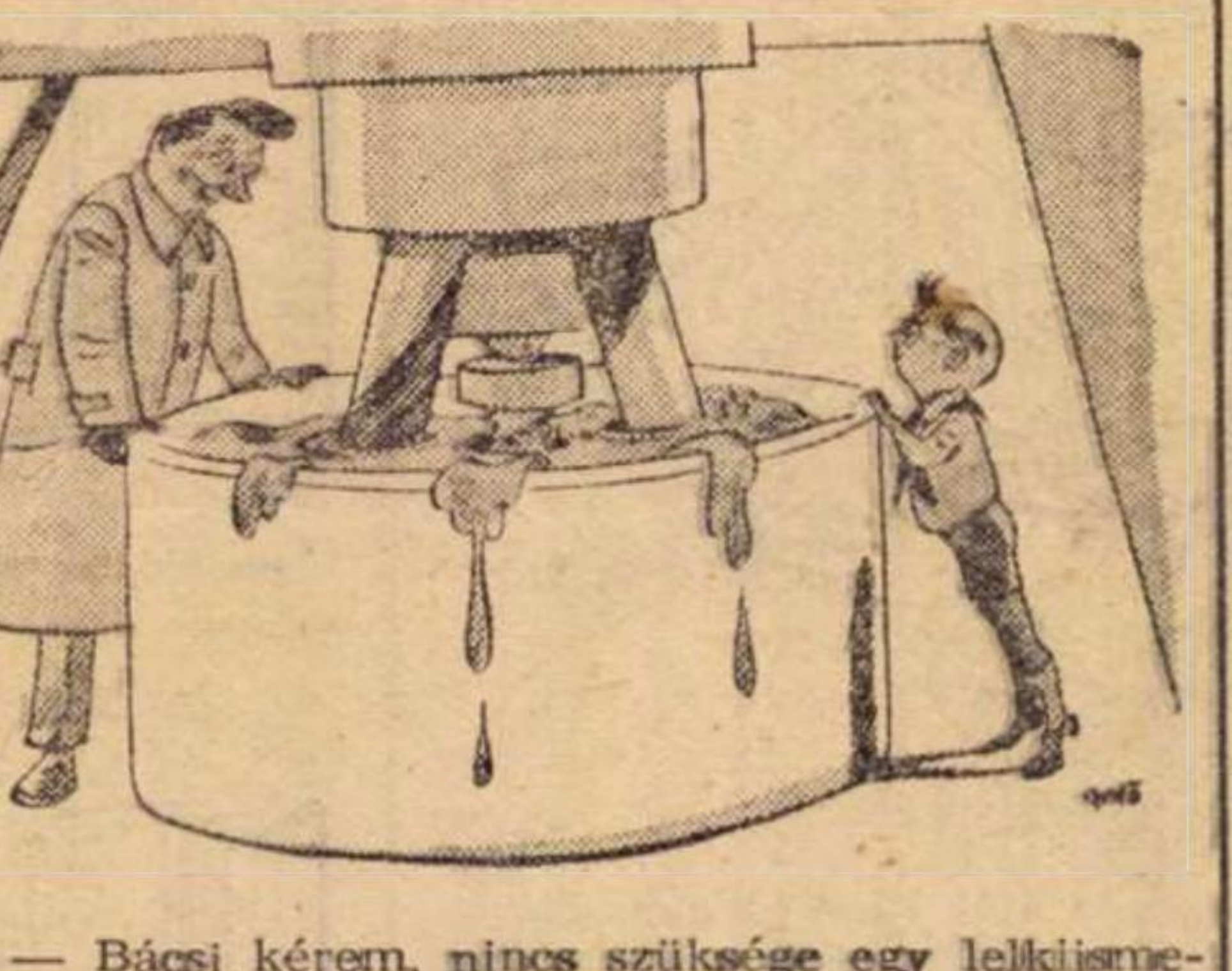

— Bácsi kérem, nincs szüksége egy lelkiismeretes meósra?

Ez csak egy csokoládé-gyár étkezdéjében hallható

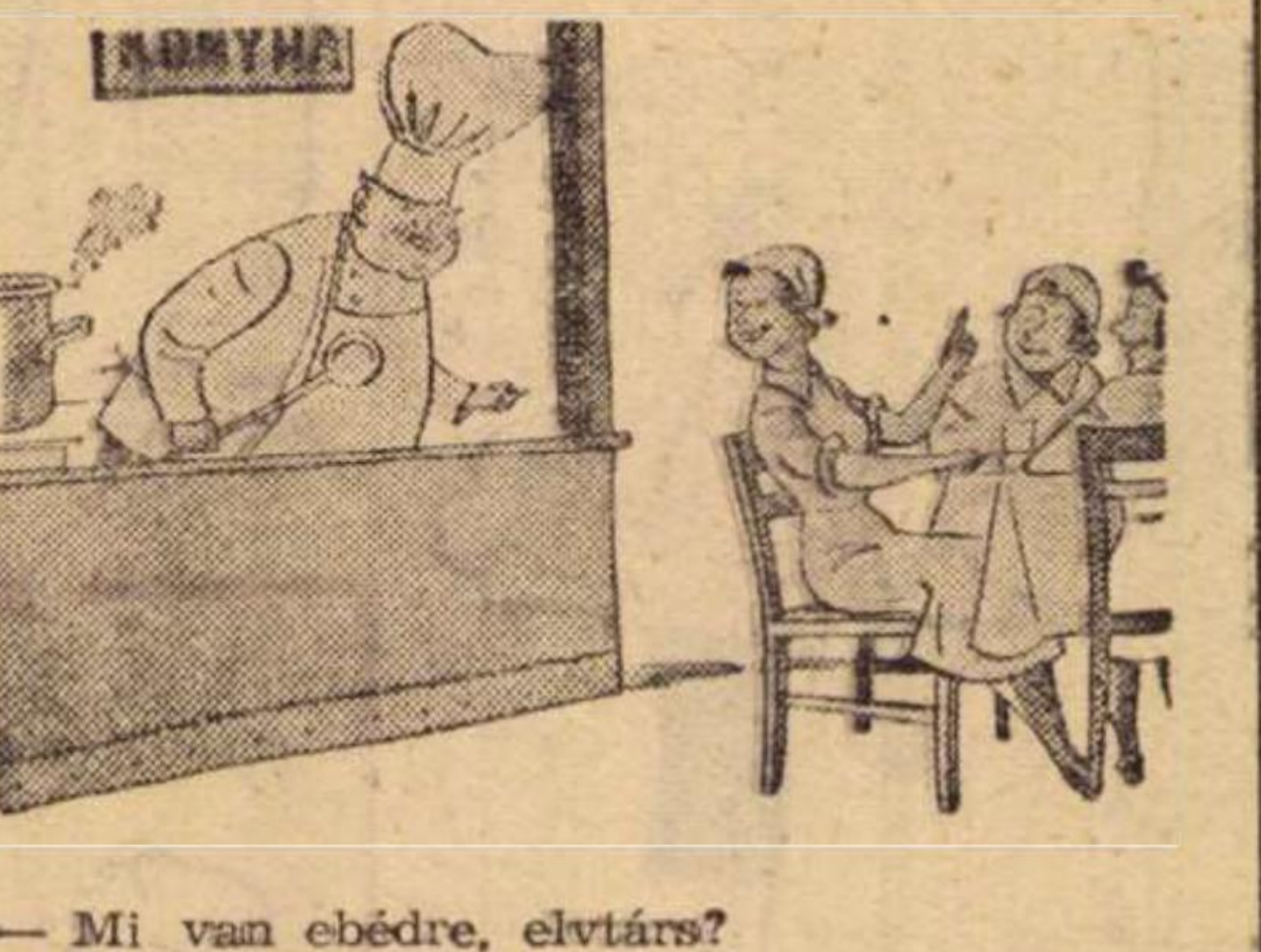

— Mi van ebédre, elvtárs?
— Mákostészta.
— Jaj, de finom, sok töröttborssal és paprikával kérjük!

A legkedveltebb csokoládéból keveset gyártanak

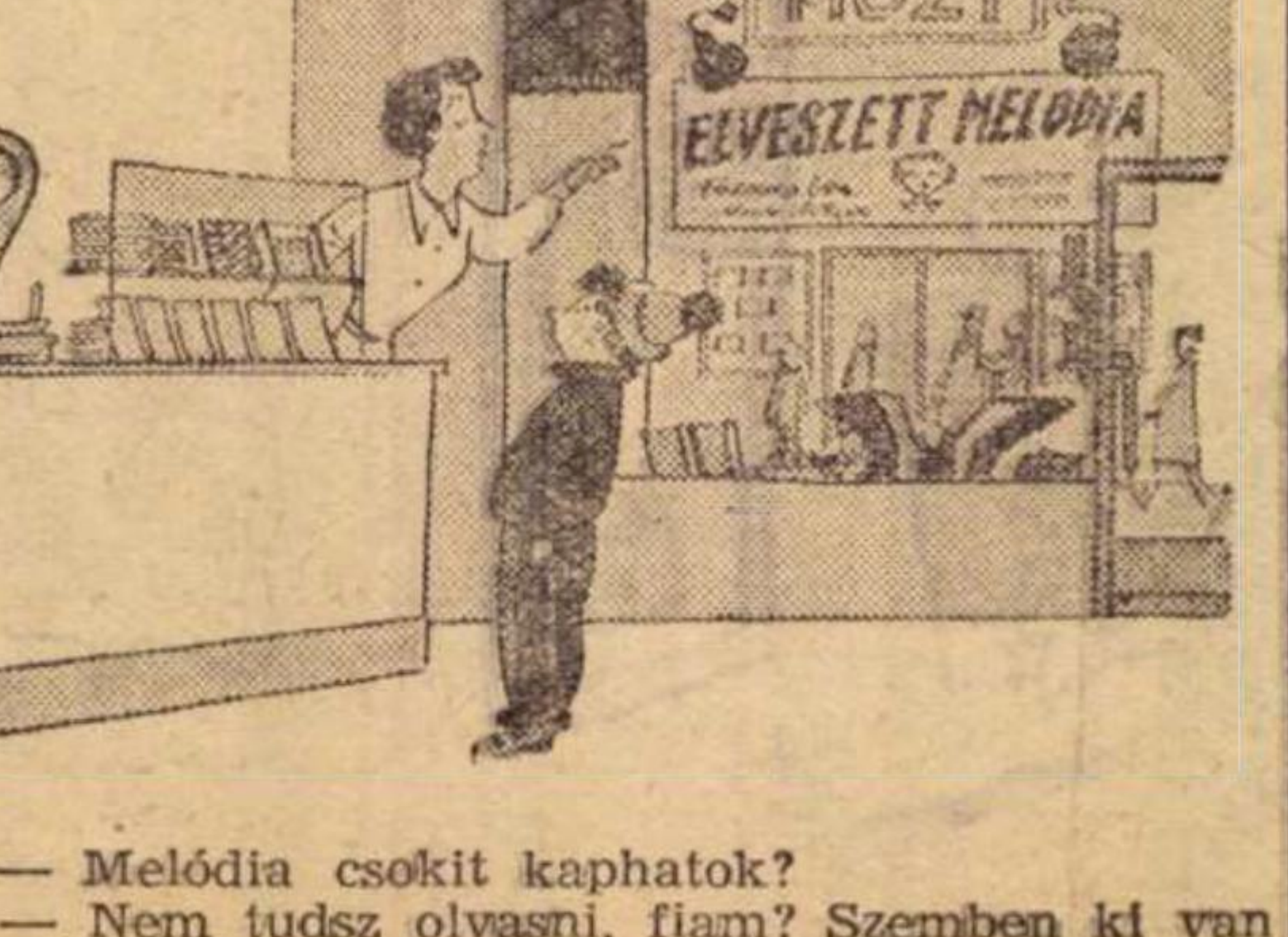

— Melódia csokit kaphatok?
— Nem tudsz olvasni, fiam? Szemben ki van írva!

Híradás a „pokolból"

Kedves olvasók, mielőtt engem exportra becsomagolnának, engedjék meg, hogy megírjam halálom, pokolbéli utam, átlényegülésem és újjászületésem történetét.

Évtizedeket töltöttem egy csepp megállás, szabadság, üdülés nélkül a Fazekas-lakás III. emeleti konyhájában, a Pozsonyi úton. Előző életemben tudniillik tűzhely voltam. Fazekasné 25 évvel ezelőtt így fogadott: „Ó, a legszebb nászajándék!" és néhány hónappal ezelőtt így hangzott a rámvonatkozó utolsó megjegyzése: „Eh, vigye a pokolba!"

Ekkor jött vagy tizedszer Kacor Pista, a házfelügyelő fia:

— Fazekas néni, adja be végre azt az ócska tűzhelyet a vasgyűjtőbe!

Másnap hoztak egy új, zománcozott sparhertot, s amikor Kacor Pista délután újra megjelent, Fazekasné rám mutatott:

— Eh, vigye a pokolba!

Pista nem mondatta magának kétszer — vitt. De egyelőre szó sem volt a pokolról. Beadott a MÉH-nek. Melléktermék, hulladék lettem. A MÉH átadott a KAV-nak. Kohászati anyag lettem. A KAV Kelenföldön vonatra rakott, a vonat uticélja: Sztálinváros, Martin-Acélmű.

Amikor a Martin udvarán az „elegy-térre" dobtak, megsejtettem, hogy a pokolba kerültem, csak az emberek becézik Martinnak. Két munkaruhába öltözött egyén nézegetett, s azt állították rólam, hogy „adagolhatatlan" vagyok. Igen, éreztem, hogy ez a pokol tornáca, különösen, amikor vitatkozni kezdtek azon, hogy vajon a törő-műbe, a robbantó-műbe, vagy a darabolóüzembe kerüljek-e. Értetlenül figyeltem a vitát, nem tudtam, mi rosszabb: ha törik, ha robbantják, vagy ha darabolják a szegény pokolraítéltet. Végül egyikük győzött, s a másik pisztolyt fogott rám, amelyből pokoli lángnyelv csapott ki. Autogénnel darabolni kezdett...

Nemsokára „adagolható" lettem. Egy óriási mágnes felkapott, mint a pelyhet, s óvatosan egy teknőbe helyezett, ahol egyetlen adag lettem néhány mázsa egyéb, pokolba került ócskavas-társammal. A teknővel egy vasút útnak indult a tornácról a valódi „pokol" felé. Óriási kemencék izzó torokkal ásítottak ránk. Íme, itt sütögetik a kárhozatra ítélt vashulladékot! Hű! Visszagondolni is rossz! Pokoli volt...

Aztán lassan megbarátkoztam a sorsommal. Elvégre csak 1700 fok meleg volt a kemencében, s az egész tortúra mindössze kilenc órán át tartott. Felfrissülve és bűneimtől, meg a szennyező anyagoktól megtisztulva ömlöttem az üstbe, ahonnan szép lassan egy kokillába csurgattak. És innen kezdve úgy ment minden, mint a karikacsapás. Ördöngős gyorsasággal!

A „pokolban" kissé felhevültem, de hamarosan lehűltem ismét, s újjászületve hagytam el a kokillámat. Nem voltam már tűzhely, nem voltam már ócskavas — öntecs lettem.

Újra utazás: Lőrinci Hengermű. Itt egy kicsit megmasszíroztak, hogy felfrissüljek. Újra utazás: MÁVAG. Itt karriert csináltam. Ha véletlenül nem ide kerülök, távolról sem viszem annyira, mint így.

Hasonló kellemes élményeket kíván:

a 0—5—0-ás Exportmozdony,
aki megjárta a poklot. (O. Gy.)

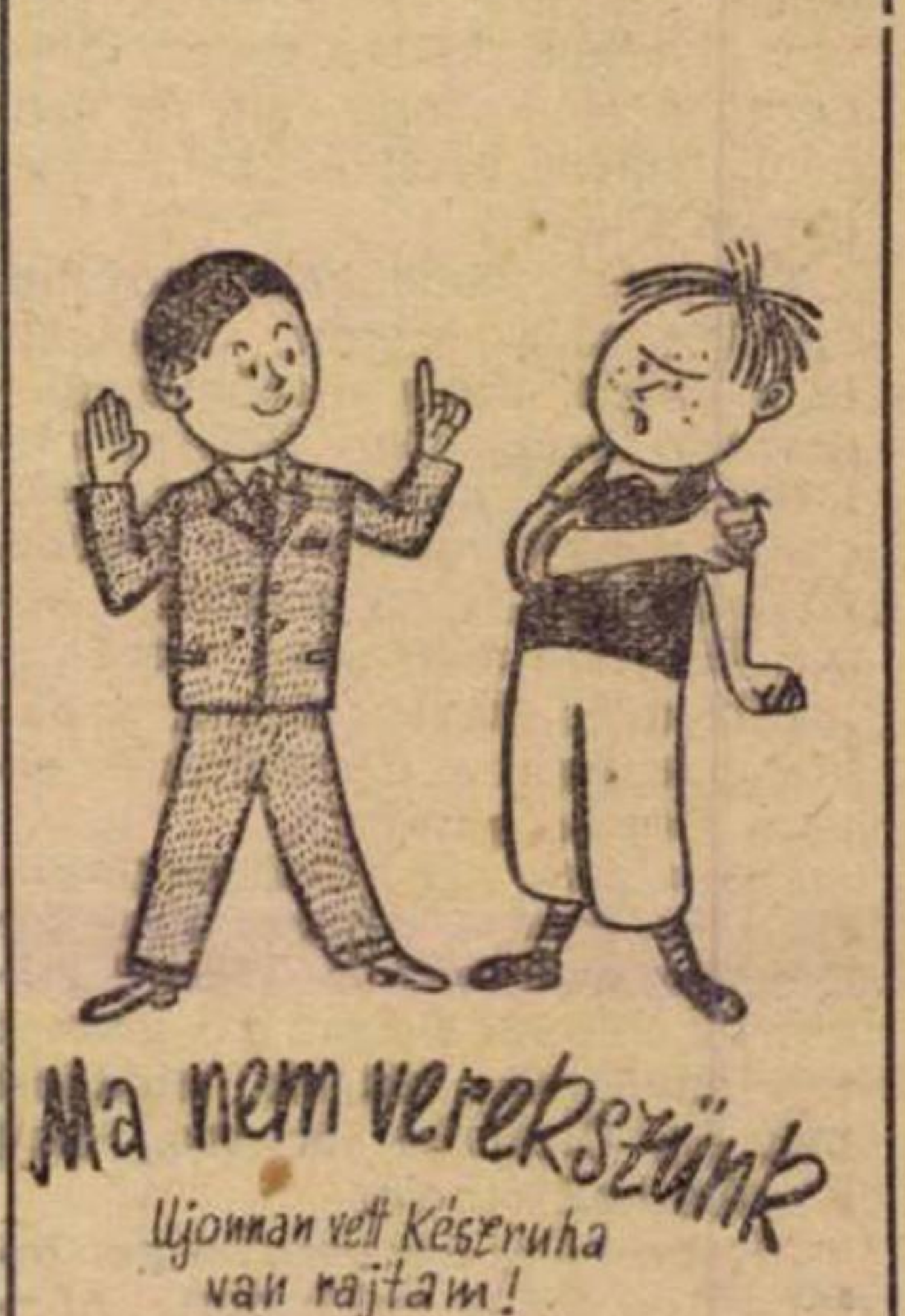
Ma nem verekszünk
Újonnan vett Késruha van rajtam!

-Maláta és mézcukor!
Válassz!

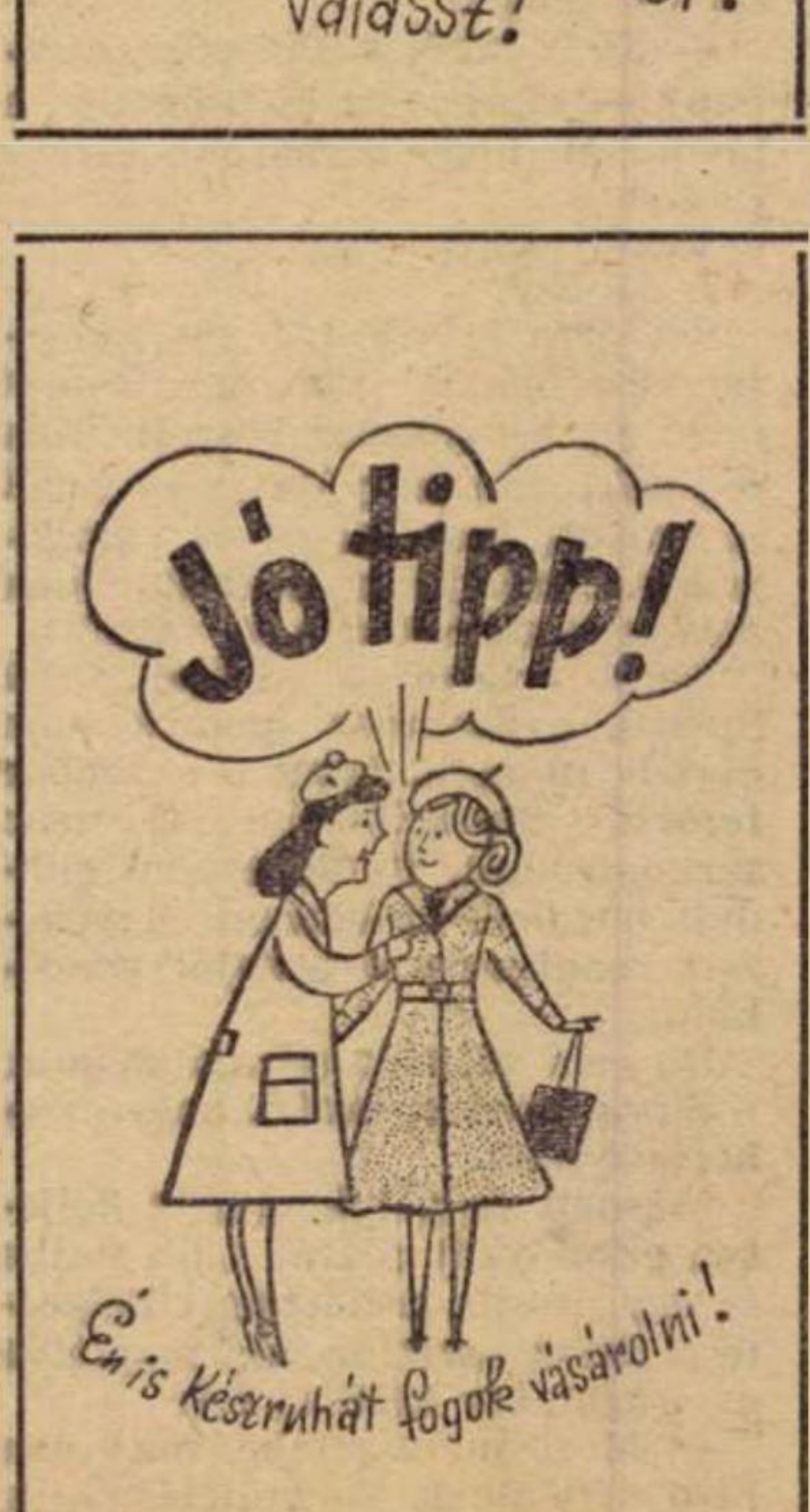
Jó tipp!
Én is Késruhát fogok vásárolni!

Kulturfront

EGY MŰVÉSZ EMLÉKEI

Diener-Dénes Rudolf kiállítását sok ezren tekintették meg. Szép képeit a Ludas Matyiban nem tudjuk közölni, de elmondunk néhány kis történetet azok közül, amelyeket Rudi bácsi mindig szívesen mesél ismerőseinek.

1.

— Mindig mondták rám, hogy párizsi vagyok. Ebben annyi volt az igazság, hogy már fiatal koromban Párizsba utaztam, a modern piktura fellegvárába. Szerettem Párizst, bár számomra nem a gondtalan szórakozások városát jelentette. Éheztem jócskán. Volt ott egy magyar vendéglős, olyan francia kistőkéssé vedlett terézvárosi polgár, egyszer csak azt mondja: „Nézze, Diener-Dénes, járjon maga hozzám enni. Maga utóvégre egy művész: képet is elfogadok pénz helyett, bár nem szívesen. De mégis maga csak hozza ide a társaságát: még én fizetek magának ebédenkint tíz frankot." Az akkor pénz volt. Ráálltam. Mit meg nem tesz az ember, hogy még egy ideig kint maradjon Párizsban huszonegynéhányévesen és nézhesse a Louvre-t és festhesse a kék ködöt a Szajnaparton, meg a mohos hídárkádot alulról — tudja, olyan olivzölddel... Azaz nem is egészen olivzöld... meg a barna bárkákat... Illetve nem is egész barnák — szavakkal nehéz az ilyet... No aztán egy szép napon jön az én vendéglősöm: hogy így, meg úgy, most már elég művész jár hozzá, még sok is... Enni jöhetek tovább, ha akarok, de a készpénzt kénytelen megvonni tőlem. Nagyon mérges lettem és kihúztam magam: mit gondol maga rólam? Utóvégre én mégis csak művész vagyok! Ingyen nem eszem! Haza is jöttem aztán hamarosan...

2.

Ismeri az anyagot, mellyel dolgozik. Amiben él. Ez persze képeiből derül ki igazán. Tájaiból, ahol a levegőnek hőmérséklete van, a virágnak egész halvány szaga, a víznek pedig... Igen, ha Rudi bácsi akármilyen kis darab vizet fest, azon meglátszik, hogy Duna-e vagy Szajna, patak-e, vagy Balaton, akkor is, ha csak felhő tükröződik benne. „Kedvenc modellem" — mondja a tájról. Es kis, Rudi bácsis grimasszal teszi hozzá: „Vissza lehet hozzá menni húsz év múlva is, ha valamit rosszul csinált az ember... Ő nem lett ráncos közben."

— Ezzel mindig baj volt régen — mondja. A női portrékkal. Én szerelmes voltam. Ő modellt ült. Aztán megsértődött. Nem volt elég szép a kép. Azt hitte, nem szeretem eléggé. Pedig csak nem tudtam elég jól rajzolni. Most nem sértődnek meg. Ugy látszik, megtanultam közben rajzolni. — Hogy ez a csere megérte-e mindazt, amit elfelejt közben az ember?

Nekünk igen. A közönségnek semmi se drága. Az utókornak meg aztán különösen nem. És mégis csak ez a legfontosabb most és mindörökké...

(FEDOR)

A jövő művésznője

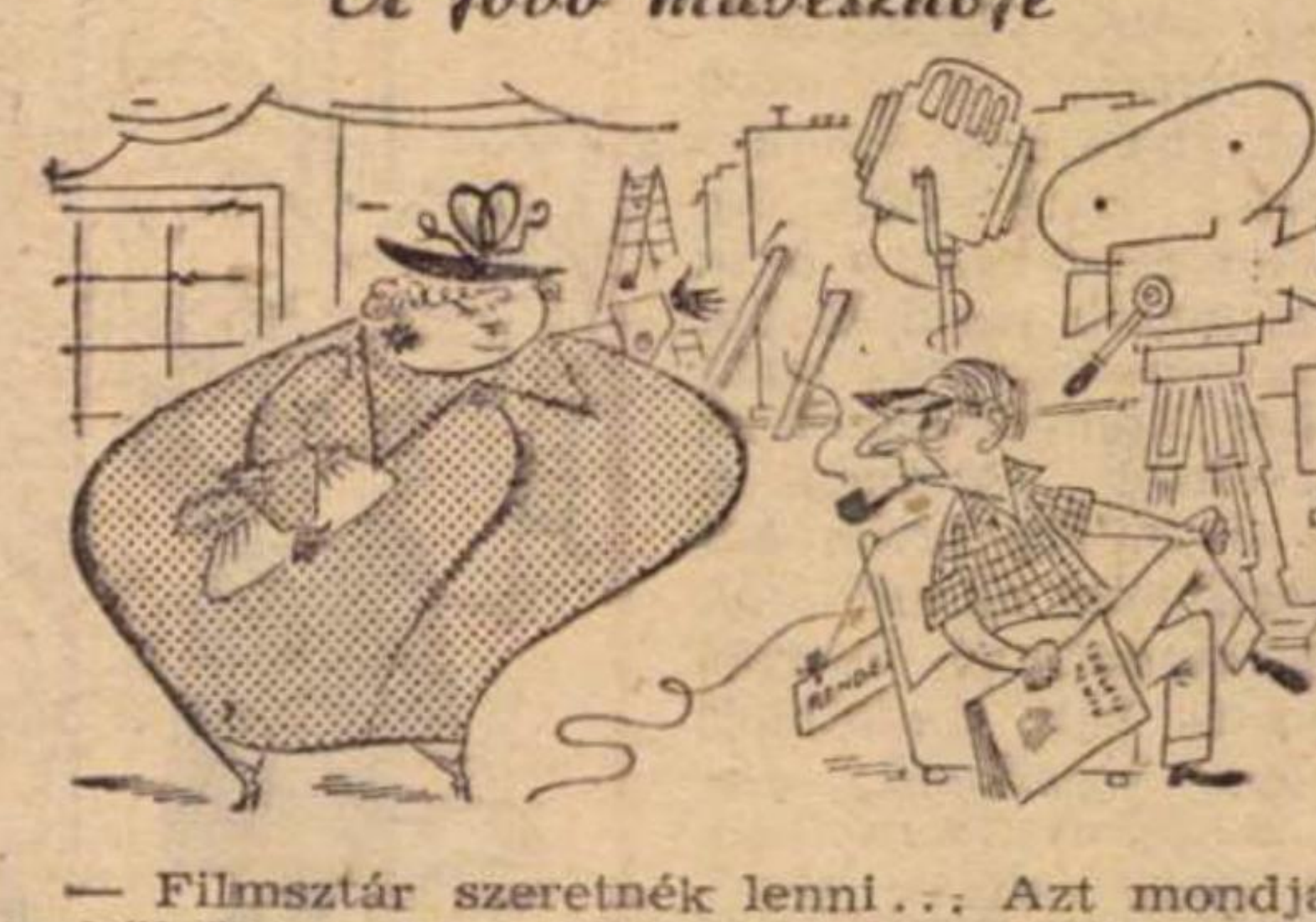

— Filmsztár szeretnék lenni...: Azt mondják, a külsőm nagyon alkalmas panorámikus filmre...;

Newyorki kritikus

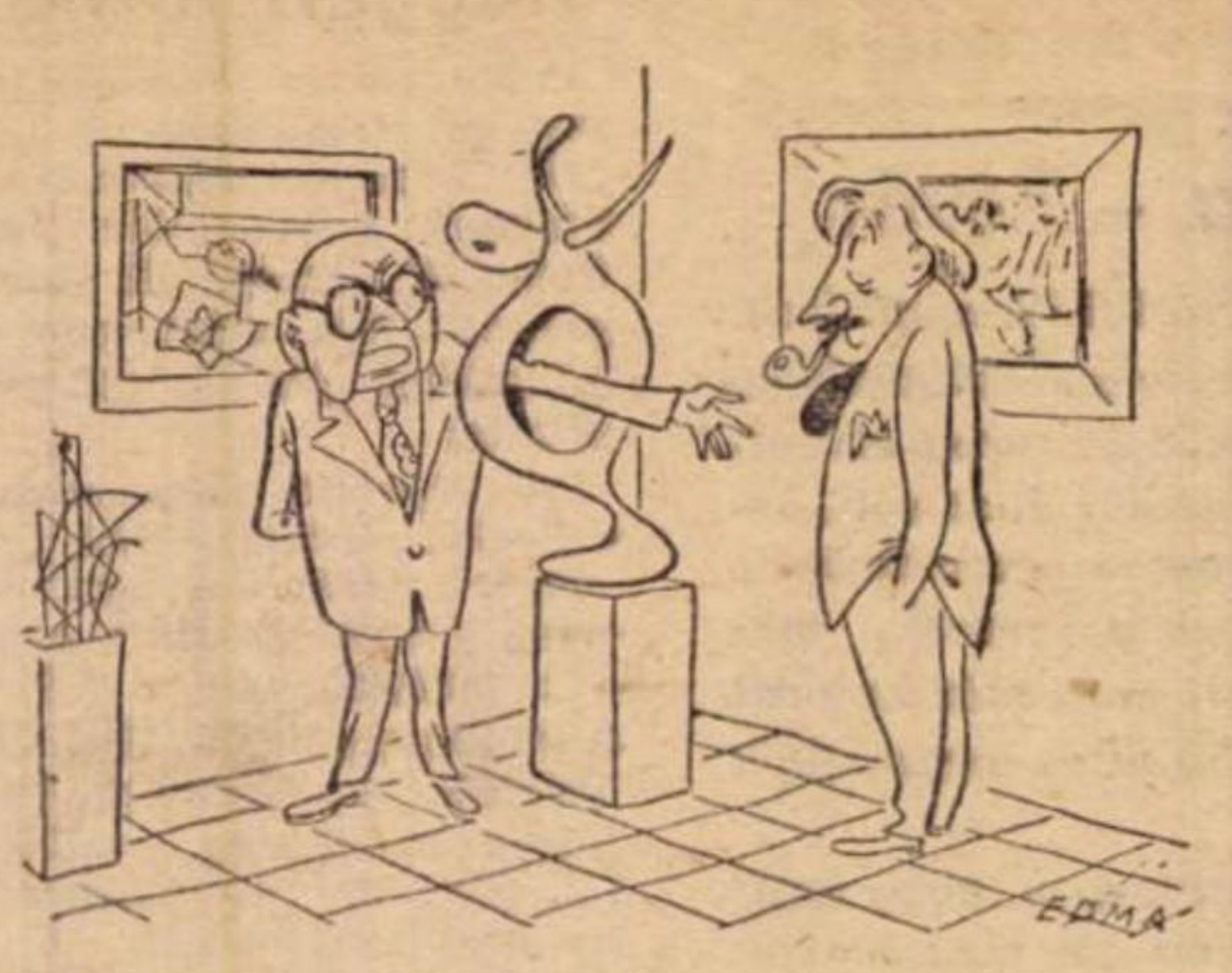

— Nem rossz szobor, csak tartalmilag kissé üres!

Zenés szórakozóhelyen

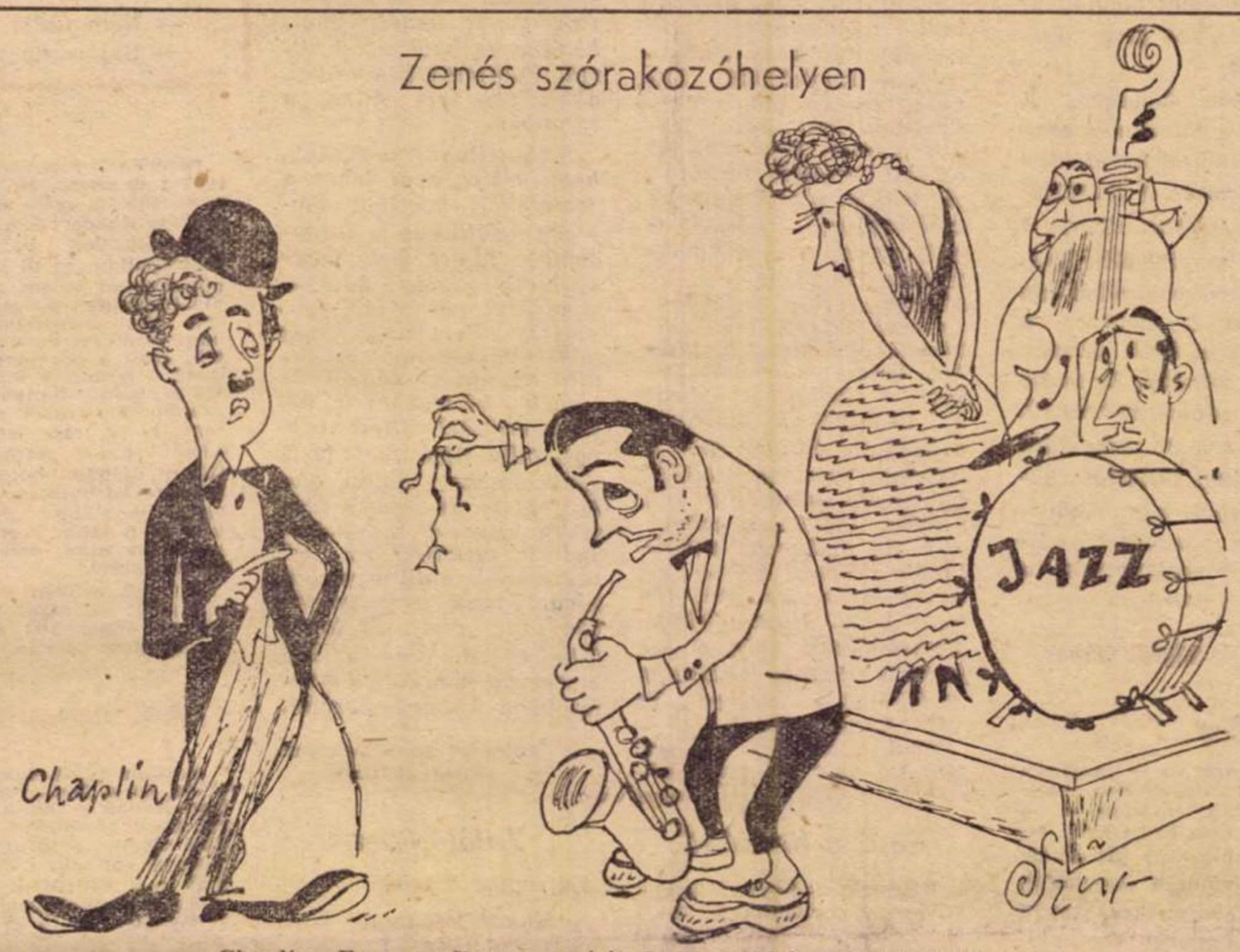

Chaplin: Ez maradt meg a két kicsiny fehér balettcipőből?
Zenész: Igen, művész úr, teljesen elkoptattuk...

A bajai járásban szerenádot adnak az élenjáró dolgozóknak

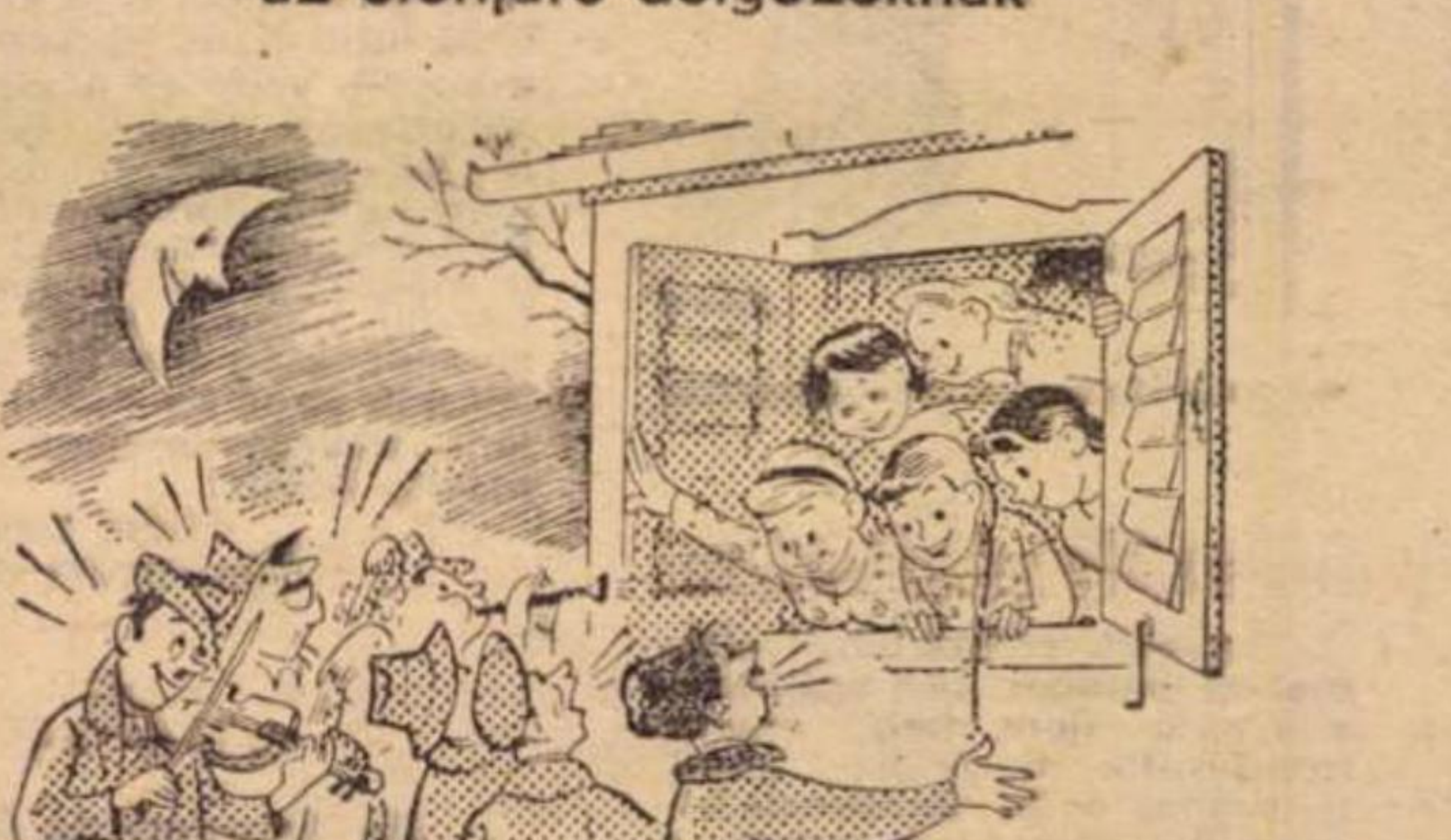

— Csak egy brigád van a világon...;

Az ellentétek vonzzák egymást

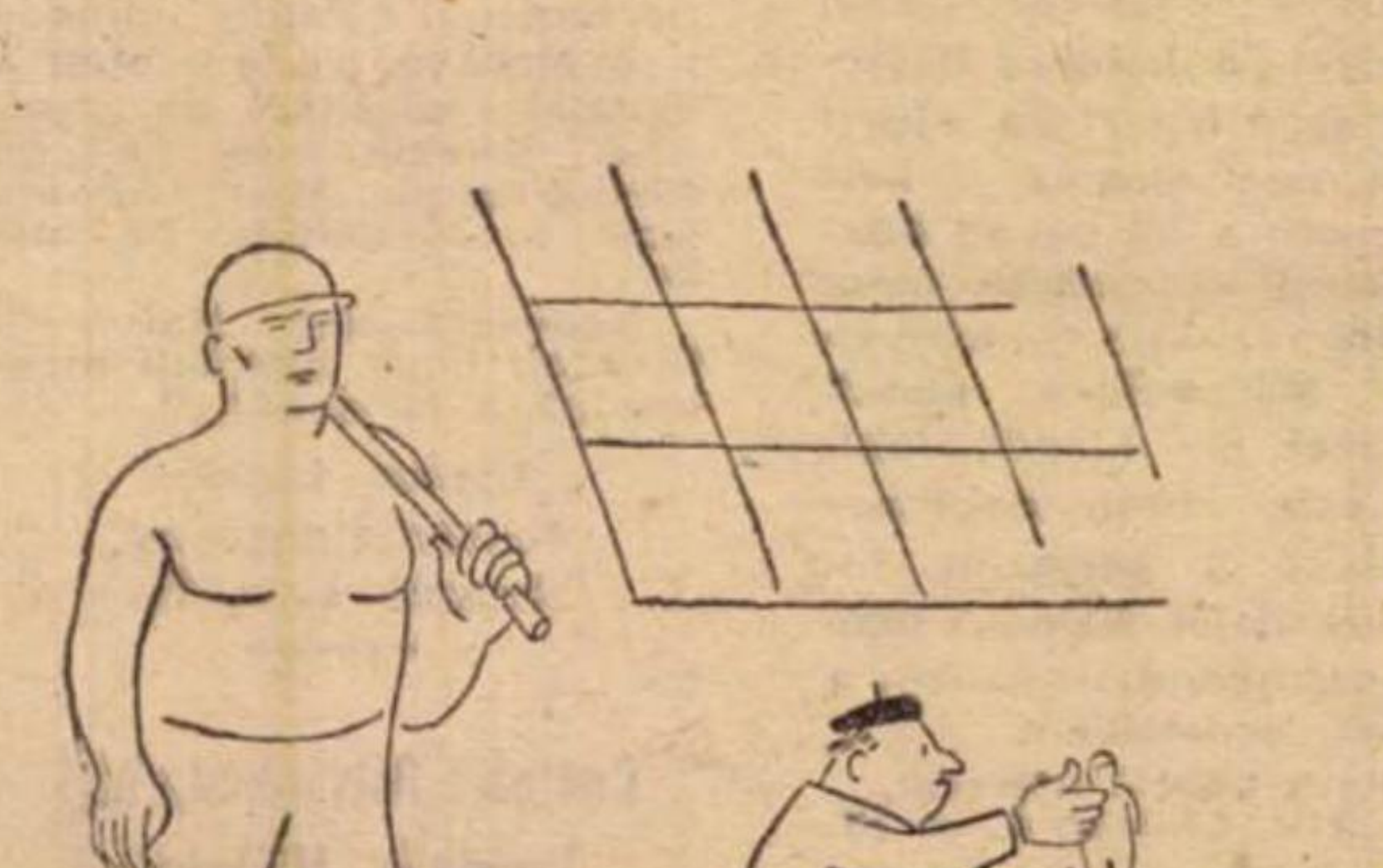

Nyílt levél egy RÖHÖGŐHÖZ

Nem vagyok keserűsó! Szeretem a jókedvű embereket, élekhalok a nevetésért. De amit ön a tegnap esti előadáson művelt, azt nem hagyhatom szó nélkül.

Mikor a jegyszedő az ön hátamögé telepített, csendesen, meghitten beszélgetett a feleségével, nézegette a III. Richard szereposztását a műsorban s nekem, aki fiatal vagyok és hiszek az emberekben, bevallom, rokonszenvesnek tűnt, egy pillanatig sem gondoltam, hogy ön tulajdonképpen fakutya. A függöny szétnyílása után egy ideig megőrizte hidegvérét, érdeklődve hallgatta Richard rettenetes monológját, majd egy váratlan élcnél, amikor halk, lefojtott és az előadást tiszteletben tartó nevetés futott végig a sorokon, ön egyszerűen felröhögött. Hangosan felröhögött! Mi nézők, kollegák mit sem sejtve, egy másodpercre mosolyogva és megértően önre pillantottunk, vélve, hogy az élchez talán valami élmény fűzi. Ön szemmelláthatóan, büszkeséggel körülnézett, csillogó tekintettel viszonozta az érdeklődést. Nem vagyok pszichológus, de azt hiszem, a végzetes könnyelműséget itt követtük el. Önt megszédítette, levette a lábáról a nevetéscsinálta, röpke népszerűség, valami nagyképű téveszme szállta meg: azt gondolta, sokkal többre hivatott, mint az a sok száz néző, aki ma este, mivel más programja úgy sem volt, eljött meghallgatni ezeket a színészeket, megtölteni a színház nézőterét. És hogy ön nemcsak egy szám a színházak szezonvégi statisztikájában, hanem egy különleges egyéniség.

És ahogy kezdetben mindenki hitt Richardnak, megszerette őt, mi, nézők is megszerettük önt hiszékenyen, s mikor a színpadon lassanként kiéleződött a konfliktus Richard és hívei között, ön is Clarance, Rivers és Hastings sorsára jutott: kegyvesztett lett a szemünkben. Mert ön, megvadulva az első sikerén, folyton-folyvást mindenen és mindenen röhögött. A kezdet után biztosítani akart bennünket, hogy rutinozott, edzett röhögővel van dolgunk, akinek kikirobbanó kedélye a vasárnap délelőtti „Csinn-bumm" cirkusz rekeszizom tivornyáin nevelkedett és most sem akarja azt láncraverni. Nem elégedett meg az előadással, hanem biztos dramaturgiai érzékkel akár Shakespeare, vagy Rostand, színházat teremtett a színházban. Zseb-színházat nyitott a nézőtéren azzal a céllal, hogy hatásos röhögéseivel elhódítsa a nézőket Major Tamástól. „Én csak önmagam vagyok!" — tanulta az imént Richardtól és nem is gondolt arra, hogy nem az ön kedvéért váltottuk meg a jegyeket.

Megismertük, megutáltuk önt és besoroztuk a legádázabb kellemetlenkedők közé. Kérem, ha máskor színházba jön, ne tegyen így! Emlékezzék a szemrehányó, rendreutasító pillantásokra a ruhatárnál, emlékezzék arra a fiatalemberre, aki a kijáratnál az ön hátamögött barátjának így foglalta össze tömören az önről alkotott véleményét: „Nézd, itt az a hülye, aki folyton zavarta az előadást!"

Egyetértek vele:
Csanádi Ákos

Rajzolónk így képzeli...

...a közeljövőben megnyíló VI. Magyar Képzőművészeti Kiállítás néhány alkotását, amelyeknek címéről a sajtó előzetes jelentéséből értesült.

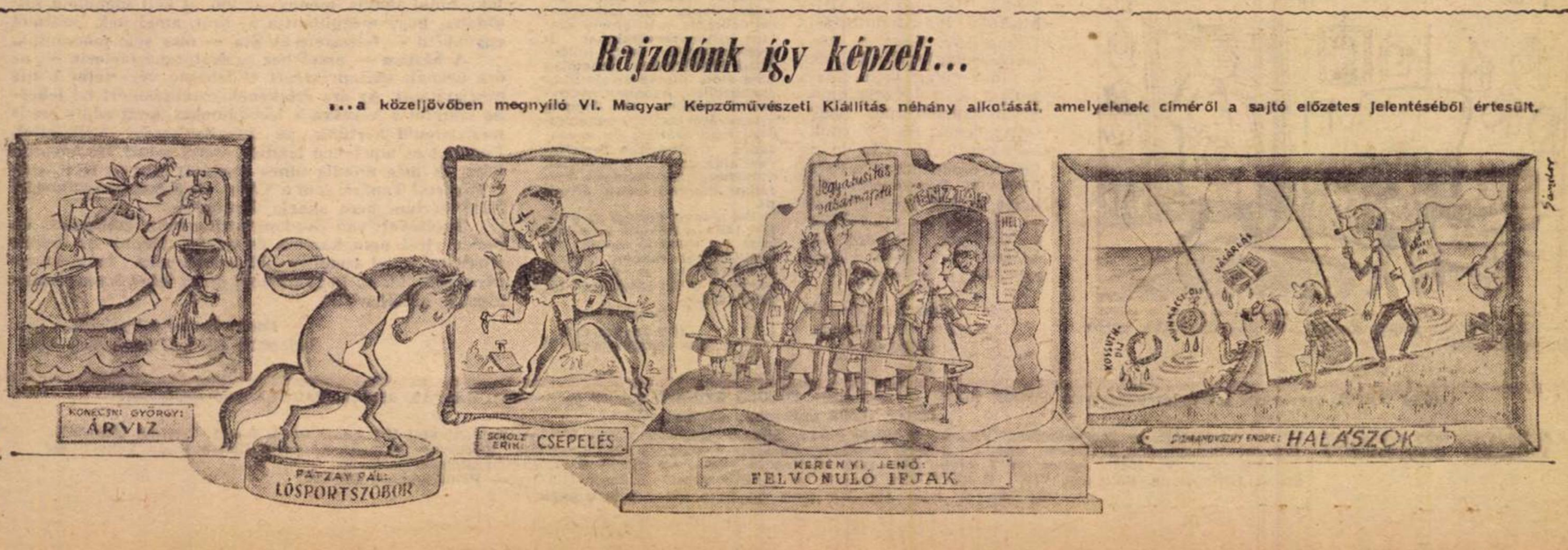

Le a bürokráciával!

Lóból is megárt a – kevés

A VII. kerületi Lakáskarbantartó KTSZ egyik lova, amely az anyagok kiszállítását végezte a munkahelyekre, kimúlt. A lovat annak rendje-módja szerint elsiratták a KTSZ-tagok, mert nagyon hasznos állat volt, aztán hozzáláttak egy másik igásló gyors beszerzéséhez. Sürgős volt a pótlás, mert időközben a fuvarok, melyeket a ló jobblétre szenderülésével most már autóval kellett elvégeztetni, havi 6—8000 forinttal megemelték a szállítási költségeket.

Röviden: a KTSZ vezetői rájöttek arra, hogy saját lófogatú fuvarukkal havi 6—8000 forintot meg tudnak takarítani. Ezért a november 4-i közgyűlésen, ahol a KISZÖV képviselője is jelen volt, napirendre tűzték a lókérdést. Az egyszerű KTSZ-tagok valami megfoghatatlan, könnyelmű derűlátás következtében arra gondoltak, hogy vesznek egy másik lovat.

Igenám, de az nem megy olyan könnyen! A KISZÖV küldötte kijelentette, hogy a lóigénylés csak akkor lenne jogosult, ha a régi ló kimúlását beruházási keretében megtervezte volna a szövetkezet. A KISZÖV megbízottja azonban mindenáron segíteni akart a KTSZ-nek, és még ott a közgyűlésen ígéretet tett, hogy addig, míg a lóvásárlás ideje el nem jön, megpróbál egy teherautót rendelkezésükre bocsájtani. Itt csak az a bökkenő, hogy a fuvardíjat éppen úgy kell fizetni, mintha azt a TEFU-tól vették volna igénybe. Ez pedig annyit jelent, hogy a többletkiadás továbbra is fennáll.

A hallgatóság meghökkent, mert sehogy sem tudta megérteni, hogy miért kell havi 6—8000 forinttal többet fizetni, mikor egyhavi különbözetből már megvehették volna a lovat. Meghökkenésük ma már bosszúsággá változott, mert a lóvásárlást megakasztotta a szűkkeretű keresztmetszet. Viszont fuvardíjra, úgylátszik telik bőven...

Sigrai Gábor

Közétkeznék, ha...

A villamoson és buszon plakátokról értesültem arról, hogy a közétkeztetés kényelmes, ízletes, olcsó, ennélfogva időt és fáradságot takarít meg az ember, ennek folytán több ideje jut pihenésre és szórakozásra. Mivel pihenni meg szórakozni nagyon szeretek, a Landler Jenő utca 44. szám alatti „Dózsa"-étteremben átadtam magamat a közétkeztetés örömeinek. Rövid ott étkezésem alatt megállapítottam, hogy a plakát nem hazudott, az étkezés nemcsak kényelmes és ízletes, hanem olcsó is. A napokban azonban kiderült, hogy jogtalanul vacsorázom esténként a megszokott étteremben, mert egy rendelet szerint — amely a plakátról valószínűleg helyszűke miatt lemaradt — a vacsorát este hatig kell elfogyasztani, vagy kis lábasban elvinni a konyháról, amely különben késő estig (22 óra) üzemben van, mert menüt is este 10 óráig szolgálnak fel. Elfogyasztanám én szívesen este 6-ig, de munkahelyemről csak 7 óra felé érkezem haza, és így csak ebben az időben tudnám elérni közétkeztetésem színhelyét. A hatórás határidő szigorú betartása végett akarva, nem akarva, le kell mondanom a jól bevált közétkeztetési vacsoráról, mert hazacipelni igazán kényelmetlen. Márpedig a plakát kényelmet is hirdet. Jobb volna este 10-ig meghosszabbítani a helyszíni fogyasztás idejét. Nem ... nem üzleti szempontból, hanem a dolgozók érdekében.

Ráth László mérnök,
Bp., XIV. Cházár A. u. 17.

Levelek, rajzokban

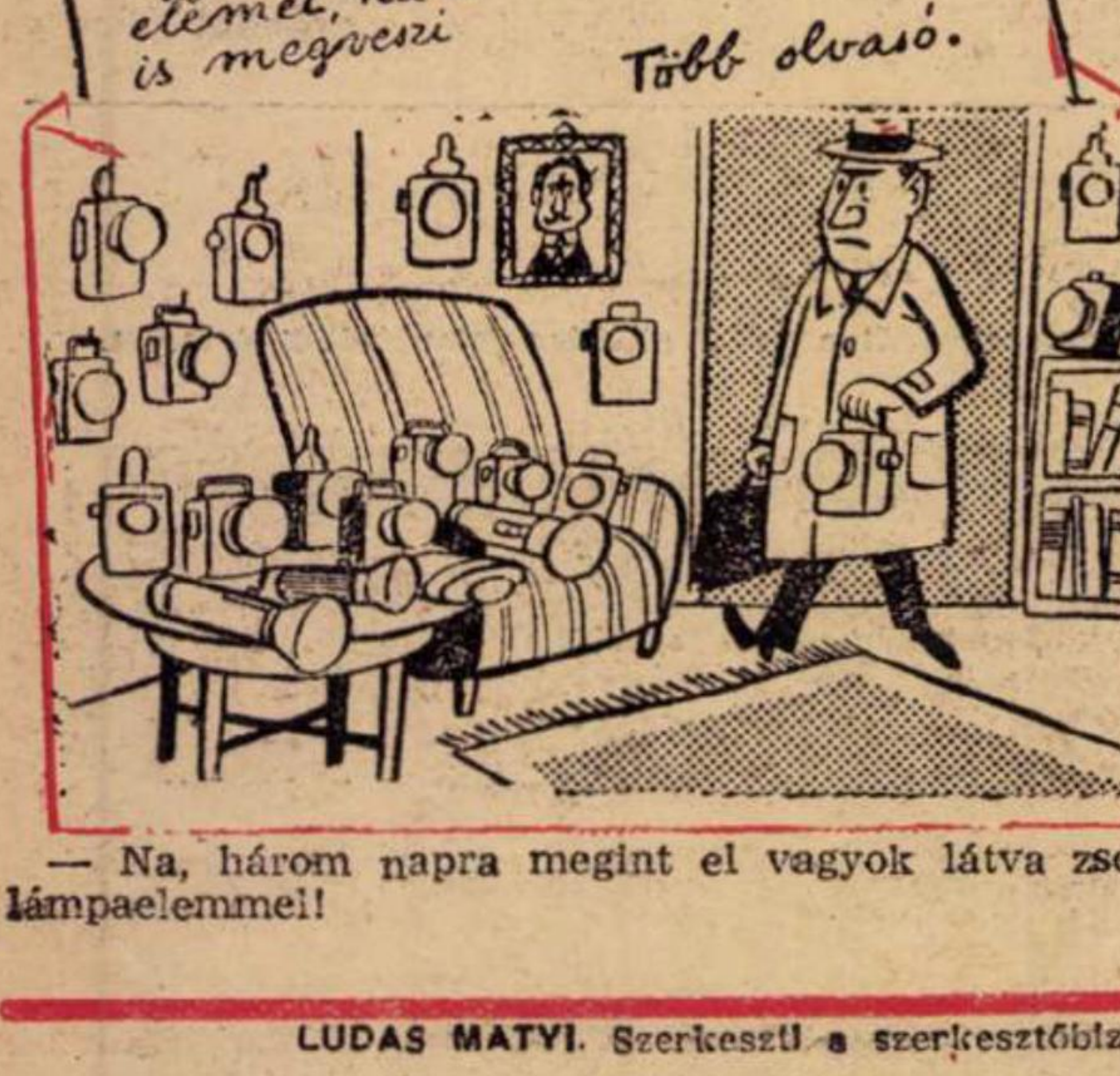
Egyes boltokban csak úgy adnak elemet, ha a vevő a zseblámpát is megveszi
Több olvasó.

— Na, három napra megint el vagyok látva zseblámpaelemmel!

Reggeli torna az „U"-buszon

Több száz dolgozótársammal reggelenként az „U" jelzésű autóbuszon utazunk a Marx térről az Egyesült Izzóig. Az utazásnál nap mint nap a következő jelenet játszódik le:

A Nyugati pályaudvar érkezési oldala előtti tér egyik sarkában szerényen meghúzódik egy-két tartalék busz. Ezt azonban nem indítják el. Várják a jószerencsét: hátha befut egy másik is! Közben gyülekeznek az utasok tizesével, huszasával. Vannak már vagy nyolcvanan, de az a bizonyos másik busz még mindig nem jön. Erre az indító nagykegyesen engedélyt ad, hogy a sarokban meghúzódó buszok egyike mégis csak beálljon induláshoz. Ekkor persze megindul az elszánt reggeli birkózás. A makacs utazók ugyanis csökönyösen ragaszkodnak ahhoz az elgondoláshoz, hogy időre be akarnak érni munkahelyükre! E célból kézzel-lábbal, ököllel és könyökkel, bottal és ernyővel — markos férfiak előnyben! — felverekszik magukat a kocsira. Amikor már a busznak minden eresztéke recseg-ropog, s a két ajtóban fürtökben csüngnek az emberek, elindítanák a buszt, ha be lehetne csukni az ajtót. De nem lehet. Hosszú viták, veszekedések után a lemaradt utasok harsány szidalmaitól kísérve az „U" kocsi elindul.

Hogy mindez miért van így, azt máig sem sikerült tisztázni. Ha az indítót megkérdezzük, a szentséges és sérthetetlen menetrendre hivatkozik, mely szerint a sarokba állított kocsinak 6.36-kor szabad csak indulnia. 6.25-kor viszont az a busz megy, amely majd bejön. Ez viszont egyelőre még valahol Megyer és a Marx tér között csatangol a Váci úton. Ha pedig azt kérdezik meg az indítótól, hogy menetrend szerint mikor is kell indulniok az egyes kocsiknak, akkor rejtelmes mosollyal közli, hogy hát az nincs pontosan meghatározva: hanem úgy szükséglet szerint... Ezen csak mosolyogni lehet, mert hiszen, ha szükséglet szerint indítanák a kocsikat, akkor egy sem állna a sarokban.

Érthetetlen előttünk, hogy miért nem lehet a tartalékolt kocsikat idejében beállítani a forgalomba. Miért kell megvárnunk, míg 80—100 utas összegyűl és tépi egymást? Miért nézi hideg lelki nyugalommal az indító az utazni vágyó tömegek kétségbeesett toporzékolását? Miért kell nap mint nap ilyen testi gyötrelmeket kiállni ahhoz, hogy az ember idejében eljusson munkahelyére? Nekünk, az „U" utasainak csak egyetlen kívánságunk van: pontosan ott akarunk lenni munkahelyünkön!... Ezt a szerény kívánságot megértőbben kellene kezelni.

Földvári Imre vegyész
Egyesült Izzó

Késik a fürdőkád

Kisfiunk részére vásároltunk Nagykanizsán egy gyermekfürdőkádat, amit még október 19-én átadtunk a 22. számú Autóközlekedési Vállalatnak azzal a megbízással, hogy szállítsa ki lakóhelyünkre, Bánokszentgyörgyre. A kiszállítást el is vállalták, de két hét is eltelt, és még mindig nem érkezett meg a küldemény. Pedig minden nap elrobog házunk előtt a vállalat kocsija, de csak nem érkezik meg a mi fürdőkádunk. Már háromszor is sürgettük, de hiába...

Kedves Ludas Matyi, intézd el, hogy mielőbb megkapjuk a fürdőkádat!

Laposa László,
Bánokszentgyörgy,
Kossuth L. u. 21.

Címzett: Pályafenntartási Főnökség, Miskolc

Kazincbarcika állomáson az új B-vágány mellett felépült egy gyönyörű, modern szolgálati épület. Július 1-én adták át a forgalomnak — ablak nélkül. A szél vidáman fütyürészik az épületben keresztül-kasul, semmi sem akadályozza. Felkértük írásban az Új-Miskolci Pályafenntartási Főnökséget, hogy az ablakot csináltassák be, de a mai napig sem válaszoltak. Úgy látszik, annyira sajnálkoznak, hogy nem érnek rá. Várunk még egy kicsit, s ha nem intézkednek, akkor a PFT főnökség legnagyobb ablakát fogjuk éjjel ellopni — de nem! — mi féltjük a főnökség dolgozóinak egészségét. Nem úgy, mint ők a miénket.

Kazincbarcika állomás
B/delta elágazásának
dolgozói

Találó ötlet

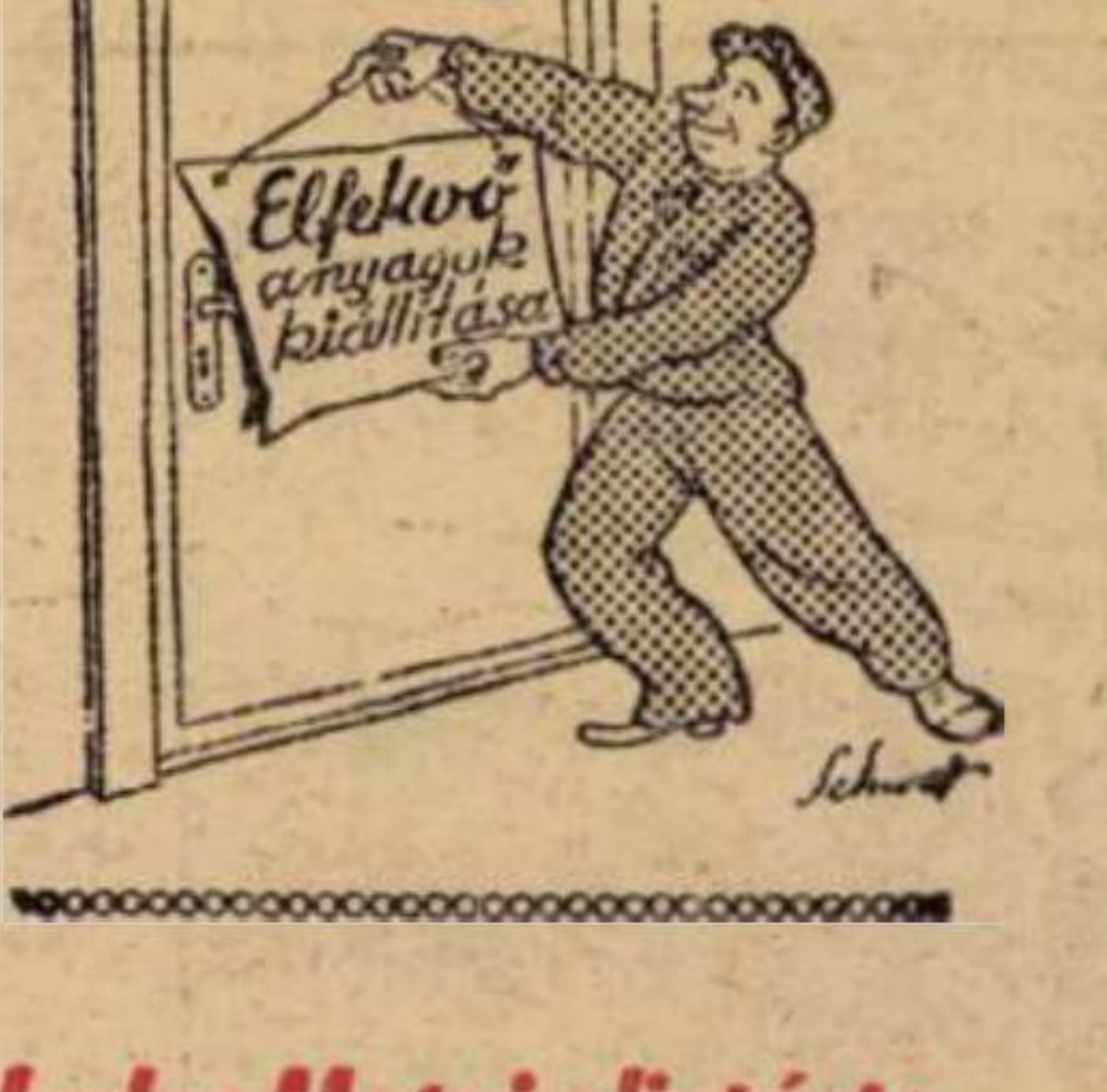

Ludas Matyi elintézte

„Levelek rajzokban" címmel az október 13-i számban egy rajz jelent meg, amely kifogásolja, hogy az utcai nyilvános órák nincsenek kivilágítva. Ezzel kapcsolatban közöljük, hogy igazgatóságunk már az év eleje óta különböző intézkedéseket tett az ügyben, ezért a főváros területén egyre kevesebb lesz azoknak az óráknak a száma, amelyek nincsenek kivilágítva

Kovács Pál
Főv. Tanács VB
műszaki oszt. vez.

A Ludas Matyi november 10-i számában megjelent „1405-ös kerete" című panasz alapja egy félreértett rendelkezés volt, amely szerint gyógyszertárainkat figyelmeztettük, hogy különböző kiadásaikat lehetőleg 25-e előtt, illetve elseje után eszközöljék. Azonban gyógyszertárainknak az üvegek visszavásárlását megtagadniok nem szabad, ép orvosságos üvegeket a fennálló rendelkezések értelmében mindenkor kötelességük korlátlan mennyiségben átvenni.

Ezt a rendelkezést az érintett 1405-ös fiókunk nem tartotta be. Hasonló esetek elkerülése érdekében gyógyszertárainkat a fentiekről körlevél útján ismételten tájékoztattuk.

artal Lajos
főgyógyszerész,
Bp. Gyógyszerész V.

Aminek nem szabadna lennie

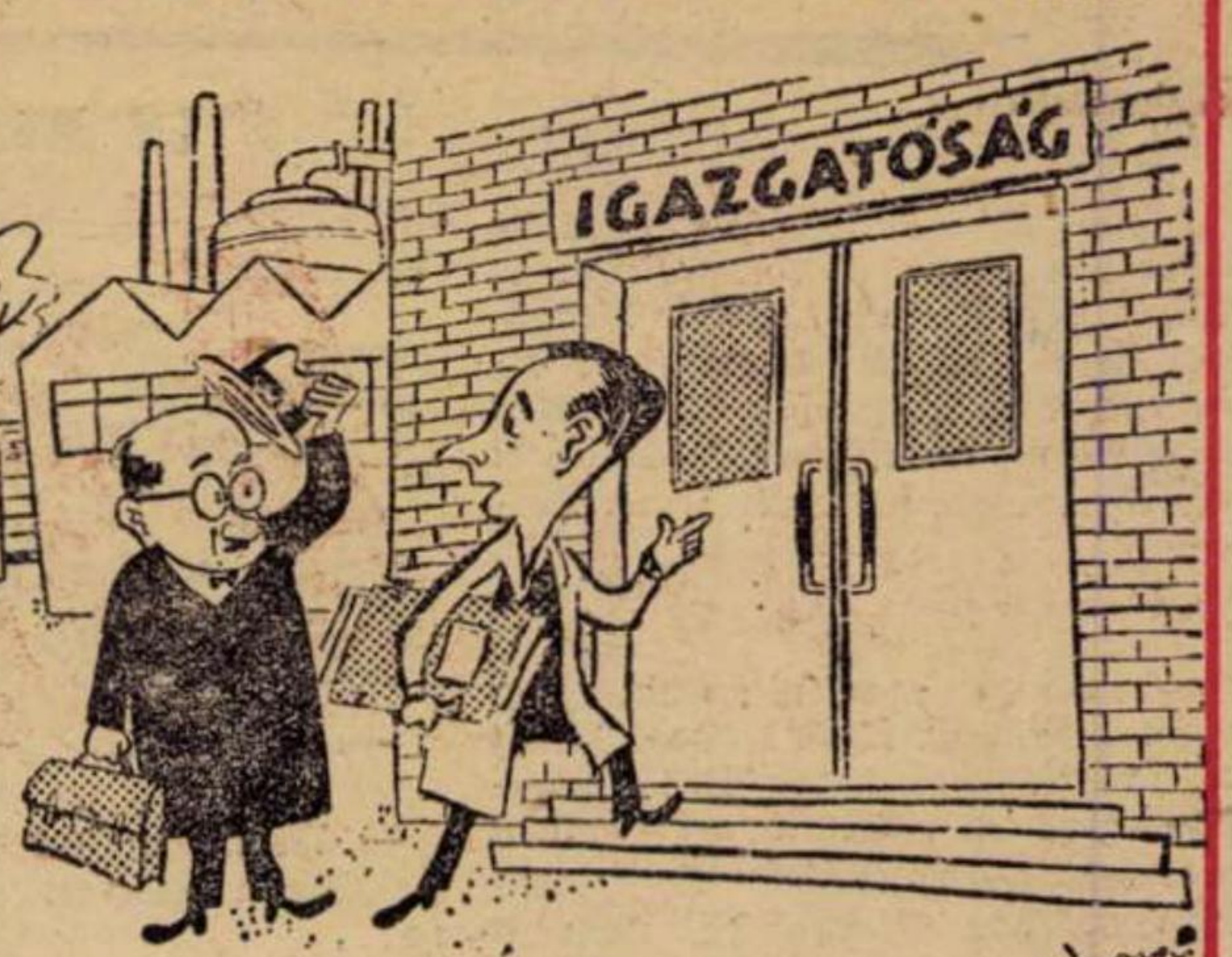

— Nem tudja kérem, hogy merre van a műhely?
— Sajnos nem tudom, én itt mérnök vagyok . . .

Bosszantó tévedés

Nemrégen szemüvegreceptet írt az orvos, amit a Mártírok útja 58. szám alatti Látszerész Kisipari Szövetkezetben váltottam be. Amikor felpróbáltam az új szemüveget, forgott velem a világ. Visszamentem a szemészetre, ahol megállapították, hogy nem azt az üveget adták, amit a receptre írtak, mert a baloldali 0,5 helyett 1,5 erősségű. Nagyon bosszankodtam, mert alig vártam, hogy kész legyen a szemüvegem. Azzal vigasztaltam magam, hogy az üzlet este fél nyolcig van nyitva — legalábbis a kirakatban lévő tábla szerint —, munkám után, este majd visszaviszem.

Zuhogó esőben rohantam a boltba. Fél nyolc előtt tíz perccel értem oda. Az üzletre azonban sötétség borult és ajtaján a felrakott rács minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy már bezárták.

Mikor másnap visszavittem a szemüveget, kiderült a következő: a boltot este 7 órakor zárják, de a kirakatban lévő táblát még nem volt idejük átírni. Ami pedig az üvegcserét illeti, arról a látszerész úgy nyilatkozott, hogy gyakran a gyárból küldött, meo-jelzéssel ellátott tasakokban nem a feltüntetett erősségű szemüveg van.

Akár a gyár hibás, akár a látszerész szövetkezet, nekem mindenképpen az a véleményem, hogy gondosabb, körültekintőbb munkával megkímélhetnék az embert az ilyen bosszúságtól.

Dr. Pinczési Pálné,
Bp., II. Nagyajtai út 1/b.

A Ganz-gyáriak hullámvasútja

A Ganz-gyári dolgozók a 23-as és a 30-as villamosokon járnak a munkahelyükre. Ezen a vonalon a sínpárok olyan hepehupás állapotban vannak, hogy a kocsik a vidámparki hullámvasutat megszégyenítve himbálóznak. Az a szerencsés utas, aki véletlenül ülőhelyhez jut, még csak bírja valahogy a sínokozta kilencéseket, de az, aki állni kényszerül, még a fogantyút is képtelen kihasználni, mert minden zökkenőnél megváltoztatja a helyét. A peronra szorultaknál még rosszabb a helyzet, mert félő, hogy az erős hullámzás egyszer vagy a kocsit, vagy az utast röpíti az úttestre. Még jó, hogy ezt a „kényelmes" himbálózást nem kell külön megfizetni! De mint minden jóból ebből is megárt a sok, s ezért azt kérjük, hogy javítsák meg a síneket, még mielőtt az utasoknak vagy az FVV-nek valami kellemetlensége származna belőle!

Sinkó István
Ganz-gyári dolgozó

A Tiszta Budapestért-mozgalom a Török utcában

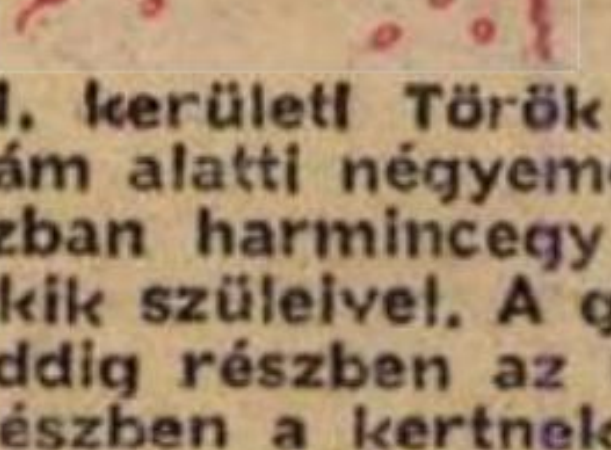

A II. kerületi Török utca 10. szám alatti négyemeletes bérházban harmincegy gyerek lakik szüleivel. A gyerekek eddig részben az udvaron, részben a kertnek csúfolt kőhalmazon játszottak, de ma már ezt sem tehetik, mert az építkezés törmelékét az építő vállalat a helyszínen hagyta. Ehhez azóta sok hamut, háziszemetet stb. raktak le. Jelenleg mintegy 20 köbméternyi szemét gyűlt már össze.

Sem a kerületi tanács, sem az IKV nem hajlandók intézkedni, pedig a szemétdomb étvágyrontó hatása mellett nagyban veszélyezteti gyermekeink egészségét is.

A Török utca 10. lakói

A rejtélyes óra

Az Egressy út és Hungária út sarkán nyolc házból álló lakótelep épült. A négy-ötemeletes házak összkomfortos lakásaiba az év elején költöztek be a lakók.

Azonban az összkomforttal egy „kis baj" van. A lakók nyolc hónapja nem kaptak meleg vizet, noha minden lakásban van fürdőszoba és minden házban remek mosókonyha. A nyolc épület közül csak kettőben működik a lift.

Ezzel szemben: — ó, mi jó! — az épülettömb közepére emeltek egy kis tornyocskát, amelybe 36 000 forintért (!) beépítettek egy rejtélyes órát. Rejtélyes, mert a ház egyetlen pontjáról sem látható, és ha valamelyik lakó tudni akarja, mennyi az idő, át kell mennie a túloldalra, hogy megpillantsa az órát, amelynek mutatói egyébként — felszerelésük óta — meg sem moccantak.

A házban —, amelyhez az óratorony tartozik —, az óra árának századrészéért el lehetne végeztetni a lift megjavítását. Az óra értékének ezredrészéért fel lehetne szerelni a házakra a házszámokat, amit eddig eredménytelenül kértünk az Ingatlankezelő Vállalattól. Furcsa ház, amelyben lakunk, annyi szent! Tíz hónapja kész, de még mindig nincs gazdája: sem az IKV, sem a Fővárosi Tanács, sem a Város- és Községgazdálkodási Minisztérium nem akarja átvenni...

Egyszóval: van összkomforthoz mért lakbérünk, de meleg vizet nem kapunk és gyalog járunk az ötödik emeletre. Ezzel szemben áll a toronyóra, tanubizonyságul örök időre, hogy mennyi pénzt lehet haszontalanságokra elkölteni.

Fodor Endre házfelelős
Budapest, XIV., Hungária út 102.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő)
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon, 221—285.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál,
Budapest V. József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 6.170
Szikra Lapnyomda, Budapest VIII. Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.